

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Başka bir gözle bakmaya
hazır mısın?

BANA DOKUNMA NOVELLALAR

BENİ YIK • BENİ KIR • BENİ İZLE

TAHEREH MAFİ

DE
X
100
Cumhuriyetimiz
100 Yasında

BANA DOKUNMA NOVELLALAR

BENİ YIK • BENİ KIR • BENİ İZLE

TAHEREH MAFI

Çeviren: Türkan Çolak

Sevgili Okur,

Bana Dokunma kitaplarındaki üstü çizili kısımlar kasıtlıdır. Bu serideki yazım, bazen ana karakter kadar tutarsızdır ve Juliette'in zihnindeki kaosu görsel bir temsili görevi görür. Tekrarlar, abartılı dil, sayı takıntısı... Bunlar sayfadaki hatalar değildir. Kahramanımız büyüyüp olgunlaştıkça sıkıcı yazı da gelişir ve kahramanımız sesini bulduğunda üstü çizgili kısımlar kaybolur, dil yumuşar, tekrarlar çözülür ve rakamlar yazılı sözcüklere dönüşür. Nihayetinde, bu bir değişim hikâyesi. Okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

İçindekiler

Beni Yık.....	9
Beni Kır	17
Juliette'in Günlüğü	169
Beni İzle	189

Beni Yık

Giriş

Vuruldum.

Kurşun yarası sandığımdan daha fenaymış meğer.

Tenim soğuk ve nemli; nefes almak için büyük çaba sarf ediyorum. Sağ kolumu saran acı yüzünden odaklanmakta zorlanıyorum. Gözlerimi kapatmalı, dişlerimi sıkmalı ve kendimi zorlayıp dikkatimi toplamalıyım.

Kaos dayanılmaz.

İnsanlar bağırıp çağırıyor, birçoğu bana dokunuyor ve ben ellerinin cerrahi müdahaleyle üstümden alınmasını istiyorum. Sanki hâlâ onlara emir vermemi bekliyorlar, sanki benim talimatım olmadan ne yapacaklarını bilmiyorlarmış gibi, “Efendim!” diye bağırıp duruyorlar. Bu farkındalık beni yoruyor.

“Efendim, beni duyabiliyor musunuz?” Bir çığlık daha. Ama bu sefer tiksinimediğim bir ses.

“Efendim, lütfen, beni duyabiliyor musunuz?”

"Vurulduğum, Delalieu" diyebiliyorum. Gözlerimi açıyorum. Onun sulu gözlerine bakıyorum. "Sağır olmadım."

Gürültü birdenbire kesiliyor. Askerler susuyor. Delalieu bana bakıyor. Endişeli.

İç çekiyorum.

"Beni geri götür" diyorum ona, azıcık kıpırdanarak. Dünya aynı anda yalpalıyor ve sakinliyor. "Sağlıkçılara haber verin, yatağım da hazır olsun. Bu arada kolumu kaldır ve doğrudan yaraya baskı uygulamaya devam et. Kurşun bir yerimi kırmış ya da parçalamış, ameliyat gerekecek."

Delalieu, böyle bir an için uzun süre suskun kalıyor.

"İyi olduğunuzu görmek güzel, efendim." Sesi gergin, titrek. "İyi olduğunuzu görmek güzel."

"Bu bir emirdi Teğmen."

"Elbette" diyor hemen, başını öne eğerek. "Baş üstüne, efendim. Askerleri nasıl yönlendireyim?"

"Kızı bul" diyorum ona. Konuşmakta giderek zorlanıyorum. Sığ bir nefes alıp titreyen elimi alnımda gezdiriyorum. Beni etkileyecek derecede aşırı terliyorum.

"Emredersiniz efendim." Delalieu, kalkmama yardım etmeye yelteniyor ama ben kolunu tutuyorum.

"Son bir şey daha."

"Efendim?"

"Kent" diyorum, sesim artık titrek çıkıyor. "Onu bana sağ getirsinler."

Delalieu yüzüme bakıyor, gözlerini kocaman açmış. "Er Adam Kent mi efendim?"

"Evet." Bakışını yakalıyorum. "Onun icabına ben bakacağım."

Birinci Bölüm

Delalieu elinde not defteriyle yatağımın ayakucunda duruyor.

Bu sabahki ikinci ziyaretçim. İlk ziyaretçilerim doktorlarımdı, ameliyatın iyi geçtiğini doğruladılar. Bu hafta yataktan kalkmadığım sürece bana verdikleri yeni ilaçların iyileşme sürecimi hızlandıracağını söylediler. Günlük aktivitelere kısa sürede dönebileceğim ama kolumun en az bir ay askıda kalması gerekecekti.

Onlara, bunun ilginç bir teori olduğunu söyledim.

"Pantolonum, Delalieu." Bu yeni ilaçların midemi bulandırmasına karşı başımı sabit tutmaya çalışarak oturuyorum. Sağ kolum artık tamamen iptal.

Başımı kaldırıp bakıyorum. Delalieu gözünü kırpmadan bana bakıyor. Gırtlığındaki şişkinlik inip kalkıyor.

Derin bir iç çekiyorum.

"Ne oldu?" Sol kolumu kullanarak şilteye yaslanıyorum ve doğrulmaya çalışıyorum. Bu çabam kalan enerjimin her zerresini tüketiyor ve karyolaya tutunuyorum. Delalieu'nun yardım etme isteğini savuşturuyorum; hissettiğim acıya ve baş dönmesine karşı gözlerimi kapatıyorum. "Anlat, ne oldu" diyorum ona. "Kötü haberi geciktirmenin anlamı yok."

"Er Adam Kent kaçtı, efendim" derken sesi iki kere çatallanıyor.

Gözkapaklarımın arkasındaki gözlerim göz kamaştırıcı bir beyazlıkla parlıyor.

Derin bir nefes alıp sağlam elimi saçlarımın arasından geçirmeye çalışıyorum. Saçım kalıp gibi ve kupkuru. Toza ve yaramdan akan kana bulanmış olmalı. Yumruğumu duvara geçirmek istiyorum.

Fevri davranmayıp kendimi toplamaya çalışıyorum. Birden çevremdeki havanın, kokuların, kısık seslerin ve kapımın önündeki ayak seslerinin farkına varmaya başlıyorum. Bana giydirdikleri bu kalın pamuklu dondan nefret ediyorum. Ayağımda çorap olmamasından nefret ediyorum. Duş almak istiyorum. Üstümü değiştirmek istiyorum.

Adam Kent'e kurşun sıkmak istiyorum.

"Deliller" diyorum. Banyoma doğru ilerlerken tenime çarpan soğuk havayla yüzümü buruşturuyorum. Üstümde hâlâ gömleğim yok. Sakin kalmaya çalışıyorum. "Bana bu bilgiyi, delilin olmadan getirdiğini söyle."

Zihnim özenle organize edilmiş insani duygular deposu. Beynimin bilgiyi işleyişini, düşünceleri ve görüntüleri dosyalayışını neredeyse görebiliyorum. Bana hizmet etmeyen şeyleri kilitlerim. Sadece yapılması gerekenlere odaklanırım: Hayatta kalmanın temel bileşenleri ve gün boyunca yönetmem gereken sayısız şey.

"Elbette" diyor Delalieu. Sesindeki korku biraz içimi acıtıyor. Üstünde durmuyorum. "Evet, efendim" diyor, "sanırım ne-

reye gitmiş olabileceğini biliyoruz. Er Kent'in kızla ve şey... Er Kishimoto'yla birlikte kaçtığına inanmak için nedenlerimiz var. Birlikte olduklarına inanmak için nedenlerimiz var efendim."

Zihnindeki çekmeceler açılmak için tıkırdıyor. Hatıralar. Teroriler. Fısıltılar ve duyumlar.

Hepsini bir uçurumdan aşağı itiyorum.

"Olacak tabii." Başımı iki yana sallıyorum. Böyle söylediğime pişman oluyorum. Birden sarsılınca gözlerimi kapatıyorum. "Kendi mantığımla ulaşabileceğim bilgi verme bana" diyebiliyorum. "Somut bir şey istiyorum. Bana sağlam bir delil sun Teğmen ya da sağlam bir delil bulana kadar beni yalnız bırak."

"Bir araba" diyor Delalieu çabucak. "Bir arabanın çalındığı rapor edildi efendim. Arabayı, belirlenemeyen bir yere kadar takip edebildik ama sonra haritadan kayboldu. Sanki hiç yokmuş gibi, efendim."

Başımı kaldırıp bakıyorum. Tüm dikkatimi ona veriyorum. "Radarımızda bıraktığı izleri takip ettik" diyor Delalieu, daha sakın bir sesle, "izler bizi ıssız, çorak bir araziye götürdü. Ama bölgeyi taradık ve hiçbir şey bulamadık."

"En azından bu da bir şey." İliklerimde hissettiğim çaresizlikle mücadele ederek boynumu ovuşturuyorum. "Bir saat sonra yemekhanede görüşelim."

"Ama efendim" diyor, gözlerini koluma dikerek, "yardıma ihtiyacınız olacak... İyileşme sürecindesiniz... Nekahet için bir yardımcıya ihtiyacınız olacak."

"Gidebilirsin."

Delalieu duraksıyor.

Sonra, "Peki efendim" diyor.

İkinci Bölüm

Bilincimi kaybetmeden banyo yapmayı başarıyorum. Daha çok sünger banyosu gibi oldu ama yine de kendimi daha iyi hissediyorum. Nizamsızlığa hiç tahammülüm yok; rahatsız oluyorum. Düzenli olarak duş alırım. Günde altı küçük öğün yerim. Günün iki saatini eğitime ve fiziksel egzersize ayırıyorum. Bir de ayaklarımın çıplak olmasından nefret ederim.

Şimdi odamda çıplak, aç, yorgun ve yalınayakım. İdeal olan bu değil.

Dolabımda çeşitli bölmeler var. Gömlekler, kravatlar, pantolonlar, ceketler ve botlar için. Çoraplar, eldivenler, atkılar ve paltolar için. Her şey rengine göre, her renk de tonuna göre düzgünce yerleştirilmiştir. Tüm giysilerin kumaşı titizlikle seçilmiş ve vücudumun tam ölçülerine göre özel olarak dikilmiştir. Tamamen giyinene kadar kendim gibi hissetmiyorum; bu kim olduğum ve güne nasıl başladığımla ilgili bir şey.

Şu anda ne giyeceğimi hiç bilmiyorum.

Bu sabah bana verilen küçük mavi şişeye uzanırken elim titriyor. Kare şeklindeki haplardan iki tanesini dilimin üzerine yerleştirip erimelerini bekliyorum. Ne için olduklarından emin değilim; tek bildiğim kaybettiğim kanı yenilemeye yardımcı oldukları. Hapları aldıktan sonra zihnim arınıp yere daha sağlam basana kadar duvara yaslanıyorum.

Bu çok sıradan bir görev. Beklediğim bir engel değildi.

Önce çorap giyiyorum; birini vurmaktan daha fazla çaba gerektiren basit bir zevk. Bir an doktorların kıyafetlerimi ne yapmış olabileceğini düşünüyorum. *Kıyafetler*, diyorum kendi kendime, *yalnızca kıyafetler*. O güne dair sadece kıyafetlere odaklanıyorum. Başka hiçbir şeye değil. Başka detaylara değil.

Botlar. Çoraplar. Pantolon. Kazak. Bir sürü düğmesi olan asker ceketim.

Onun kopardığı bir sürü düğme.

Önemsiz bir anımsatıcı ama kalbime mızrak gibi saplanmaya yetiyor.

Zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bir türlü gitmiyor. Bu anının üzerinde durmamaya çalıştıkça, katlanarak artık kontrol altına alınamayan bir canavara dönüşüyor. Tenime tırmanan soğuğu hissedene kadar duvarın dibine yığıldığımı bile fark etmiyorum. Çok zor nefes alıyorum ve ani utanç dalgasına karşı gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Onun korktuğunu, hatta dehşete kapıldığını anladım ama bu duyguların bana yönelik olduğunu hiç düşünmemiştim. Birlikte zaman geçirdikçe yavaş yavaş değiştiğini görmüştüm; haftalar geçtikçe rahatlamış görünüyordu. Daha mutluydu. Huzurluydu. Bizim için bir gelecek gördüğüne inandırdım kendimi. Benimle olmak istediğine ama bunun imkânsız olduğunu düşündüğüne.

Yeni bulduğu mutluluğun sebebinin Kent olduğundan hiç şüphelenmemiştim.

Sağlam elimi yüzümde gezdiriyorum; ağzımı kapatıyorum. Ona söylediğim şeyler.

Nefesim daralıyor.

Ona dokunuşum.

Çenem geriliyor.

Eğer sadece cinsel çekim olsaydı eminim böyle dayanılmaz bir aşağılanmaya maruz kalmazdım. Oysa ben onun bedeninden çok daha fazlasını istedim.

Birdenbire zihnime duvarlardan başka bir şey hayal etmemesi için yalvarıyorum. Duvarlar. Beyaz duvarlar. Beton bloklar. Boş odalar. Açık alan.

Duvarlar örüyorum, onlar yıkılmaya başlayınca yerlerine başka bir set koyuyorum. Örüyorum, örüyorum ve zihnim temiz, kirletilmemiş, küçük beyaz bir oda olana kadar kıpırdamıyorum. Zihnimdeki odanın tavanından tek bir lamba sarkıyor.

Temiz. El değmemiş. Örselenmemiş.

Kurduğum küçük dünyaya baskı yapan felâket selini geri çekiyorum. İçimden yükselen korkuya karşı güçlkle yutkunuyorum. Duvarları geri itip nihayet rahat nefes alabileceğim kadar yer açıyorum. Ayağa kalkabilecek kadar.

Bazen keşke bir süreliğine kendi benliğimden sıyrılabilsem diyorum. Bu yıpranmış bedeni geride bırakmak istiyorum ama zincirlerim çok fazla, yüklerim çok ağır. Bu hayat benden geriye kalan tek şey. Günün geri kalanında aynada kendimle buluşamayacağımı biliyorum.

Bir anda kendimden tiksiniyorum. Bu odadan bir an önce çıkmam gerekiyor, yoksa kendi düşüncelerim bana savaş açacak. Hızlıca bir karar veriyorum ve ilk kez ne giydiğimi pek önemsemiyorum. Altıma yeni bir pantolon geçirip üstüme gömlek giymeden çıkıyorum. Sağlam kolumu bir ceketin kolundan geçirip diğer kolu yaralı kolumu taşıyan askının üzerine atıyorum. Böyle üstüm yarı çıplak hâlde gülünç görünüyorum ama yarın bir çözüm bulacağım. Ama şimdi önce bu odadan çıkmam gerek.

Üçüncü Bölüm

Burada benden nefret etmeyen tek kişi Delalieu.

Çoğu zaman hâlâ benim karşımda korkudan siniyor ama nedense beni yerimden etmek gibi bir niyeti yok. Bunu hissedebiliyorum ama anlam veremiyorum. Bu binada ölmediğime sevinen tek kişi de muhtemelen o.

Kapımı açmamla birlikte ileri atılan askerleri durdurmak için elimi kaldırıyorum. Alnımdaki hafif ter lekesini silerken parmaklarım titremesin diye büyük bir çaba sarf etmiş olsam da bir an bile zayıf görünmeyeceğim. Bu adamlar benim güvenliğim için endişe etmiyor; sadece akıl sağlığımdaki çatlaklara daha yakından bakmak istiyorlar. Akıl sağlığımdaki çatlaklara bir göz atmak istiyorlar. Ama benim merak edilmek gibi bir isteğim yok.

Benim işim liderlik etmek.

Kurşun yedim; ölecek değilim. Yapılması gereken şeyler var; onları ben halledeceğim.

Nefesim daralıyor.

Ona dokunuşum.

Çenem geriliyor.

Eğer sadece cinsel çekim olsaydı eminim böyle dayanılmaz bir aşağılanmaya maruz kalmazdım. Oysa ben onun bedeninden çok daha fazlasını istedim.

Birdenbire zihnime duvarlardan başka bir şey hayal etmemesi için yalvarıyorum. Duvarlar. Beyaz duvarlar. Beton bloklar. Boş odalar. Açık alan.

Duvarlar örüyorum, onlar yıkılmaya başlayınca yerlerine başka bir set koyuyorum. Örüyorum, örüyorum ve zihnim temiz, kirletilmemiş, küçük beyaz bir oda olana kadar kıpırdamıyorum. Zihnimdeki odanın tavanından tek bir lamba sarkıyor.

Temiz. El değmemiş. Örselenmemiş.

Kurduğum küçük dünyaya baskı yapan felâket selini geri çekiyorum. İçimden yükselen korkuya karşı güçlkle yutkunuyorum. Duvarları geri itip nihayet rahat nefes alabileceğim kadar yer açıyorum. Ayağa kalkabilecek kadar.

Bazen keşke bir süreliğine kendi benliğimden sıyrılabilsem diyorum. Bu yıpranmış bedeni geride bırakmak istiyorum ama zincirlerim çok fazla, yüklerim çok ağır. Bu hayat benden geriye kalan tek şey. Günün geri kalanında aynada kendimle buluşamayacağımı biliyorum.

Bir anda kendimden tiksiniyorum. Bu odadan bir an önce çıkmam gerekiyor, yoksa kendi düşüncelerim bana savaş açacak. Hızlıca bir karar veriyorum ve ilk kez ne giydiğimi pek önemsemiyorum. Altıma yeni bir pantolon geçirip üstüme gömlek giymeden çıkıyorum. Sağlam kolumu bir ceketin kolundan geçirip diğer kolu yaralı kolumu taşıyan askının üzerine atıyorum. Böyle üstüm yarı çıplak hâlde gülünç görünüyorum ama yarın bir çözüm bulacağım. Ama şimdi önce bu odadan çıkmam gerek.

Üçüncü Bölüm

Burada benden nefret etmeyen tek kişi Delalieu.

Çoğu zaman hâlâ benim karşımda korkudan sınıyor ama nedense beni yerimden etmek gibi bir niyeti yok. Bunu hissedebiliyorum ama anlam veremiyorum. Bu binada ölmediğime sevinen tek kişi de muhtemelen o.

Kapımı açmamla birlikte ileri atılan askerleri durdurmak için elimi kaldırıyorum. Alnımdaki hafif ter lekesini silerken parmaklarım titremesin diye büyük bir çaba sarf etmiş olsam da bir an bile zayıf görünmeyeceğim. Bu adamlar benim güvenliğim için endişe etmiyor; sadece akıl sağlığımdaki çatlaklara daha yakından bakmak istiyorlar. Akıl sağlığımdaki çatlaklara bir göz atmak istiyorlar. Ama benim merak edilmek gibi bir isteğim yok.

Benim işim liderlik etmek.

Kurşun yedim; ölecek değilim. Yapılması gereken şeyler var; onları ben halledeceğim.

Bu yara unutulup gidecek.

Onun adı anılmayacak.

Yemekhaneye doğru giderken parmaklarım bir açılıp bir kapanıyor. Bu koridorların ne kadar uzun olduğunu ve koridorlarda kaç askerin sıralandığını daha önce hiç fark etmemiştim. Askerlerin meraklı bakışlarından ve ölmediğim için duydukları hayal kırıklığından bir kurtuluş yok. Ne düşündüklerini anlamak için onlara bakmama bile gerek yok. Ama ne hissettiklerini bilmek beni uzun bir yaşam sürme konusunda daha kararlı kılıyor.

Ölümümle kimseyi memnun etmeyeceğim.

"Hayır."

Çay-kahve servisini dördüncü kez reddediyorum. "Ben kafein almam Delalieu. Yemeklerimde sürekli servis edilmesinde neden ısrar ediyorsun?"

"Galiba her seferinde fikrinizi değiştireceğinizi düşünüyorum, efendim."

Yüzüne bakıyorum. Delalieu o tuhaf, sarsak gülümsemesiyle gülümsüyor. Pek emin değilim ama sanırım espri yaptı.

"Neden?" Uzanıp bir dilim ekmek alıyorum. "Gözlerimi açık tutmakla ilgili hiçbir sıkıntım yok. Gün boyu uyanık kalmak için bir kahve çekirdiğinin ya da çay yaprağının enerjisine sadece ahmaklar güvenir."

Delalieu artık gülümsemiyor.

"Evet" diyor. "Haklısınız, efendim." Başını eğip yemeğine bakıyor. Parmaklarıyla kahve fincanını itişini izliyorum.

Ekmeği tabağıma geri bırakıyorum. "Benim fikirlerim" diyorum bu kez sakince, "kendine ait fikirlerini bu kadar kolay değiştirmemeli. İnandığın şeylerin arkasında dur. Net ve mantıklı argümanlar oluştur. Ben aynı fikirde olmasam bile."

"Elbette efendim" diye fısıldıyor. Birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor. Ama sonra tekrar kahvesine uzandığını görüyorum.

Delalieu.

Sohbet edebildiğim tek kişi o, diye düşünüyorum.

Delalieu başlangıçta bu sektöre babam tarafından atandı ve o zamandan beri artık iş göremeyecek duruma gelene kadar burada kalması emredildi. Benden belki kırk beş yaş büyük olmasına rağmen rütbece benim altımda kalmakta ısrar ediyor. Delalieu'nun yüzünü çocukluğumdan beri bilirim; onu evimizin etrafında görürdüm, Yeniden Kuruluş yönetimi üstlenmeden önceki yıllarda yapılan birçok toplantıda bulunurdu.

Evimde toplantı hiç eksik olmazdı.

Babam sürekli bir şeyler planlar, tartışmalara öncülük eder ve bir parçası olmama asla izin verilmeyen fısıltılı konuşmalar yapardı. O toplantıların adamları şimdi bu dünyayı yönetiyor, bu yüzden Delalieu'ya bakınca neden daha fazlasını asla arzulamadığını merak etmeden edemiyorum. O en başından beri bu rejimin bir parçasıydı ama nedense ölene kadar şimdi olduğu gibi kalmaya razı görünüyor. Ona düşüncelerini açıkça söyleme fırsatı verdiğimde bile boyun eğmeyi seçiyor. Daha yüksek ücret teklif ettiğimde bile terfi etmeyi reddediyor. Onun bu sadakatini takdir etsem de kendini böyle adaması sinirime dokunuyor. Olduğundan fazlası olmak istemiyor gibi görünüyor.

Ona güvenmemeliyim.

Yine de güveniyorum.

Ama dostça bir sohbetin yokluğunda aklımı kaçırmaya başladım. Askerlerimle arama belli bir mesafe koymaktan başka bir şey yapamam. Hepsi beni ölü görmek istediğinden değil, liderleri olarak tarafsız kararlar alma sorumluluğum olduğu için de. Kendimi inzivaya, içinde yaşitlarımın olmadığı ve kendi aklımdan başka bir akla yer olmayan bir hayata mahkûm ettim. Kendimi korkulan bir lider yapmaya çalıştım ve başardım da. Kimse benim otoritemi sorgulayamaz ya da aksi bir görüş ileri süremez. Sektör 45'in başkomutanı ve naibi dışında kimse be-

nimle herhangi biri gibi konuşamaz. Arkadaşlık şimdiye kadar deneyimlediğim bir şey değil. Ne çocukken ne de şimdilerde.

Bir istisna dışında.

Bir ay önce bu kuralın istisnasıyla karşılaştım. Doğrudan gözlerimin içine bakan biri oldu. Benimle sözlerini süzgeçten geçirmeden konuşan aynı kişi. Karşımda öfkesini ve gerçek, saf duygularını göstermekten korkmayan biri. Bana meydan okumaya, hatta bana sesini yükseltmeye cesaret eden tek kişi...

Bugün sanki onuncu kez oluyormuş gibi hissettiğim şey yüzünden gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Çatalı avucumun içinde sıkıp masaya bırakıyorum. Kolum yine zonklamaya başlayınca cebimdeki haplara uzanıyorum.

"Yirmi dört saat içinde bunlardan sekiz taneden fazla almalısınız, efendim."

İlaç kutusunun kapağını açıp ağzıma üç hap daha atıyorum. Aslında ellerimin titremesi geçsin istiyorum. Kaslarım çok sert, çok gergin. Gergin ve güçsüz.

Hapların erimesini beklemiyorum. Acı tatları karşısında onları dişlerimin arasında eziyorum. Bu iğrenç, metalik tatta odaklanmama yardımcı olan bir şeyler var. "Bana Kent'ten bahset."

Delalieu kahve fincanını deviriyor.

Yemekhanedeki yardımcılar benim isteğim üzerine odadan çıktı. Delalieu, döktüğü kahveyi temizlemek için çabalarken yardım kabul etmiyor. Sandalyeme oturup onun hemen arkasındaki duvara bakarak zihnimde bugün kaybettiğim dakikaları sayıyorum.

"Bırak şimdi kahveyi."

"Ben... Evet, tabii, özür dilerim, efendim..."

"Kes."

Delalieu elindeki ıslak peçeteleri bırakıyor. Elleri tabağının üzerinde öylece kalakalıyor.

"Konuş."

Yutkunurken boğazının oynamasını izliyorum, tereddüt ediyor. "Bilmiyoruz, efendim" diye fısıldıyor. "Binaya girmek şöyle dursun, bulunması bile imkânsızdı. Sürgülenmiş ve kilidi pas tutmuştu. Ama bulduğumuzda... Kapısı parçalanmıştı. Bunu nasıl yaptılar hiç bilmiyoruz."

Oturuşumu dikleştiriyorum. "Ne demek parçalanmış?"

Delalieu başını iki yana sallıyor. "Bu... Çok tuhaftı, efendim. Kapı... Vurularak parçalanmıştı. Sanki bir hayvan pençelemiş gibi. Sadece çerçevenin ortasında bir boşluk, uyduruk bir delik vardı."

Destek almak için masaya tutunarak ayağa fırlıyorum. Bu düşünce, olmuş olabilecek şeyin olasılığı karşısında nefesim kesiliyor. Kendime onun adını yeniden hatırlamanın acı veren zevkini yaşatmadan edemiyorum çünkü bunun onun işi olduğundan eminim. Olağanüstü bir şey yapmış olmalı ve ben buna tanık olmak için orada bile değildim.

"Araç iste" diyorum Delalieu'ya. "Tam on dakika sonra Nişangâhta buluşalım."

"Efendim?"

Kapıdan çıktım bile.

Dördüncü Bölüm

Ortadan pençelenmiş. Bir hayvan yapmış gibi sanki. Doğru. Şüphelenmeyen bir gözlemci için tek açıklama bu olurdu ama o zaman bile bir anlam ifade etmezdi. Yaşayan hiçbir hayvan, bilmem kaç parmak kalınlığında güçlendirilmiş bu çeliği kendi uzuvlarını kesmeden pençeleriyle parçalayamaz.

Üstelik o kız bir hayvan değil.

Uysal, ölümcül bir yaratık o. Kibar, ürkek ve ürkütücü. Tamamen kontrolden çıkmış durumda ve neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yok. Her ne kadar benden nefret etse de ona hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Sahte masumiyeti beni büyülüyor; gücünü farkında olmadan kullanmasını bile kısıtlıyorum. Onun dünyasının bir parçası olmayı çok istiyorum. Onun zihninde olmanın, onun hissettiklerini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Taşınması muazzam bir yük gibi görünüyor.

Ve o şimdi dışarıda bir yerlerde toplumun üzerine salınmış durumda.

Ne güzel bir felâket.

Bir yerimi kesmemeye dikkat ederek parmaklarımı deliğin tırtıklı kenarlarında gezdiriyorum. Bir ölçülendirme falan yok, önceden tasarlama yok. Bu kapının kaotik bir şekilde param-parça edilmesinde bu kadar kolay görünen tek şey ıstıraplı bir şevk. Bu olduğunda ne yaptığının farkında mıydı, yoksa tıpkı bana ulaşmak için o beton duvarı kırdığı günkü gibi onun için beklenmedik bir durum muydu, ister istemez merak ediyorum.

Gülümsememi bastırmak zorundayım. O günü nasıl hatırladığını merak ediyorum. Birlikte çalıştığım tüm askerler simülasyona girerken neyle karşılaşacaklarını gayet iyi biliyorlardı ama ondan bu ayrıntıları bilerek sakladım. Bu deneyimin mümkün olduğunca saf olması gerektiğini düşündüm. Fazladan, gerçekçi unsurların olaya özgünlük katmasını umdum. En çok da gerçek doğasını keşfetme –gücünü güvenli bir yerde kullanma– şansı olsun istedim. Geçmişini hesaba katınca, bir çocuğun mükemmel tetikleyici olacağını da biliyordum. Ama böyle devrim niteliğinde sonuçlarını asla tahmin edemezdim. Performansı umduğumdan daha iyiydi. Sonrasında etkilerini onunla konuşmak istediysem de, onu bulduğumda çoktan kaçışını planlıyordu.

Gülümsemem kayboluyor.

“İçeri girmek ister misiniz, efendim?” Delalieu’nun sesiyle şimdiye geri dönüyorum. “İçeride görülecek fazla bir şey yok, ancak deliğin birinin kolayca tırmanabileceği kadar büyük olması ilginç. Amacın ne olduğu belli efendim.”

Başımınla onaylıyorum, dikkatim dağılmış durumda. Gözlerim dikkatlice deliğin boyutlarını katalogluyor. Burada olmanın, içeri girmeye çalışmanın onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Bütün bunları onunla konuşabilmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Birden içim burkuluyor. Onun artık yanımda olmadığını tekrar tekrar hatırlıyorum. O artık üste yaşamıyor.

Gitmesi benim hatamdı. Kendimi onun artık iyi olduğuna inandırdım ve bu da karar verme gücümü etkiledi. Ayrıntılara daha fazla dikkat etmem gerekirdi. Askerlerime. Amacımı ve en büyük hedefimi gözden kaçırdım; onu üsse getirme nedenimi. Aptallık ettim. Dikkatsizce hareket ettim.

Ama gerçek şu ki, dikkatim dağılmıştı.

O, benim dikkatimi dağıttı.

İlk geldiğinde çok inatçı ve çocuksuydu ama haftalar geçtikçe sakinleşir gibi oldu; endişeleri azalmış, korkusunu üzerinden biraz atmış gibiydi. Düzelmesinin benimle hiçbir ilgisi olmadığını kendime sürekli hatırlatmak zorundayım.

Durulması Kent'le ilgiliydi.

Bir ihanet ki nedense imkânsız gibi görünüyordu. Beni Kent gibi robotik, duygusuz bir aptal için terk etmesi. Kent'in düşünceleri öyle boş, öyle şuursuz ki! Ha onunla konuşmuşsunuz ha bir masa lambasıyla. Kent'in ona teklif etmiş olabileceğini, kızın onda, kaçmak için bir araç olması dışında ne görmüş olabileceğini anlamıyorum.

Sıradan insanların dünyasında kendisi için bir gelecek olmadığını hâlâ kavrayabilmiş değil. Onu asla anlamayacak olanların arasına ait değil. Onu bulup geri getirmeliyim.

Bunu sesli söylediğimi ancak Delalieu konuşunca fark ediyorum.

"Birliklerimiz sektörün her yerinde onu arıyor" diyor Delalieu. "Grubun karşı tarafa geçmesi ihtimaline karşı civardaki sektörlerle de haber verdik..."

"Ne?" Hızla dönüyorum, sesim kısık, tehditkâr. "Ne dedin sen?"

Delalieu'nun beti benzi atıyor.

"Hepi topu bir gece baygın kaldım! Ve siz bu felâketten diğer sektörleri haberdar ettiniz..."

"Onları bulmak isteyeceğinizi düşündüm efendim. Başka bir yere sığınmaya çalışırlarsa..."

Derin bir nefes alıp kafamı toplamaya çalışıyorum.

"Özür dilerim efendim, düşündüm ki en güvenli..."

"Kızın yanında iki askerim var, Teğmen. İkisi de onu başka bir sektöre yönlendirecek kadar aptal değil. Ne sektör sınırını geçecek izinleri ne de söz konusu izni alacak araçları var."

"Ama..."

"Gitmelerinin üzerinden bir gün geçti. Ağır yaralılar ve yardıma ihtiyaçları var. Yaya olarak ve takip edilmesi kolay çalıntı bir araçla yol alıyorlar. Ne kadar uzağa gidebilirler ki?" diyorum ona sesimde hayal kırıklığıyla.

Delalieu hiçbir şey söylemiyor.

"Ulusal alarm vermişsiniz. Çeşitli sektörlerle haber vermişsiniz, bu da artık tüm ülkenin durumu bildiği anlamına geliyor. Başkentlerin haber alması demek bu. Bu ne demek biliyor musun?" İş gören tek elimi yumruk yapıyorum. "Sence bu ne demek, Teğmen?"

Delalieu bir an konuşamayacak gibi görünüyor.

Sonra

"Efendim" diyor yutkunarak. "Beni affedin lütfen."

Beşinci Bölüm

Delalieu odanın kapısına kadar peşimden geliyor.

“Yarın saat on yüzde birlikleri Nişangâh’ta topla” diyorum ona ayrılırken. “Yaşanan son olaylar ve bundan sonra olacaklar hakkında bir duyuru yapmam gerekecek.”

“Emredersiniz efendim” diyor Delalieu. Başını yerden kaldırmıyor. Depodan ayrıldığımızdan beri yüzüme bakmadı.

Endişelenmem gereken başka meseleler var.

Delalieu’nun aptallığını saymazsak, şu anda halletmem gereken bir sürü işi var. Daha fazla sıkıntıyı ve dikkatimi dağıtacak daha fazla şeyi kaldıramam. Ondan gelecekleri. Delalieu’dan gelecekleri. Herhangi birinden gelecekleri. Odaklanmam gerek.

Böyle bir zamanda yaralanmam çok kötü oldu.

Durumumuzla ilgili haberler çoktan ulusal düzeye ulaştı. Siviller ve komşu sektörler küçük isyanımızdan haberdar oldu ve söylentileri mümkün olduğunca bastırmamız gerekiyor.

Delalieu'nun saldığı haberleri bir şekilde etkisiz hale getirmeli ve aynı zamanda vatandaşlar arasında her türlü isyan umudunu bastırmalıyım. Direnmeye zaten şok istekliler ve ufacık bir ihtilaf kıvılcımı şevklerini yeniden alevlendirir. Daha şimdiden şok sayıda kişi öldü ama Yeniden Kuruluş'a karşı çıkmanın daha fazla yıkım istemek olduğunu hâlâ anlamamış gibiler. Sivilleri sakinleştirmek şart.

Kendi bölgede savaş istemiyorum.

şu anda kendimi ve sorumluluklarımı kontrol etmeye her zamankinden daha fazla ihtiyacım var. Ama zihnim dağınık, bedenim yorgun ve yaralı. Bütün gün her an yere yığılacak gibi dolaşıyorum ve ne yapacağımı bilmez hâldeyim. Durumu nasıl dzelteceğime dair hiçbir fikrim yok. Bu cizlik bana şok yabancı.

Kızın teki sadece iki gün içinde beni sakatlamayı başardı. şu mide bulandıran haplardan daha fazlasını aldım ama bu sabah olduğumdan daha güçsüz hissediyorum. Yaralı bir omzun acısını ve verdiği rahatsızlığı göz ardı ederim sandım ama komplikasyon azalmak bilmiyor. şimdi önümüzdeki haftaların hüsrarla geçmesine sebep olacak şeylere bağlıyım. İlaçlar, doktorlar, yatakta geçirilecek saatler.

Hepsi bir öpücük uğruna.

Bu dayanılmaz bir şey.

"Günün geri kalanında ofisimde olacağım" diyorum Delalieu'ya. "Yemeklerimi odama gnder ve yeni bir gelişme olmadıkça beni rahatsız etme."

"Peki efendim."

"Başka bir şey yok, Teğmen."

"Peki efendim."

Ne kadar kötü hissettiğimi odamın kapısını arkamdan kattıktan sonra ancak anlıyorum. Sendeleyerek yatağa doğru

ilerliyorum ve düşmemek için karyolanın ucuna tutunuyorum. Yine terliyorum ve dışarıya çıkarken giydiğim ikinci paltoyu çıkarmaya karar veriyorum. Bu sabah yaralı omzumun üzerine attığım ceketı sıyrıp kendimi sırtüstü yatağa bırakıyorum. Ceketı atmamla birlikte üşümeye başlıyorum. Sağlam elim titreye titreye doktor çağırma düğmesine uzanıyorum.

Omzumdaki pansumanın değişmesi gerekiyor. Doyurucu bir şeyler yemem gerekiyor. En çok da gerçek bir duş almaya ihtiyacım var ki bu hepten imkânsız görünüyor.

Tepemde dikilen birileri var. Birkaç kez gözlerimi kırparak bakıyorum ama silüetlerinin yalnızca genel hatlarını seçebiliyorum. Bir yüz odak noktama girip çıkıyor ve sonunda ben pes ediyorum. Gözlerim kapanıyor. Başım zonkluyor. Acı kemiklerimden boynuma tırmanıyor; gözkapaklarımın arkasında kırmızılar, sarılar ve maviler birbirine karışıyor. Etrafımdaki konuşmaları sadece kesik kesik duyabiliyorum.

...Ateşi çıkmış gibi görünüyor...

...Muhtemelen onu sakinleştirir...

...Kaç tane aldı?...

Beni öldürecekler, anlıyorum. Bu mükemmel bir fırsat. Güçsüzüm, karşı koyamıyorum ve sonunda birileri beni öldürmeye geldi. Bu kadar. Sonum geldi. Nedense bunu kabul edemiyorum.

Seslere karşılık veriyorum; gırtlığımdan çıkan ses insan sesine hiç benzemiyor. Sert bir şey yumruğuma çarpıp yere düşüyor. Sağ koluma yapışan eller onu yerine sabitliyor. Bir şey ayak bileklerimi ve el bileğimi sıkıştırıyor. Bu yeni kısıtlamalara karşı çırpınıyorum ve umutsuzca havayı tekmeliyorum. Karanlık gözlerime, kulaklarıma, boğazıma baskı yapıyor sanki. Nefes alamıyorum, net duyamıyorum, net göremiyorum... Bu anın boğuculuğu öyle korkunç ki aklımı kaçıracağımdan neredeyse eminim.

Soğuk ve keskin bir şey kolumu sıkıştırıyor.

Kısacık bir an acıyı düşünüyorum, sonra beni girdabına çekiyor.

Altıncı Bölüm

“Juliette” diye fısıldıyorum. “Burada ne işin var?”

Yarı çıplağım, yeni güne hazırlanıyorum ve ziyaretçiler için çok erken bir saat. Güneşin doğuşundan hemen önceki bu dakikalar benim yegâne huzurlu anlarım ve burada kimse olmamalı. Özel odama girmesi imkânsız görünüyor.

Biri onu durdurmalıydı.

Ama Juliette kapımda durmuş, bana bakıyor. Onu birçok kez gördüm ama bu farklı... Ona bakmak bana fiziksel acı veriyor. Ama nedense yine de ona doğru çekildiğimi, ona yakın olmak istediğimi fark ediyorum.

“Çok özür dilerim” diyor ve gözlerini benden kaçırarak ellerini ovuşturuyor. “Çok özür dilerim.”

Ne giydiğini fark ediyorum.

Kolları bedene oturan koyu yeşil bir elbise; vücudunun yumuşak kıvrımlarına yapışan likralı kumaştan basit bir model. Elbisesinin rengi gözlerindeki yeşil benekleri tahmin edemeye-

ceğim bir şekilde tamamlıyor. Onun için seçtiğim birçok elbise-den biri. Uzun bir süre bir hayvan gibi kafeste kaldıktan sonra güzel bir şeyleri olmasının hoşuna gideceğini düşündüm. Tam olarak anlatamıyorum ama Juliette'in benim seçtiğim bir şeyi giydiğini görmek bende garip bir gurur duygusu uyandırıyor.

"Özür dilerim" diyor üçüncü kez.

Burada olmasının imkânsızlığı beni yeniden şaşırtıyor. Yatak odamda olması. Gömleksiz çıplak göğsüme bakması. Juliette'in saçları o kadar uzun ki sırtının ortasına kadar geliyor. Elleri-mi saçlarının arasında dolaştırma isteğime karşı yumruklarımı sıkmam gerekiyor. Öyle güzel ki!

Neden sürekli özür dilediğini anlamıyorum.

Kapıyı arkasından kapatıyor. Bana doğru yürüyor. Şimdi kalbim çok hızlı atıyor ve bu hiç normal değil. Ben böyle tepki vermem. Kontrolümü kaybetmem. Juliette'i her gün görüyorum ve ciddiyetimi korumayı başarıyorum ama şimdi bir şeyler ters gidiyor; doğru olmayan bir şey var.

Koluma dokunuyor.

Parmaklarını omzumun kıvrımında gezdiriyor ve teninin tenime değmesi bende çılgılık atma isteği uyandırıyor. Acı dayanılmaz ama konuşamıyorum; olduğum yerde donup kalıyorum.

Ona durmasını, gitmesini söylemek istiyorum ama uzuvla-rım savaş hâlinde. Canım yansa da, hiçbir anlam ifade etmese de, yakınımda olduğu için mutluyum. Ne var ki ona ulaşamıyor gibiyim; ona hep istediğim gibi sarılamıyorum.

Juliette bana bakıyor.

O tuhaf, mavi-yeşil gözleriyle gözlerimi arıyor ve ben nede-nini anlamadan birdenbire kendimi suçlu hissediyorum. Ama bana bakışında bana hep önemsiz hissettiren bir şey var, sanki içimin bomboş olduğunu bir tek o fark etmiş gibi. Her gün tak-mak zorunda olduğum bu alçıdaki çatlakları bulmuş ve bu beni çok korkutuyor.

Bu kızın beni nasıl tuzla buz edeceğini çok iyi bilmesi.

Elini köprücük kemiğime koyuyor.

Sonra omzumu kavrayıp kolumu koparmaya çalışır gibi parmaklarımı tenime batırıyor. Acı o kadar kör edici ki bu sefer gerçekten çılgın atıyorum. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Juliette kolumu buruyor ve ben sakın kalma çabamdan sıyrılıp kendimi acıya teslim etmemek için karşı koyana kadar arkaya doğru çeviriyor.

"Juliette" diyorum nefes nefese, "lütfen..."

Boşta kalan elini saçlarımin arasına geçirip başımı geriye doğru çekiyor ve onunla göz göze gelmek zorunda kalıyorum. Sonra kulağıma eğiliyor, dudakları neredeyse yanağıma değiyor. "Beni seviyor musun?" diye fısıldıyor.

"Ne?" diyorum. "Ne yapıyorsun..."

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye soruyor tekrar, parmaklarıyla yüz hatlarımı, çene çizgimi takip ederek.

"Evet" diyorum. "Evet, hâlâ seviyorum..."

Gülümüyor.

Gülümsemesi öyle tatlı, öyle masum ki, kolumu birden daha sıkı kavramasıyla şok oluyorum. Gözlerimin önünde alacalı noktacıklar uçuşmaya başladığı sırada, "Neredeyse bitti" diyor.

"Ne?" diye soruyorum, çıldırmış gibi etrafıma bakınmaya çalışarak. "Neredeyse biten ne?"

"Biraz daha bekleyip gideceğim."

"Hayır... Hayır, gitme... Nereye gidiyorsun..."

"İyi olacaksın" diyor. "Söz veriyorum."

"Hayır" diyorum nefesim kesilerek, "hayır..."

Birdenbire beni öne doğru çekiyor ve o kadar ani uyanıyorum ki nefes alamıyorum.

Birkaç kez gözlerimi kırptırdıktan sonra gece yarısı uyanığımı anlıyorum. Odamın köşelerinden mutlak bir karanlık karşılıyor beni. Göğsüm inip kalkıyor; kolum bağlı ve zonkluyor.

yor. Ağrı kesici ilacımın etkisinin geçtiğini anlıyorum. Elimin altında sıkışmış bir uzaktan kumanda var; düğmeye basıp dozu yeniliyorum.

Nefesimin düzene girmesi birkaç dakika sürüyor. Düşüncelerim yavaş yavaş panikten geri çekiliyor.

Juliette.

Bir kâbusu kontrol edemem ama uyanık olduğum zamanlarda zihnimin hatırlamasına izin vereceğim tek şey onun adı.

Beraberinde gelen aşağılanmışlık duygusu bundan fazlasına izin vermez.

Yedinci Bölüm

“Peki, bu utanç verici değil mi? Oğlum, bir hayvan gibi bağlanmış.”

Yeni bir kâbus gördüğüme ikna olmuş gibiyim. Gözlerimi kırptırarak yavaşça açıyorum. Tavana bakıyorum. Ani hareketler yapmıyorum ama sol bileğimin ve her iki ayak bileğimin etrafındaki bağların gerçek ağırlığını hissedebiliyorum. Yaralı kolum hâlâ bağlı ve göğsümde asılı duruyor. Omzumda ağrı olsa da çok şiddetli değil. Daha güçlü hissediyorum. Zihnim bile daha net, biraz daha keskin. Ama sonra ağzımda ekşi ve metal bir şeyin keskin tadını alıyorum ve ne kadar süredir yataкта olduğumu merak ediyorum.

“Haberim olmayacağını mı düşündün gerçekten?” diye soruyor eğlenerek.

Yatağıma yaklaşıyor, ayak sesleri içimde yankılanıyor. “Delalieu beni rahatsız ettiği için sızlanarak özür diledi ve adamlarıma bu beklenmedik ziyaretin verdiği rahatsızlıktan onu

sorumlu tutmaları için yalvardı. Yaşlı adamı işini yaptığı için korkuttuğuna hiç şüphe yok. Gerçi o haber vermese de ben öğrendim. Bu" diyor, "gizleyebileceğin türden bir karmaşa değil. Aksini düşünmen senin aptallığın."

Bacaklarımda hafif bir çekiştirme hissediyorum ve bağlarımı çözdüğünü anlıyorum. Teninin tenime değmesi beklediğim bir şey değil ve içimde derin ve karanlık bir şeyi beni fiziksel olarak rahatsız edecek derecede tetikliyor. Boğazımın arkasında kustumuk tadı alıyorum. Ondan uzaklaşmamak için tüm özdenetimimi kullanıyorum.

"Otur oğlum. Artık iş görecektir kadar iyileşmişsinizdir. Dinlenmen gerekirken dinlenmeyecek kadar aptaldın, şimdi de hatanı düzeltmek için fazla çabalıyorsun. Üç gündür bilincin yerinde değil ve ben geleli yirmi yedi saat oldu. Kalk artık. Bu rezalet."

Hâlâ tavana bakıyorum. Zar zor nefes alıyorum.

Taktik değiştiriyor.

"Biliyor musun" diyor usulcacık, "aslında seninle ilgili ilginç bir hikâye duydum. Yatağımın ucuna oturuyor; şilte onun ağırlığı altında gıcırıyor ve inliyor. "Dinlemek ister misin?"

Sol elim titremeye başladı. Elimi hızla çarşafa bastırıyorum.

"Er 45B-76423. Fletcher, Seamus." Duraksıyor. "Bu isim sana tanıdık geliyor mu?"

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

"Oğlumun nihayet doğru bir şey yaptığını duyduğumda ne kadar şaşırdığımı bir düşün" diyor. "Sonunda inisiyatif alıp depolarımızdan çalan hain bir askerden vazgeçtiğini öğrendiğimde. Onu alınının ortasından vurduğunu duydum." Bir kahkaha. "Kendi kendimi tebrik ettim... Sonunda kendini gösterdiğini, gerektiği gibi liderlik etmeyi öğrendiğini söyledim kendime. Neredeyse gurur duydum.

"İşte bu yüzden Fletcher'ın ailesinin hâlâ hayatta olduğunu duymak benim için daha büyük bir şok oldu." El çırpıyor. "Şa-

şırdım tabii, çünkü kuralları herkesten çok senin bilmen gerekiyor. Hainler, hain bir aileden gelir ve bir ihanet, hepsi için ölüm demektir."

Elini göğsüme koyuyor.

Zihnimde yine duvarlar örüyorum. Beyaz duvarlar. Beton bloklar. Boş odalar ve açık alan.

İçimde hiçbir şey yok. Hiçbir şey kalmıyor.

"Tuhaf" diyerek devam ediyor, şimdi düşünceli bir havayla, "çünkü kendime, bu konuyu seninle görüşmek için bekleyeceğimi söylemiştim. Ama nedense şu an bunu konuşmak için çok uygun gibi, öyle değil mi?" Gülümsediğini duyabiliyorum. "Sana uğradığım *hayal kırıklığının* büyüklüğünü söylemek için. Ama şaşırdım diyemem." İç çekiyor. "Bir ayda iki asker kaybettin, klinik olarak deli bir kızı zapt edemedin, koca bir sektörü altüst ettin ve vatandaşlar arasında isyanı teşvik ettin. Ve nedense hiç şaşırmadım."

Elini çekiyor; köprücük kemiğime koyuyor.

Beyaz duvarlar, diye düşünüyorum.

Beton bloklar.

Boş odalar. Açık alan.

İçimde hiçbir şey yok. Hiçbir şey kalmıyor.

"Ama bütün bunlardan daha kötüsü" diyor, "sonunda kurmayı başardığım düzeni bozarak beni küçük düşürmen değil. Bu süreçte vurulmuş olman da değil. En kötüsü bir *hainin* ailesine merhamet göstermen" derken gülüyor. Sesinde bir mutluluk, bir neşe var. "Bu affedilemez."

Gözlerim artık açık, başımın üzerindeki floresan ışıklara göz kırpmıyor, ampullerin, görüşümü bulandıran beyazına odaklanıyorum. Hareket etmeyeceğim. Konuşmayacağım.

Eli boğazıma sarılıyor.

Hareketi o kadar kaba ve şiddetli ki neredeyse rahatlıyorum. Bir yanım hep bunu gerçekten yapacağını umut ediyor; belki bu

sefer ölmeme gerçekten izin verir diye. Ama asla izin vermez. Bu hiçbir zaman bitmez.

Bir kurtulma umudu varken işkence, işkence değildir.

Biraz sonra bırakır ve tam olarak istediği şeyi alır. Öksürerek ve hırıldayarak yukarı doğru fırlıyorum ve sonunda onun bu odadaki varlığını onaylayan bir ses çıkarıyorum. Şimdi tüm vücudum titriyor. Kaslarım, saldırının ve bu kadar uzun süre hareketsiz kalmanın şoku içinde. Tenim soğuk ter; nefeslerim yorucu ve ağrılı.

“Çok şanslısın” diyor, sözleri fazla yumuşak. Şimdi ayakta, artık yüzümün dibinde değil. “Çok şanslısın ki işleri düzeltmek için buraya geldim. Çok şanslısın ki, hatayı düzeltecek vaktim vardı.”

Öylece donup kalıyorum.

Oda fıldır fıldır dönüyor.

“Karısının izini sürmeyi başardım” diyor. “Fletcher’ın karısı ve üç çocuğu. Selamlarını ilettiklerini duydum.” Bir sessizlik. “Her neyse, bu onları öldürmeden önceydi, o yüzden sanırım artık pek bir önemi yok ama adamlarım selam söylediklerini bildirdiler. Anlaşılan kadın seni hatırlıyormuş” diyor hafifçe gülerek. “Karısı yani. Tüm bu... Tatsız olaylar yaşanmadan önce onları ziyaret ettiğini söylemiş. Yerleşkeleri hep ziyaret ediyormuşsun. Sivillerin hatırını soruyormuşsun.”

Fısıldayabildiğim tek kelimeyi fısıldıyorum.

“Defol.”

“İşte benim oğlum!” diyor elini bana doğru sallayarak. “Uysal, zavallı bir aptal. Bazı günler senden o kadar iğreniyorum ki seni kendim mi vursam bilemiyorum. Sonra belki bu hoşuna gider diye düşünüyorum. Mahvoluşun için beni suçlayabilmen? Ve hayır diyorum, en iyisi kendi aptallığın yüzünden ölmene izin vermek.”

Boş gözlerle önüme bakıyorum, parmaklarım şiltede esniyor.

"Şimdi anlat bakalım" diyor, "koluna ne oldu? Delalieu da diğerleri kadar bilgisiz görünüyordu."

Bir şey söylemiyorum.

"Kendi askerlerinden biri tarafından vurulduğunu itiraf edemeyecek kadar utanıyorsun demek?"

Gözlerimi kapatıyorum.

"Peki ya kız?" diye soruyor. "Nasıl kaçmış? Adamlarından biriyle kaçmış, öyle mi?"

Çarşafı o kadar sıkı kavırıyorum ki yumruğum titremeye başlıyor.

"Söylesene" diyor kulağıma eğilerek. "Böyle bir hainle nasıl başa çıkarsın? Onun ailesini de ziyaret edecek misin? Karısına iyi davranacak mısın?"

Bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum ama kendime vaktinde engel olamıyorum. "Onu öldüreceğim."

Birden öyle yüksek sesle gülüyor ki, sesi âdeta ulur gibi çıkıyor.

Kafama vuruyor ve az önce boğazımı sıkıdığı parmaklarıyla saçlarımı karıştırıyor. "Çok daha iyi" diyor. "Çok daha iyi. Şimdi kalk. İşimiz gücümüz var."

Evet, diyorum içimden. Adam Kent'i bu dünyadan gönderecek türden bir işi yapmaktan çekinmem. Onun gibi bir hain yaşamayı hak etmiyor.

Sekizinci Bölüm

O kadar uzun süredir duştayım ki zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyorum.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Her şey ters, dengesiz. Kararlarımı eleştiriyorum, inanmadığımı sandığım her şeyden şüphe duyuyorum ve hayatımda ilk kez gerçekten, kemiklerimin sızladığını hissedecek kadar yorgunum.

Babam burada.

Aynı kasvetli çatının altında uyuyoruz; bir daha asla yaşamak istemediğim bir şey. Ama o burada, gidecek kadar emin hissedene kadar kendi özel odasında kalacak. Bu da sorunlarımızı Sektör 45'i kasıp kavurarak çözeceği anlamına geliyor. Onun kuklası ve elçisi olacağım anlamına geliyor, çünkü babam öldürmek üzere olduğu kişiler dışında kendini kimseye göstermez.

Babam, Yeniden Kuruluş'un en yüksek komutanıdır ve kendini bildirmeden emir vermeyi tercih eder. Her yere aynı seçilmiş asker grubuyla seyahat eder, yalnızca adamları aracılığıyla iletişim kurar ve başkentten sadece çok nadir durumlarda ayrılır.

Sektör 45'e geldiğinin haberi muhtemelen şimdiye üsse yayılmış ve büyük olasılıkla askerlerimin içine korku salmıştır. Çünkü onun varlığı, gerçek ya da hayali, şimdiye kadar yalnızca tek bir şey ifade etti: İşkence.

Kendimi bir korkak gibi hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.

Ama bu, işte bu mutluluk. Bu uzatmalı an... Bu güç yanılsaması. Yataktan kalkıp banyo yapabilmek: Bu küçük bir zafer. Sağlık görevlileri duş için yaralı kolumu su geçirmez bir tür plastikle sardı ve nihayet tek başıma ayakta durabilecek kadar iyiyim. Bulantım geçti ve artık başım da dönmüyor. Nihayet net bir şekilde düşünebilmem gerekiyor ama yine de seçimlerim hâlâ çok karışık görünüyor.

Onu düşünmemek için kendimi zorluyorum ama hâlâ yeterince güçlü olmadığımın farkına varıyorum. Şimdilik o kadar güçlü değilim, özellikle de hâlâ aktif bir şekilde onu arıyorken. Bu, fiziksel bir imkânsızlık hâline geliyor.

Bugün yine onun odasına gitmem gerekiyor.

Onu bulmama yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu için eşyalarını aramalıyım. Kent'in ve Kishimoto'nun ranzaları ve kilitli dolapları çoktan boşaltıldı. Suç unsuru hiçbir şeye rastlanmadı. Ama adamlarıma onun odasını -*Juliette'in* odasını- olduğu gibi bırakmalarını emretmişim. Benden başka kimsenin o alana tekrar girmesine izin verilmiyor. Önce ben bakana kadar kimse giremez.

Ve babama göre benim ilk görevim bu.

"Başka bir şey yok, Delalieu. Yardıma ihtiyacım olursa sana haber veririm."

Delalieu son zamanlarda hiç peşimden ayrılmaz oldu.

Anlaşılan, iki gün önce yapılmasını istediğim toplantıya gelmediğimi görünce bana bakmaya uğramış ve beni hezeyan geçirirken yarı çıldırmış hâlde görmenin zevkine varmış. Nasıl olduysa tüm bunların suçunu kendine yüklemeyi de başardı.

Başkası olsaydı, rütbesini düşürürdüm.

"Emredersiniz efendim. Özür dilerim efendim. Lütfen beni affedin... Fazladan sorun yaratmak istememiştim..."

"Benden sana zarar gelmez, Teğmen."

"Çok üzgünüm, efendim" diye fısıldıyor. Omuzları düşüyor. Başı öne eğiliyor.

Özür dilemeleri beni rahatsız ediyor. "Saat birde birlikler yeniden toplansın. Son gelişmeler hakkında onlarla konuşmam gerekiyor."

"Emredersiniz efendim" diyor Delalieu. Yüzüme bakmadan baş hareketiyle de onaylıyor.

"Gidebilirsin."

"Efendim." Selam çakıp gözden kayboluyor.

Juliette'in kapısının önünde yalnız kalıyorum.

Tuhaf, onu burada ziyaret etmeye nasıl da alışmışım; onunla aynı binada yaşadığımızı bilmek bana nasıl garip bir rahatlık veriyordu. Onun üsteki varlığı benim için her şeyi değiştirdi; burada geçirdiği haftalar bu karargâhta yaşamaktan zevk aldığım ilk haftalar oldu. Öfkesini dört gözle bekliyordum. Öfke nöbetlerini. Saçma tartışmalarını. Bana bağırmasını istiyordum. Suratıma tokat atsaydı onu tebrik ederdim. Ona hep sataşıyor, duygularıyla oynuyordum. Korkunun arkasına hapsolmuş asil kızla tanışmak istiyordum. Özenle tuttuğu dizginlerinden artık kurtulsun istiyordum.

Çünkü karantina sınırları içinde, burada –kaosun ve yıkımın ortasında– çekingen numarası yapabiliyor olsa da onun bam-

başka bir şeye dönüşeceğini biliyordum. Sadece bekliyordum. Her gün sabırla, kendi potansiyelinin büyüklüğünü anlamasını bekliyordum. Onu benden alacak bir askere emanet ettiğimin hiç farkında değildim.

Bunun için kendimi vurmalıyım.

Ama kendimi vurmak yerine kapıyı açıyorum.

Eşiği geçerken panel arkamdan kapanıyor. Burada, onun son dokunduğu yerde kendimi yapayalnız buluyorum. Yatak dağınık, gardırobunun kapıları açık, kırık pencere geçici olarak bantlanmış. Midemde üzerinde durmamayı tercih ettiğim sinirsel bir ağrı var.

Odaklan.

Banyoya girip banyo malzemelerini, dolapları, hatta duşun içini bile inceliyorum.

Hiçbir şey yok.

Yatağın yanına dönüyorum ve buruşuk yorganın, yumrulu yastıkların üzerinde elimi gezdiriyorum. Bir zamanlar onun burada olduğunun kanıtının zevkine vardıktan sonra yatağı sıyırıyorum. Çarşaflar, yastık kılıfları, yorgan ve döşek. Hepsini yere fırlatıyorum. Yastıkların, şiltenin ve karyolanın her bir santimini inceliyorum ve yine hiçbir şey bulamıyorum.

Duvar masası. Bir şey yok.

Yatağın altı. Bir şey yok.

Abajurlar, duvar kâğıdı, gardırobundaki tüm kıyafetler. Hiçbir şey yok.

Tam kapıya doğru ilerlerken ayağıma bir şey takılıyor. Yere bakıyorum. Botumun altında kalın, rengi solmuş bir dikdörtgen görünüyor. Avucuma sığabilecek küçük, sade bir defter.

O kadar şaşkınım ki bir an hareket bile edemiyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Nasıl da unutmuşum?

Kaçtığı gün bu defter cebindeydi. Kent kafama silah dayamadan hemen önce bulmuştum defteri, kaosun ortasında düşürmüş olmalıyım. Başından beri bu defteri aramam gerekirdi.

Eğilip defteri alıyorum ve sayfalarındaki cam kırıntılarını dikkatlice silkeliyorum. Elim titriyor, kalbim kulaklarımda atıyor. İçinde neler olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Resimler. Notlar. Karışık, yarım kalmış düşünceler.

Her şey olabilir.

Defteri ellerimin arasında evirip çeviriyorum, parmaklarım pürüzlü, yıpranmış yüzeyini ezberliyor. Kapağı mat kahverengi ama kirden ve eskilikten mi lekelenmiş, yoksa hep mi bu renkmış anlayamıyorum. Defterin ne kadar zamandır onda olduğunu merak ediyorum. Nereden almış olabileceğini.

Geri doğru tökezliyorum, baldırlarım yatağına çarpıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve kendimi yatağın ucunda buluyorum. Titrek bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

Akıl hastanesinde kaldığı günlere ait görüntüleri görmüş-tüm ama pek işe yaramadı. Işık hep çok loştu; küçük pencere, odasının karanlık köşelerini çok az aydınlatıyordu. Kendisi genelinde pek seçilmiyordu; kimsenin fark edemeyeceği karanlık bir gölge. Kameralarımız sadece hareket algılamada iyiydi –güneşin ona doğru açıyla vurduğu şanslı bir an olabilirdi belki– ama Juliette pek hareket etmezdi. Vaktinin çoğunu yatağında ya da karanlık bir köşede neredeyse hiç kıpırdamadan geçiriyordu. Neredeyse hiç konuşmuyordu. Konuştuğu zamanlarda da asla sözcüklerle konuşmuyordu. Sadece rakamlarla konuşuyordu.

Sayı saymak.

Onda, orada oturmasında öyle tuhaf bir şeyler vardı ki! Yüzünü bile göremiyordum; vücut hatlarını bile göremiyordum. O zaman bile beni büyülüyordu. Öyle sakın, öyle hareketsiz görünebilmesi. Bir yerde saatlerce hiç kıpırdamadan otururdu, ben de hep zihninin içinde nerede olduğunu, ne düşündüğünü, o yapayalnız dünyada nasıl var olabildiğini merak ederdim. Konuştuğunu duymayı her şeyden çok istiyordum.

Sesini duymak için ölmeye hazırdım.

Anlayabileceğim bir dilde konuşmasını beklemiştim hep. Basit bir şeyle başlayacağını düşünüyordum. Belki anlaşılmaz bir şey. Ama onu ilk kez kamerada konuşurken yakaladığımızda, gözlerimi ondan ayıramadım. Bir elini duvara dayayıp saymaya başlayınca oturduğum yerde kaskatı kesildim, donakaldım.

4.572.

Saymasını izledim. 4.572'ye kadar.

Beş saat sürdü.

Nefeslerini saydığını sonradan anladım.

Ondan sonra da hep onu düşünür oldum. O üsse gelmeden çok önce dağılmıştı dikkatim, sürekli ne yaptığını ve tekrar konuşup konuşmayacağını merak ediyordum. Sesli saymadığı zamanlarda, zihninde mi sayıyordu? Harflerle düşündüğü olu-

yor muydu hiç? Tam cümlelerle? Kızgın mıydı? Üzgün müydü? Bana uçarı, dengesiz bir hayvan olduğu söylenen bir kız için neden bu kadar sakın görünüyordu? Numara mıydı?

Hayatındaki kritik anları belgeleyen tüm kâğıtları görmüştüm. Tıbbi kayıtlardaki ve polis raporlarındaki her ayrıntıyı okumuştum; okul şikâyetlerini, doktor notlarını, Yeniden Kuruluş tarafından verilen resmi cezayı ve hatta ailesinin sunduğu iltica belgesini incelemiştim. On dört yaşında okuldan alındığını biliyordum. Ciddi testlerden geçtiğini, çok çeşitli ve tehlikeli deneysel ilaçlar almaya zorlandığını ve elektroşok tedavisi görmesi gerektiğini biliyordum. İki yılda dokuz farklı çocuk gözaltı merkezine girip çıkmış ve elliden fazla farklı doktor muayenesinden geçmişti. Hepsi onu bir canavar olarak tanımlıyordu. Toplum için tehlike, insanlık için de tehdit oluşturduğunu söylüyorlardı. Dünyamızı mahvedecek olan ve küçük bir çocuğu öldürerek çoktan işe koyulmuş bir kız. On altı yaşındayken ailesi, hapsedilmesini önermiş. Kızı hapsetmişler.

Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmedi.

Toplum tarafından, kendi ailesi tarafından dışlanan bir kız... Çok fazla duygu barındırması gerekiyordu. Öfke. Hüzün. Kırıklık. Neredeydi bunlar?

Akıl hastanesinin diğer sakınlerine... Gerçekten rahatsız olanlara hiç benzemiyordu. Bazıları saatlerce kendilerini duvara vura vura kemiklerini ve kafataslarını kırardı. Kimisi o kadar delirmişti ki, derilerini kanatana kadar kendini tırmalar, kelimenin tam anlamıyla kendini parçalardı. Bazıları kendi kendine bağıra çağıra konuşur, kahkahalar atar, şarkılar söyler ve kavga ederdi. Kimisi üstünü başını yırtar, uyuyarak rahatlar ve kendi pisliği içinde dururdu. Düzenli olarak duş alan, hatta kıyafetlerini de yıkayan tek kişi oydu. Yemeklerini sakince yer, kendisine ne verilirse hep bitirirdi. Zamanının çoğunu da pencereden dışarı bakarak geçiriyordu.

Neredeyse bir yıldır kilit altındaydı ve insanlık duygusunu kaybetmemişti. Bu kadar çok şeyi nasıl bastırabildiğini bilmek istiyordum; nasıl bu kadar sakin görünebildiğini. Kıyaslama yapmak istediğim için diğer tutukluların profillerini istemiştim. Davranışının normal olup olmadığını öğrenmek istedim.

Normal değildi.

Göremediğim ve tanımadığım bu kızın sessiz görüntüsünü izledim ve ona karşı inanılmaz bir saygı duydum. Ona hayran kaldım, katlanmak zorunda kaldığı onca şey karşısındaki soğukkanlılığını, kararlılığını kışkandım. O sırada ne hissettiğimi tam olarak anladığımdan emin değilim ama onu büsbütün kendime istediğimi biliyordum.

Onun sırlarını öğrenmek istiyordum.

Sonra bir gün hücrelerinde ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Sabahın erken saatleriydi, güneş yeni doğuyordu; ilk kez yüzünü gördüm. Avucunu pencereye bastırdı ve sadece bir kez iki kelime fısıldadı.

Beni affet.

Geri sar düğmesine defalarca kez bastım.

Ona karşı yeni keşfettiğim bir hayranlık beslediğimi asla kimseye söyleyemezdim. Ona karşı sahte bir tavır, görünüşte ilgisizlik –kibir– sergilemek zorunda kaldım. O bizim silahımız, yenilikçi işkence aracımız olacaktı, o kadar.

Benim pek önemsemediğim bir detay.

Araştırma yaparken onun dosyalarını tamamen tesadüf eseri buldum. Tesadüfen. Onu bir silah arayışı içinde araştırmadım; bunu asla yapmadım. Onu filmde görmeden çok önce ve onunla bir kelime konuşmadan çok, çok daha önce, başka bir şey araştırıyordum. Başka bir şey.

Güdülerim bana aitti.

Onu bir silah olarak kullanmak, babama yutturduğum bir hikâyeydi. Ona ulaşmak, dosyalarını incelemek üzere gerekli

izni almak için bir mazerete ihtiyacım vardı. Bu, askerlerimi ve beni izleyen yüzlerce kameranın önünde sürdürmek zorunda olduğum bir maskaralıktı. Onu üsse, yeteneğinden yararlanmak için getirmedi. Ve bu süreçte ona âşık olmayı kesinlikle beklemiyordum.

Ama bu gerçekler ve asıl nedenlerim benimle birlikte gömülecek.

Kendimi yatağa bırakıyorum. Elim alnıma vurup, yüzümü ovuşturarak çeneme doğru sürüklüyorum. Zaman ayırıp kendim gidebilseydim, yanında kalsın diye Kent'i asla göndermezdim. Yaptığım her hareket bir hataydı. Hesap edilen her çaba bir başarısızlıktı. Sadece biriyle etkileşimini izlemek istedim. Farklı görünüp görünmeyeceğini merak ettim; sadece normal bir sohbet ederek zihnimde oluşturduğum beklentileri yerle bir edip etmeyeceğini görmek istedim. Ama başka biriyle sohbet edişini izlemek beni çıldırttı. Kışkandım. Saçma. *Beni* tanımasını istiyordum; *benimle* konuşmasını istiyordum. İşte o zaman hissettim: Dünyada gerçekten değer verip sevebileceğim tek kişinin o olabileceğine dair bu tuhaf, açıklaması zor hissi.

Kendimi zorlayıp doğruluyorum. Hâlâ elimde tuttuğum deftere bakmayı göze alıyorum.

Onu kaybettim.

Benden nefret ediyor.

O benden nefret ediyor, ben de onu kovuyorum. Onu bir daha asla göremeyebilirim ve bu tamamen benim suçum. Bu defter ondan bana kalan tek şey olabilir. Elim hâlâ kapağın üzerinde geziniyor ve bir an için de olsa, yalnızca kâğıt üzerinde de olsa defteri açıp onu yeniden bulmam için aklımı çeliyor. Ama bir yanımda korkuyor. Bunun sonu iyi olmayabilir. Defterde, görmek istemeyeceğim şeyler olabilir. Eğer bu, Kent'le ilgili duygu ve düşüncelerini yazdığı günlük gibi bir şeyse, yemin ederim kendimi camdan atabilirim.

Yumruğumu alnıma vuruyorum. Uzun, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Sonunda parmağımın ucuyla defteri hızla açıyorum. Gözlerim ilk sayfaya takılıyor.

Bulduğum şeyin ağırlığını ancak o zaman anlamaya başlıyorum.

Sakin olmam gerektiğini, her şeyin kafamda olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini ve şimdi birinin kapıyı açıp beni buradan çıkaracağını düşünüp duruyorum. Öyle olacağını düşünmeye devam ediyorum. Bunun olması gerektiğini düşünüyorum, çünkü böyle şeyler öylece olmuyor. Bu olmaz. İnsanlar böyle unutulmaz. Böyle terk edilmez.

Bu böyle olmaz.

Beni yere fırlatmalarından dolayı yüzüm kan içinde ve bunları yazarken bile ellerim hâlâ titriyor. Bu kalem benim tek çıkış noktam, tek sesim, çünkü konuşacak başka kimsem yok, kendiminkinden başka içinde boğulacağım bir zihin yok. Üstelik tüm cankurtaran botları alınmış, tüm can simitleri patlak ve ben yüzme bilmediğim için yüzemiyorum, yüzemiyorum ve her şey giderek daha da zorlaşıyor. Çok zorlaşıyor. Sanki göğsümde milyon tane çığlık var ama hepsini içimde tutmak zorundayım çünkü sesini asla duyuramayacaksan ve burada beni kimse duymayacaksa çığlık atmanın ne anlamı var? Bir daha beni kimse duymayacak.

Bir şeylere uzun uzun bakmayı öğrendim.

Duvarlara. Ellerime. Duvarlardaki çatlaklara. Parmaklarımdaki çizgilere. Betondaki grinin tonlarına. Tırnaklarımın şekline. Bir şey seçip belki saatlerce ona bakıyorum. Geçen saniyeleri sayarak saati aklımda tutuyorum. Günleri yazarak aklımda tutuyorum. Bugün, gün iki. Bugün ikinci gün. Bugün bir gün.

Bugün.

Çok soğuk. Çok soğuk, çok soğuk.

Lütfen lütfen lütfen.

DeFTERin kapağını hızla kapatıyorum.

Yine titriyorum ve bu defa titrememi durduramıyorum. Bu kez titreme içimin derinliklerinden, ellerimde tuttuğum şeyin derin farkındalığından geliyor. Bu günlük onun burada geçirdiği zamana ait değil. Benimle, Kent'le ya da herhangi biriyle ilgisi yok. Bu günlük, tımarhanede geçirdiği günlerin bir belgesi.

Ve birdenbire bu küçük, hırpalanmış defter benim için şimdiye dek sahip olduğum her şeyden daha fazla şey ifade ediyor.

Onuncu Bölüm

Kendi odama nasıl bu kadar çabuk dönebildiğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim odamın kapısını kilitlediğim, ofisimin kapısının kilidini açıp kendimi içeri kilitlediğim. Şimdi ofisimde, kâğıt yığınlarını ve gizli materyalleri bir kenara ittiğim masamda oturuyorum ve okumaya neredeyse korktuğum bir şeyin yırtık pırtık kapağına bakıyorum. Bu günlükte çok kişisel bir şey var; sanki bir kişinin hayatındaki en yalnız duygularla, en savunmasız anlarla bir araya getirilmiş gibi görünüyor. Bu sayfalarda ne varsa, Juliette onları on yedi yıllık yaşamının en karanlık zamanlarının bazılarında yazdı ve ben hep istediğim şeyi elde etmek üzereyim.

Onun zihnine göz atmanın.

Bu bekleyiş beni öldürüyor olsa da, fena halde geri tepebileceğinin de kesinlikle farkındayım. O anda bunu öğrenmek istediğimden bile emin olamıyorum. Yine de yapıyorum. Gerçekten yapıyorum.

Defteri açıp bir sonraki sayfaya geçiyorum. Üçüncü gün.

Bugün çılgılık atmaya başladım.

Bu dört kelime beni en berbat fiziksel acıdan daha çok etkiliyor.

Göğsüm inip kalkıyor, nefes alırken çok zorlanıyorum. Okumaya devam etmek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Çok geçmeden sayfalarda bir düzen olmadığını fark ediyorum. Görünüşe bakılırsa, defterin sonuna gelip yazacak başka yeri kalmadığını görünce tekrar başa dönmüş. Kenar boşluklarına, diğer paragrafların üzerine, küçük ve neredeyse okunaksız yazı tipleriyle yazmış. Her yere rakamlar karalamış ve bazen aynı rakam defalarca tekrarlanıyor. Bazen aynı kelime tekrar tekrar yazılmış, daire içine alınmış ve altı çizilmiş. Ve her sayfada cümleler ve paragraflar neredeyse tamamen çizilmiş.

Tam bir kaos.

Bu farkındalık, yaşamış olabileceği şeylerin bu kanıtı karşısında kalbim sıkışıyor. Böylesine karanlık, korkunç koşullarda kilit altında tutulduğu tüm bu süre boyunca ne acılar çekmiş olabileceğine dair varsayımlarda bulunmuştum. Ama bizzat görünce... Keşke yanılmış olsaydım.

Şimdi, yazdıklarını kronolojik sırayla okumaya çalışsam da, her şeyi numaralandırmak için kullandığı yöntemi takip edemiyorum; bu sayfalarda oluşturduğu sistem yalnızca kendisinin çözebileceği bir şey. Defterin sayfalarını çevirip en tutarlı şekilde yazılmış bölümleri aramaktan fazlasını yapamıyorum.

Bir bölümde gözlerim donup kalıyor.

Huzuru hiç bilmemek ne garip şey. Nereye gidersen git, sığınak olmadığını bilmek. Acı çekme korkusunun hep bir fısıltı kadar yakınında olması. Bu 4 duvar arasında güvende değilim, evimden ayrılmakla

hiçbir zaman güvende olmadım ve evimde yaşadığım 14 yıl boyunca kendimi güvende hissedemedim bile. Tımarhane, insanları her gün öldürüyor, dünyaya çoktan benden korkması öğretildi ve evim, babamın beni her gece odama kilitlediği ve annemin, büyütme zorunda kaldığı iğrenç yaratık olduğum için bana bağırdığı yerle aynı yer.

Hep yüzümden ötürü olduğunu söylediler.

Annem, yüzümde katlanamadığı bir şey olduğunu söylüyordu. Gözlerimde, ona bakışımda, hatta var oluşumda katlanamadığı bir şey. Sürekli, ona bakmayı kesmemi söylüyordu. Hep bağıra çağıra. Sanki ona saldırabilirmişim gibi. Bana bakmayı kes, diye bağıırırdı. Bakıp durma bana, diye bağıırırdı.

Bir keresinde elimi ateşe soktu.

Sırf yanacak mı diye görmek için, öyle dedi. Elimin normal bir el olup olmadığını kontrol etmek için, öyle dedi.

O sırada 6 yaşındaydım.

Hatırlıyorum, çünkü doğum günümdü.

Defteri yere çarpıyorum.

Hemen ayağa kalkıp kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Elim saclarımın arasından geçirip köklerine yapışıyorum. Bu sözler bana çok yakın, çok tanıdık. Ailesi tarafından istismar edilen bir çocuğun hikâyesi. Odaya kilitlenmiş, gözden çıkarılmış. Bunlar benim hafızama çok yakın.

Daha önce buna benzer bir şey okumadım. Doğrudan iliklerime kadar işleyebilen bir şey hiç okumadım. Okumamam gerektiğini de biliyorum. Bunları okumanın bir faydası olmayacağını, bana bir şey öğretmeyeceğini, Juliette'in nereye gitmiş olabileceğine dair ipucu vermeyeceğini biliyorum. Okudukları-mın beni sadece delirteceğini biliyorum.

Ama tekrar günlüğüne uzanmaktan kendimi alamıyorum.

Bir kez daha açıyorum defteri.

Daha şimdiden delirdim mi?

Daha şimdiden mi?

Nasıl anlayacağım ki?

Dâhili telefonumun aniden çalmasıyla sandalyeme takılıp masamın arkasındaki duvara yapışıyorum. Ellerim zangır zangır titriyor; alnım boncuk boncuk ter içinde. Sargılı kolum yanmaya başladı, bacaklarım birden bedenimi taşıyamayacak kadar güçsüzleşti. Gelen mesajı kabul ederken tüm enerjimi normal görünmeye odaklamalıyım.

"Efendim?" diyorum.

"Efendim, merak ettim de, acaba hâlâ... Şey, toplantı efendim, tabii ben saatini yanlış anlamadıysam, çok özür dilerim, sizi rahatsız etmemeliydim..."

"Tanrı aşkına, Delalieu." Sesimdeki titremeyi bastırmaya çalışıyorum. "Bırak şimdi özür dilemeyi. Geliyorum."

"Peki efendim" diyor Delalieu. "Teşekkür ederim, efendim."

Telefonu kapatıyorum.

Sonra defteri alıp cebime atıyorum ve kapıdan çıkıp gidiyorum.

On Birinci Bölüm

Nişangâh'ın üst tarafındaki avlunun kenarında durmuş, gözünü bana dikmiş binlerce yüze bakıyorum.

Bunlar benim askerlerim. Toplantı üniformaları içinde ayakta tek sıra olmuşlar. Siyah gömlek, siyah pantolon, siyah bot.

Silah yok.

Sol yumruklarını kalplerine bastırmışlar.

Elimdeki işe odaklanmak ve onu önemsemek için çaba harcıyorum; ama nedense cebime tıktığım defteri, bacağıma batışını ve sırlarıyla bana işkence etmesini zihnimden atamıyorum.

Ben, ben değilim.

Düşüncelerim bana ait olmayan kelimelerle karışmış durumda. Kafamı boşaltmak için keskin bir nefes almalıyım; yumruğumu sıkıp açıyorum.

"Sektör 45" diyorum doğrudan mikrofonik ağın karesine konuşarak.

Hemen kıpırdanıyorlar, sol ellerini indirip sağ yumruklarını göğüslerinin üzerine koyuyorlar.

"Bugün konuşacağımız çok sayıda önemli konu var" diyorum onlara, "bunlardan ilki zaten belli." Kolumu işaret ediyorum. Özenle hazırlanmış duygusuz yüzlerini inceliyorum.

Hain düşünceleri o kadar belli ki.

Beni dengesiz bir çocuktan biraz daha fazlası olarak görüyorlar. Bana saygı duymuyorlar; bana sadık değiller. Karşılarında duruyor olmamdan ötürü hayal kırıklığı içindeler; bu yara beni öldürmedi diye öfkeli, hatta bezginler.

Ama benden korkuyorlar.

Benim tek istediğim de bu.

"Kaçan iki askerimizin peşinden giderken yaralandım" diyorum. "Er Adam Kent ve Er Kenji Kishimoto; Sektör 45'in en yeni transferi ve kritik varlığı Juliette Ferrars'ı kaçırmak için işbirliği yaparak kaçtılar. Bayan Ferrars'ı rızası dışında hukuka aykırı olarak ele geçirmek ve alıkoymakla suçlanıyorlar. Ancak daha önemlisi, Yeniden Kuruluş'a ihanet suçları kesin. Bulunduklarında, görüldükleri yerde infaz edilecekler."

Dehşet, okunması en kolay duygulardan biri, diye düşünüyorum. Bir askerin soğukkanlı ifadesinde bile.

"İkincisi" diyorum, bu sefer daha yavaş, "Sektör 45'i ve vatandaşlarını sakinleştirme sürecini hızlandırmak ve yaşanan kargaşadan kaynaklanan kaosa son vermek için Yeniden Kuruluş'un başkomutanı üste aramıza katıldı. Geleli" diyorum, "otuz altı saat olmadı."

Birkaç adam yumruklarını indirdi. Kendilerini unuttular. Gözleri iri iri açıldı.

Taş kesildiler.

"Onu ağırlayacaksınız" diyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyorlar.

Böyle bir güce sahip olmak çok garip. Merak ediyorum, babam yarattığı şeyle gurur duyuyor mu acaba? Sadece birkaç ke-

limeyle binlerce yetişkin erkeği dize getirebilmemle; sadece rütbesini dile getirmemle? Bu korkunç, bağımlılık yaratan bir şey.

İçimden beşe kadar sayıyorum.

"Kalkın."

Kalkıyorlar. Sonra uygun adım yürüyorlar.

Beş adım geri, ileri, kıta dur. Sol kollarını kaldırıp parmaklarını yumruk haline getiriyor ve tek dizlerinin üzerine çöküyorlar. Bu defa ayağa kalkmalarına izin vermiyorum.

"Hazır olun beyler" diyorum onlara. "Kent ve Kishimoto bulunup Bayan Ferrars üsse dönene kadar bize rahat yok. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde başkomutanla görüşeceğim; yeni görevimiz yakında netlik kazanacak. Bu arada iki şeyi anlamalısınız: Birincisi, vatandaşlar arasındaki gerilimi azaltacağız ve onlara yeni dünyamız için vaat ettiklerini hatırlatmaya özen göstereceğiz. İkincisi, Er Kent ve Er Kishimoto'yu bulacağımızdan hiç şüpheniz olmasın." Susuyorum. Onlara bakarak yüzlerine odaklanıyorum. "Sonları size bir örnek olsun. Yeniden Kuruluş'ta hainlere yer yoktur. Affetmeyiz."

On İkinci Bölüm

Babamın adamlarından biri kapımın önünde beni bekliyor. Ona doğru bakıyorum ama yüz hatlarını seçecek kadar uzun değil. "Ne vardı, asker?"

"Efendim" diyor, "başkomutanın saat sekizde akşam yemeği için sizi konutunda görmek istediğini bildirmem emredildi."

"Mesajın alındı say." Kapımın kilidini açmaya yelteniyorum. Öne çıkıp yolumu kesiyor.

Dönüp yüzüne bakıyorum.

Bir adım kadar uzağımda duruyor: Dolaylı bir saygısızlık hareketi; Delalieu'nun bile göze alamadığı bir rahatlık düzeyi. Ama benim adamlarımın aksine, babamın etrafındaki dalkavuklar kendilerini şanslı sayıyorlar. Başkomutanın seçkin muhafızlarından olmak bir ayrıcalık ve onur sayılır. Ondan başkasına hesap vermezler.

Şu anda bu asker de rütbece benden üstün olduğunu kanıtlamaya çalışıyor.

Beni kıskanıyor. Yeniden Kuruluş'un başkomutanının oğlu olmaya layık olmadığımı düşünüyor. Düşüncesi neredeyse yüzünden okunuyor.

Donuk gri gözlerine ve kara bir çukurdan farkı olmayan ruhuna bakarken gülme isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Kollarını dirseklerine kadar sıvamış, askeri dövmeleleri ayan beyan ortada. Kollarının etrafındaki eşmerkezli siyah mürekkep şeritleri kırmızı, yeşil ve mavi renklerle vurgulanmış; şahsında, rütbesi oldukça yüksek bir asker olduğunu gösteren tek işaret. Bu, hiçbir zaman bir parçası olmak istemediğim iğrenç bir markalaşma ritüeli.

Asker hâlâ bana bakıyor.

Başımı ona doğru eğip kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu davetin sözlü olarak kabul edilmesini beklemem gerek" diyor.

Olmayan seçeneklerimi düşünmek için biraz bekliyorum.

Ben, bu dünyadaki diğer tüm kuklalar gibi, babamın iradesine boyun eğiyorum. Bu, her gün mücadele etmek zorunda kaldığım bir gerçek: İrademi avucunda tutan bir adama asla karşı koyamadığım gerçeği.

Bundan dolayı kendimden nefret ediyorum.

Askerle tekrar göz göze geliyorum ve bir an için bir adı olup olmadığını düşündükten sonra bunun umurumda olmadığına karar veriyorum. "Kabul ettim say."

"Peki, ef..."

"Ve bir dahaki sefere asker, izin istemeden bana beş adımdan fazla yaklaşma."

Şaşırmış bir halde gözlerini kırptırıyor. "Efendim, ben..."

"Şaşırdın tabii" diyerek sözünü kesiyorum. "Başkomutanın yanında çalışmanın sana diğer askerlerin yaşamlarını yöneten

kurallardan muafiyet sağladığını sanıyorsun. Burada yanlış
sun."

Çenesi geriliyor.

"Hiç unutma ki" diyorum şimdi sakince, "senin yaptığın işi yapmak isteseydim, yapardım. Şunu da asla aklından çıkarma, böyle hevesle hizmet ettiğin adam, bana dokuz yaşımdayken silah ateşlemeyi öğreten adam."

Öfkesinden burun delikleri genişliyor. Dümdüz karşıya bakıyor.

"Mesajını ilet asker. Sonra da şunu ezberle: Bir daha benimle konuşma."

Şimdi gözleri tam arkamda bir noktaya odaklı, omuzları kas-
katı.

Bekliyorum.

Çenesi hâlâ gergin. Elini usulca kaldırıp selam çakıyor. "Gidebilirsin" diyorum.

Yatak odamın kapısını arkamdan kilitleyip kapıya yaslanıyorum. Bir dakikaya ihtiyacım var. Komodinimin üzerine bıraktığım şişeye uzanıp kare şeklindeki haplardan iki tane çıkarıyorum; hapları ağzıma atıyorum ve erimelerini beklerken gözlerimi kapatıyorum. Gözkapaklarımın arkasındaki karanlık tatlı bir huzur.

Ta ki Juliette'in yüzünün hatırası bilincime zorla girene kadar.

Yatağıma oturup başımı ellerimin arasına alıyorum. Şu anda onu düşünmemeliyim. Evrak işleriyle ilgilenmem ve babamın buradaki varlığının neden olduğu fazladan stresle başa çıkmam gerekiyor. Babamla akşam yemeği büyük gösteri olmalı. İnsanın içini burkan bir gösteri.

Gözlerimi daha sıkı yumuyorum ve zihnimi kesinlikle boşaltacak duvarları örmek için zayıf bir çaba gösteriyorum. Ama bu defa duvarlar işe yaramıyor. Juliette'in yüzü gözümün önün-

den gitmiyor, cebimdeki günlüğü benimle alay ediyor. Ve ben küçük bir parçamın onu düşüncelerimden atmak istemediğini fark etmeye başlıyorum. Bir yanım bu işkenceden zevk alıyor.

Bu kız beni mahvediyor.

Son bir yılını akıl hastanesinde geçirmiş bir kız. Onu öptüğüm için beni öldürmeye kalkacak bir kız. Sırf benden kurtulmak için başka bir adamla kaçan bir kız.

Tabii ki âşık olacağım kız bu.

Elimle ağzımı kapatıyorum.

Aklımı kaçıyorum.

Botlarımı çıkarıyorum. Kendimi yatağıma doğru çekip başımı arkamdaki yastıklara bırakıyorum.

O burada uyudu, diye düşünüyorum. Benim yatağımda uyudu. Benim yatağımda uyandı. O buradaydı ve ben kaçmasına izin verdim.

Başaramadım.

Onu kaybettim.

Gözümün önünde tutana kadar defterini cebimden çıkardığımın farkında bile değilim. Deftere uzun uzun bakıyorum. Solmuş kapağını inceliyor ve böyle bir şeyi nereden bulmuş olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Bir yerden çalmış olmalı ama nereden çalmış olabilir tahmin edemiyorum.

Ona sormak istediğim çok şey var. Ona söyleyebilmeyi istediğim pek çok şey.

Onun yerine günlüğünü açıp okuyorum.

Bazen gözlerimi kapatıyorum ve bu duvarları farklı bir renge boyuyorum.

Sıcak tutan çoraplar giydiğimi ve ateşin başında oturduğumu hayal ediyorum. Birinin bana okumam için bir kitap, beni kendi zihnimin işkencesinden kurtaracak bir hikâye verdiğini hayal ediyorum. Başka bir yerde

başka biri olmak, zihnimi başka şeylerle doldurmak istiyorum. Koşmak, rüzgârın saçlarımı çekiştirdiğini hissetmek istiyorum. Bu bir hikâyenin içinde bir hikâyeymiş gibi davranmak istiyorum. Bu hücre sadece bir sahneymiş, bu eller bana ait değilmiş ve kırabilirsem bu pencere güzel bir yere açılıyormuş gibi. Bu yastık temizmiş gibi yapıyorum, bu yatak yumuşakmış gibi yapıyorum. Mış gibi, mış gibi, mış gibi yapıyorum ta ki göz kapaklarımın ardındaki dünya içimde zapt edemeyeceğim kadar nefes kesici bir hâl alana kadar. Ama sonra gözlerim bir anda açılıyor ve boğazıma sarılan bir çift el beni durmadan boğuyor, boğuyor, boğuyor...

Düşüncelerim yakında düzelecek diye düşünüyorum.

Yakında aklım başıma gelecek diye umut ediyorum.

Günlük, elimden göğsüme düşüyor.

Boştaki tek elimi yüzümde, saçlarımda gezdiriyorum. Ense-mi ovuşturuyorum ve kendimi öyle bir hızla yukarı çekiyorum ki kafam yatak başlığına çarptığı için gerçekten minnettarım. Bir an durup acının tadını çıkarıyorum.

Sonra defteri elime alıyorum.

Sayfayı çeviriyorum.

Ne düşündüklerini merak ediyorum. Ailemin. Nerede olduklarını merak ediyorum. Acaba şimdi iyiler mi, artık mutlular mı, ~~sonunda~~ ~~istediklerini elde ettiler mi?~~ Annemin bir daha çocuğu olacak mı acaba? Biri bir iyilik edip beni öldürür mü ve acaba cehennem buradan daha mı iyi? Şimdi yüzümün nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Bir daha temiz hava soluyabilecek miyim?

Pek çok şeyi merak ediyorum.

Bazen günlerce uyumayıp görebildiğim her şeyi sayacağım. Duvarları, duvarlardaki çatlakları, el ve ayak parmaklarımı sayıyorum. Yatağın yaylarını, battaniyenin ilmeklerini, odanın öteki ucuna gidip geri dönerken attığım adımları sayıyorum. Dişlerimi, başımdaki her bir saç telini ve nefesimi tutabildiğim saniye sayısını sayıyorum.

Ama bazen o kadar yoruluyorum ki artık bir şeyler istememe izin verilmediğini unutuluyorum ve kendimi hep istediğim şeyi isterken buluveriyorum. Kendimi bildim bileli hayalini kurduğum tek şeyi.

Hep bir arkadaşım olsun istiyorum.

Bununla ilgili hayal kuruyorum. Nasıl olacağını hayal ediyorum. Gülümsemenin ve karşı tarafın gülümsediğini görmenin. Güvenebileceğim bir insanın olmasının; bana bir şeyler fırlatmayan, ellerimi ateşe sokmayan ya da doğduğum için beni dövmeyen birinin. İstenmediğimi, benden vazgeçildiğini duyup beni bulmaya çalışacak, benden asla korkmayacak birinin.

Ona asla zarar vermeye kalkışmayacağımı bilecek birinin.

Bu odanın bir köşesinde kıvrılıp başımı dizlerime gömüyorum ve ileri geri sallanıyorum, ileri geri sallanıyorum, ileri geri sallanıyorum, ileri... İmkânsız şeylerin hayalini kurup dilekler tutuyor, dilekler tutuyor, dilekler tutuyor ve ağlaya ağlaya uyuyorum.

İnsanın bir arkadaşının olmasının nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Sonra bu tımarhanede başka kimlerin kaldığını düşünüyorum. Diğer çığlıkların nereden geldiğini merak ediyorum.

Benden mi geliyorlar acaba?

Odaklanmaya çalışıyorum, kendime bunların boş sözler olduğunu söylüyorum ama yalan söylüyorum. Çünkü nedense, bu kelimeleri okumak bile çok fazla; onun acı çektiğini düşünmek bende dayanılmaz bir ıstıraba neden oluyor.

Bunları yaşadığını bilmek.

Bu duruma kendi ailesi tarafından itilmiş, dışlanmış ve tüm hayatı boyunca suistimal edilmiş. Empati hiç bilmediğim bir duygu ama şimdi beni boğuyor ve beni girebileceğimi hiç düşünmediğim bir dünyaya çekiyor. Juliette'le pek çok ortak yönümüz olduğuna en başından inanmış olsam da, bunu ne kadar derinden hissedebileceğimi bilmiyordum.

Bu derinden hissediş beni öldürüyor.

Ayağa kalkıyorum. Yatak odamda volta atmaya başlıyorum. Okumaya devam edecek cesaretimi toplayana kadar odanın içinde mekik dokuyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum.

Sayfayı çeviriyorum.

~~İçimde kaynayan bir şeyler var.~~

~~Dokunmaya asla cesaret edemediğim, kabul etmekten korktuğum bir şey. Bir yanım onu kıstırdığım kafesten kurtulmak için çırpınıyor, kalbimin kapılarını yumrukluyor, özgür kalmak için yalvarıyor.~~

~~Beni bırakmak için yalvarıyor.~~

~~Her gün aynı kâbusu yeniden yaşıyormuş gibi hissediyorum. Bağırmak, karşı koymak, yumruklarımı sallamak için ağzımı açıyorum ama ses tellerim kesik, kollarım sanki ıslak betona daldırılmış gibi ağır. Çığlık atıyorum ama kimse beni duymuyor, kimse bana ulaşamıyor ve ben yakayı ele veriyorum. Ve bu beni öldürüyor.~~

~~Sırf herkes kendini güvende ve rahat hissetsin diye ben hep itaatkâr, boyun eğen, yalvaran, uysal biri olmak zorunda kaldım. Varlığım, zarsız olduğumu, bir tehdit olmadığımı, diğer insanların arasında onları incitmeden yaşayabileceğimi kanıtlama mücadelesine dönüştü.~~

~~Ve ben çok yorgunum çok yorgunum çok yorgunum çok yorgunum, bazen de çok sinirleniyorum.~~

Bana neler olduğunu bilmiyorum.

"Tanrım, Juliette" diyorum nefesim kesilerek.

Ve dizleri min üzerine çöküyorum.

"Hemen bir araç çağır." Dışarı çıkmam gerek. Hemen şimdi çıkmam gerek.

"Efendim? Yani, emredersiniz, efendim, tabii ama nereye..."

"Yerleşkeleri ziyaret etmem gerekiyor" diyorum. "Bu akşamki toplantımdan önce devriye gezmeliyim." Bu hem doğru

hem yalan. Ama şu anda aklımı bu günlükten uzaklaştıracak her şeyi yapmaya hazırım.

"Ah, elbette, efendim. Size eşlik etmemi ister misiniz?"

"Buna gerek yok Teğmen, yine de teklifin için teşekkür ederim."

"Ben... E... Efendim" diye kekeliyor. "Elbette, size yardımcı olmak benim için bir zevk efendim..."

Yüce Tanrım, aklımı kaçırdım. Delalieu'ya asla teşekkür etmem. Muhtemelen zavallı adama kalp krizi geçirttim.

"On dakika içinde gitmeye hazır olacağım" diyerek sözünü kesiyorum.

Cümlesini tamamlayamadan susuyor. Sonra, "Peki efendim. Teşekkür ederim, efendim" diyor.

Hat düşerken yumruğumu ağzıma bastırıyorum.

On Üçüncü Bölüm

Evlerimiz vardı. Önceden.

Çeşit çeşit.

1 katlı evler. 2 katlı evler. 3 katlı evler.

Bahçe süsleri ve parıldayan ışıklar aldık, eğitim tekerleklerine ihtiyaç duymadan bisiklete binmeyi öğrendik. 1, 2, 3 katlı evlerin içine hapsolünmüş hayatlar, değiştiremeyeceğimiz yapıların içine hapsolünmüş hikâyeler satın aldık.

Bir süre o hikâyelerde yaşadık.

Bizim için ortaya konan hikâyeyi, işgal ettiğimiz her metrekareye sıkıştırılmış yazıyı izledik. Hayatımızı birazcık yeniden yönlendiren olay örgüsünden memnunduk. Önemsemediğimiz farkında olmadığımız şeyler için imza attık. Yemememiz gereken şeyleri yedik, gücümüz yokken para harcadık, yaşamak zorunda olduğumuz Dünya'yı gözden çıkardık ve her şeyi ziyan ettik, ziyan ettik, ziyan ettik. Yiyecek. Su. Kaynaklar.

Çok geçmeden kimyasal kirlilik yüzünden gökyüzünün rengi gri-ye döndü, genetiğiyle oynanan bitkiler ve hayvanlar hastalandı ve bu hastalıklar havamızda, yemeklerimizde, kanımızda ve iliklerimizde kök saldı. Yiyecekler yok oldu. İnsanlar ölüyordu. İmparatorluğumuz parçaparça oldu.

Yeniden Kuruluş bize yardım edeceklerini söyledi. Bizi kurtaracaklarını. Toplumumuzu yeniden inşa edeceklerini.

Ama vaatlerini yerine getirecekleri yerde hepimizi parçaladılar.

Yerleşkelere gelmekten keyif alıyorum.

Burası sığınmak için tuhaf bir yer ama böylesine geniş, açık bir alanda bu kadar çok sivil görmek bana ne yapmam gerektiğini hatırlatıyor. Sektör 45 karargâhının duvarları arasında o kadar çok sıkışıp kalıyorum ki savaştığımız ve uğrunda savaştığımız kişilerin yüzlerini unutuyorum.

Hatırlamak hoşuma gidiyor.

Çoğu gün yerleşkelerdeki grupların her birini ziyaret ederim; sakinlerine selam verir ve yaşam koşullarını sorarım. Şu anda nasıl bir hayatları olduğunu merak etmeden edemiyorum. Çünkü dünya herkes için değişirken benim için hep aynı kaldı. Düzenli. Yalıtılmış. Kasvetli.

Babam her zaman bu kadar kızgın değilken koşulların daha iyi olduğu zamanlar oldu. O zamanlar ben dört yaşlarında falandım. Babam, kucağına oturup ceplerini karıştırmama izin verirdi. Yeterince inandırıcı bir nedenim olduğu sürece her şeyi alabilirdim. Bu oyun babamın fikriydi.

Ama tüm bunlar çok eskidendi.

Paltoma daha sıkı sarılıyorum, kumaşın sırtıma baskı yaptığını hissediyorum. İstemsizce ürperiyorum.

Şu an önemli olan tek hayat, bildiğim hayat. Bunalım, lüks, uykusuz geceler ve ölü bedenler. Bana hep güce ve acıya, kazanmaya ve dayatmaya odaklanmam öğretildi.

Hiçbir şeye üzülmem.

Her şeyi elde ederim.

Bu hurpalanmış bedende başka türlü nasıl yaşanır bilmiyorum. Zihnimi içime dert olan, ruhuma yük olan şeylerden arındırıyorum ve karşıma çıkan küçük zevklerin tadını çıkarıyorum. Normal bir hayat yaşamak nedir bilmiyorum; evlerini kaybeden sivillerin hâlini anlamıyorum. Yeniden Kuruluş yönetimi üstlenmeden önce nasıl bir hayatları vardı bilmiyorum.

Bu yüzden yerleşkeleri dolaşmayı seviyorum.

Başka insanların nasıl yaşadığını görmek hoşuma gidiyor. Yasa gereği sorularıma cevap vermek zorunda olmaları hoşuma gidiyor. Aksi halde öğrenmemin hiçbir yolu yoktu.

Ama vaktim kısıtlı.

Üsten ayrılmadan önce saate pek dikkat etmedim ve güneşin batmasına az bir zaman kaldığının farkında değildim. Sivillerin çoğu soğuğa karşı eğilmiş, iki büklüm olmuş bir hâlde, akşam için en az üç başka aileyle paylaştıkları metal kümelere doğru sürünüyor.

Bu derme çatma evler on üç metrelik nakliye konteynerlerinden yapıldı. Dörtlü ve altılı gruplar halinde yan yana ve üst üste bir arada duruyorlar. Tüm konteynerler yalıtımlı. İki penceresi ve bir kapıları var. Üst katlara iki yanlarında bulunan merdivenlerle çıkılıyor. Çatıları, her grup için ücretsiz elektrik sağlayan güneş panelleriyle kaplı.

Bu, gurur duyduğum bir şey.

Çünkü benim fikrimdi.

Siviller için geçici barınak ararken, dünyanın her yerinde limanlardaki rıhtımlarda duran eski nakliye konteynerlerini yenilemeyi önerdim. Bu konteynerler hem ucuz, hem benzerlerini yapması kolay, hem de özelleştirilebilmeye son derece uygun. Üstelik üst üste konulabiliyor, taşınabiliyor ve hava şartlarına dayanabilecek şekilde üretiliyorlar. Kurulumu çok kolay ve

doğru ekiple binlerce konut sadece birkaç gün içinde hazır olabiliyor.

Sonuç verebilecek en iyi seçenек olacağını düşünerek bu fikri babama önermiştim. Çadırlar kadar korkunç olmayan geçici bir çözüm fikri; gerçek, güvenilir bir sığınak olabilecek bir şey. Ancak sonuç o kadar etkili oldu ki, Yeniden Kuruluş geliştirmeye gerek görmedi. Buraya, eskiden çöplük olan araziye binlerce konteyner yığdık. İzlemesi ve takip etmesi kolay soluk, dikdörtgen blok kümeleri.

İnsanlara hâlâ bu evlerin geçici olduğu söyleniyor. Bir gün eski hayatlarının hatıralarına geri dönecekleri ve her şeyin yeniden umut verici ve güzel olacağı. Ama bunların hepsi bir yalan.

Yeniden Kuruluş'un onları taşımak gibi bir planı yok. Siviller bu ayarlanmış yerlere hapsedildi; bu konteynerler onların hapishanesi oldu. Her şey numaralı. İnsanlar, evleri, Yeniden Kuruluş için önem düzeyleri. Burada çok büyük bir deneyin parçası hâline geldiler. Kendilerine hiçbir zaman gerçekleştiremeyeceği vaatlerde bulunan bir rejimin ihtiyaçlarını karşılamak için çalıştıkları bir dünyanın.

Benim hayatım bu.

Bu berbat dünya.

Çoğu gün kendimi bu siviller kadar hapsedilmiş hissediyorum; muhtemelen sürekli buraya gelmemin nedeni de bu. Bir hapishaneden diğerine kaçmak gibi; hiçbir avuntunun, hiçbir sığınacağın olmadığı bir varoluş. Kendi zihnimin bile bir hain olduğu yer.

Bundan daha güçlü olmalıyım.

On yılı aşkın bir süredir eğitim görüyorum. Fiziksel ve zihinsel yeteneklerimi bilemek için her gün çalıştım. Bir yetmiş boyunda, seksen beş kilo kasım. Hayatta kalmak, dayanma gücünü ve direnci en üst düzeye çıkarmak için yaratıldım ve elimde silah varken çok rahatım. Yüz elliden fazla farklı türde ateşli

silahı sökebilir, temizleyebilir, yeniden doldurabilir, parçalarına ayırabilir ve yeniden toplayabilirim. Bir hedefi neredeyse her mesafeden tam on ikiden vurabilirim. Bir insanın boynunu sadece elimin ucuyla kırabilirim. Bir adamı sadece parmak boğumlarımla etkisiz hale getirebilirim.

Savaş alanında, bana ezberletilen hareketlerin dışına çıkabiliyorum. Hiçbir şeyden korkmayan ve hiçbir şeyi umursamayan soğuk, duygusuz bir canavar olarak ün kazandım.

Ama bunların hepsi çok aldatıcı.

Çünkü gerçek şu ki, ben korkağın tekiyim.

On Dördüncü Bölüm

Güneş batıyor.

Biraz sonra üsse dönmekten başka çarem kalmayacak. Orada babamın ağzına sıkamak yerine, oturup onun konuşmasını dinlemek zorunda kalacağım.

Bu yüzden bir süre daha oyalanıyorum.

Anne babaların evlerine toplamaya çalıştıkları çocukların sağa sola koşuşturmasını uzaktan izliyorum. Günün birinde, taşıdıkları Yeniden Kuruluş Kayıt kartlarının aslında her hareketlerini izlediğini anlayacak kadar büyüyeceklerini düşünüyorum. Anne babalarının çalıştıkları fabrikalardan kazandıkları paranın yakından izlendiğini. Bu çocuklar büyüyecek ve yaptıkları her şeyin kaydedildiğini, isyan fısıltısı ihtimaline karşı bütün konuşmalarının incelendiğini eninde sonunda anlayacaklar. Her bir vatandaş için bir profil oluşturulduğundan ve her profilin arkadaşlıkları, ilişkileri ve çalışma alışkanlıklarıyla

ilgili belgelerle dolu olduğundan habersizler. Hatta boş zamanlarında nelerle ilgilendiklerinin bile kaydedildiğini bilmiyorlar.

Biz herkes hakkında her şeyi biliyoruz.

En ince ayrıntısına kadar.

Öyle çok ayrıntı var ki, yerleşkelerine gelip onları gözümle görmedikçe kanlı canlı, gerçek insanlarla uğraştığımızı bile unutuyorum. Sektör 45'teki neredeyse herkesin adını ezberledim. Kendi yetki alanımdaki herkesi, askerleri de sivilleri de tanımak isterim.

45B-76423 numaralı Er Seamus Fletcher'ın her gece karısını ve çocuklarını dövdüğünü oradan biliyordum mesela.

Bütün parasını alkole harcadığını biliyordum. Ailesini aç bıraktığını biliyordum. Tedarik merkezlerimizde harcadığı Yeni-den Kuruluş dolarlarını izledim ve ailesini yerleşkelerde dikkatle gözlemledim. Üç çocuğunun da on yaşından küçük olduğunu ve haftalardır yemek yemediklerini öğrendim. Kırık kemikler ve dikiş atılacak yaralar için defalarca sağlık ocağına gittiklerini öğrendim. Dokuz yaşındaki kızının ağzına yumruk attığını, dudaklarını yarıdığını, çenesini ve iki ön dişini kırdığını biliyordum. Karısının hamile olduğunu biliyordum. Bir gece karısına vurduğunu ve kadının ertesi sabah bebeğini düşürdüğünü de biliyordum.

Biliyordum, çünkü oradaydım.

Her konuta uğruyor, sivillerle görüşüyor, sağlık durumları ve genel yaşam koşulları hakkında sorular soruyordum. Çalışma koşullarını ve ailelerinde karantinaya alınmasını gerektirecek biri olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

Kadın o gün oradaydı. Fletcher'ın karısı. Burnu o kadar fena kırılmıştı ki iki gözü de şişerek kapanmıştı. O kadar ince ve narin, yüzü de o kadar solgundu ki, oturduğu yerde kırılıverecek sandım. Ama ona yaralarını sorduğumda gözlerini benden kaçırdı. Düşüğünü söyledi; düşünce bebeğini kaybetmiş, ve burnu da o zaman kırılmış.

Başımila onayladım. Sorularıma yanıt verdiği için ona teşekkür ettim.

Sonra bir toplantı çağrısı aldım.

Askerlerimin çoğunun depolarımızdan çaldığının gayet farkındayım. Envanterimizi dikkatle kontrol ediyorum ve malzemelerin sürekli eksildiğini biliyorum. Ama sistemi bozmadıkları için bu ihlallere ses etmiyorum. Fazladan birkaç somun eklemek ya da birkaç kalıp sabun askerlerimin moralini yükseltir; sağlıklı olurlarsa daha çok çalışırlar ve çoğu eşlerine, çocuklarına ve akrabalarına bakar. O yüzden böyle bir taviz veriyorum.

Ama bazı şeyler de var ki affetmem.

Kendimi ahlaklı bir adam olarak görmüyorum. Hayat hakkında felsefe yapmam, insanların çoğunu yöneten kanunlar ve ilkelerle de ilgilenmem. Doğru ile yanlış arasındaki farkı biliyormuş gibi yapmam. Ama belli bir kurala göre yaşıyorum. Ve bazen önce ateş etmeyi öğrenmek gerek diye düşünüyorum.

Seamus Fletcher ailesini öldürüyordu. Ben de onu ellerimle parçalamaktansa alnının ortasından vurmamın daha iyi olacağını düşündüm.

Ama Fletcher'ın yarım bıraktığı işe babam devam etti. Babamın üç çocuğu vardı ve anneleri vurularak öldürüldü. Hepsi karınlarını doyurmak için eline baktıkları sarhoş bir piç yüzünden. O piç onların babası, annelerinin kocası ve hepsinin zalimce, zamansız ölmesinin sebebiydi.

Bazı günler yaşamak için neden direndiğimi düşünüyorum.

On Beşinci Bölüm

Üsse döndükten sonra doğruca aşağı iniyorum.

Askerleri ve yanlarından geçerken bana verdikleri selamları görmezden geliyor, gözlerindeki meraklı ve şüpheli bakışlara pek aldırmış etmiyorum. Karargâha varana kadar bu yöne gittiğimin farkında bile değildim; sanki bedenim şu anda ihtiyacım olan şeyi aklımdan daha iyi biliyor. Adımlarım ağır; alt katlara ulaştığımda botlarımın değişmeyen kesik sesi taş yol boyunca yankılanıyor.

Yaklaşık iki haftadır buraya hiç gelmedim.

Oda, buraya son geldiğimden bu yana yeniden inşa edilmiş; cam panel ve beton duvar değiştirilmiş. Ve bildiğim kadarıyla bu odayı en son o kullanmıştı.

Onu buraya kendim getirdim.

Bir dizi kanatlı kapılardan geçerek, simülasyon bölümünün bitişiğindeki soyunma odasına giriyorum. Karanlıkta el yorda-

mıyla elektrik düğmesini arıyorum; bir bip sesinden sonra ışık yanıyor. Donuk bir elektrik uğultusu bu uçsuz bucaksız boyutlarda titreşiyor. Her yer sessiz, terk edilmiş.

Tıpkı benim sevdiğim gibi.

Yaralı kolumun izin verdiği ölçüde hızlıca soyunuyorum. Babamla görüşmeme ya da birlikte akşam yemeği yememize daha iki saat var, yani bu kadar telaşlanıp gerilmeme gerek yok ama sinirlerim benimle işbirliği yapmıyor. Sanki bir anda her şey üstüme hücum ediyor. Başarısızlıklarım. Korkaklığım. Aptallığım.

Bazen bu hayattan öyle çok sıkılıyorum ki!

Beton zeminde çıplak ayak duruyorum, üzerimde kol askısından başka bir şey yok. Bu yaranın beni sürekli yavaşlatmasından nefret ediyorum. Dolabıma koyduğum şortu alıp, destek için duvara yaslanarak elimden geldiğince hızlıca giyiyorum. Nihayet doğrulup dolabın kapağını çarparak kapatıyorum ve yan odaya geçiyorum.

Başka bir düğmeye basıyorum ve ana işletim bölmesi devreye giriyor. Program yeniden ayarlanırken bilgisayarlar bip sesi çıkarıyor ve yanıp sönüyor. Parmaklarımı klavyede gezdiriyorum.

Simülasyonlar oluşturmak için bu odaları kullanıyoruz.

Teknolojiyi kullanarak tamamen insan zihninde var olan ortamlar ve deneyimler yaratıyoruz. Sadece çerçeveyi oluşturmakla kalmıyor, aynı zamanda en küçük ayrıntıları da kontrol edebiliyoruz. Sesler, kokular, yanlış inanç, paranoya. Programın asıl tasarlanma amacı askerleri özel görevler için eğitmek ve yemedikleri sürece savaş alanında onları sakat bırakabilecek korkularının üstesinden gelmelerine yardımcı olmak.

Ben onu kendi amaçlarım için kullanıyorum.

O üsse gelmeden önce hep buraya gelirdim. Burası benim güvenli alanımdı; dünyadan tek kaçışım yolum. Keşke buraya

üniformayla gelinmese. Bu şortlar çok sert ve rahatsız ediyor. Polyester kaşındırıyor ve tahriş ediyor. Ama şort, cildimle tepki-meye giren ve sensörlere bilgi aktaran özel bir kimyasalla kaplı; deneyime yerleşmeme yardımcı oluyor ve gerçek ortamımda gerçek, fiziksel duvarlara hiç çarpmadan kilometrelerce koşma-mı sağlıyor. Sürecin olabildiğince etkili olması için de neredeyse çıplak olmam gerekiyor. Kameralar vücut ısisına aşırı duyarlı ve sentetik malzemelerle temas halinde olmadıkça daha verimli çalışıyor.

Programın yeni üretiminde bu detayın düzeltileceğini umu-yorum.

Anabilgisayar benden bilgi istiyor; eski simülasyonlarımın geçmişini çıkarma izin veren erişim kodunu çabucak giriyo-rum. Bilgisayar verileri işlerken omzumun üzerinden bakıyo-rum. Ana odanın içini gören, yeni onarılmış çift yönlü aynadan bakıyorum. Kızın camdan ve betondan oluşan koca bir duvarı kırıp yara almadan kurtulabilmesine hâlâ inanamıyorum.

İnanılmaz.

Makine iki kez bip sesi çıkarıyor; etrafımda dönüyorum. Geçmişimdeki programlar yüklendi ve çalıştırılmaya hazır.

Onun dosyası listenin başında.

Derin bir nefes alıyorum; anılarımdan kurtulmaya çalışıyo-rum. Ona böylesine korkunç bir deneyim yaşattığım için piş-man değilim; onu kışkırtacak etkili bir yöntem bulmasaydım sonunda kontrolünü kaybeder miydi –nihayet kendi bedeninde yaşar mıydı– bilmiyorum. Sonuç olarak, tam da planladığım gibi bunun ona gerçekten faydası olduğuna inanıyorum. Ama keşke hemen sonrasında yüzüme silah doğrultup pencereden atlamasaydı.

Yavaş ve sakin bir nefes daha alıyorum.

Buraya bakmaya geldiğim simülasyonu seçiyorum.

On Altıncı Bölüm

Ana odada ayakta duruyorum.

Kendimle yüzleşiyorum.

Bu çok basit bir simülasyon. Kıyafetlerimi, saçımı ve hatta odanın zeminini kaplayan halıları bile değiştirmedim. Kendimin bir kopyasını yaratmak ve ona bir silah vermekten başka hiçbir şey yapmadım.

Kopyam gözünü bana dikmiş bakıyor.

Bir.

Başını eğiyor. "Hazır mısın?" Bir duraksama. "Korkuyor musun?"

Kalbim vites değiştiriyor.

Kopyam kolunu kaldırıyor. Hafifçe gülümsüyor. "Merak etme" diyor. "Neredeyse bitti."

İki

Sıhhi doğrudan alınma doğrultuyor "Biraz daha kalıp zı
deceğim"

Ay uqlarım terliyor Nabzım hızlanıyor

"Yı olacaksın" diye vatan soyuyor "Söz veriyorum"

Üç

Biri

On Yedinci Bölüm

"Aç olmadığına emin misin?" diye soruyor babam, ağzındaki lokmayı bitirmeden. "Bu gerçekten çok lezzetli."

Oturduğum yerde kıpırdanıyorum. Giydiğim pantolonun ütülü kırıışıklarına odaklanıyorum.

"Hm?" diyor. Gülümsediğini duyabiliyorum.

Bu odanın duvarlarını döşeyen askerlerin kesinlikle farkındayım. Babam onları her zaman yakın ve birbirleriyle rekabet halinde tutar. İlk görevleri, on biri arasındaki en zayıf halkayı belirlemektir. En inandırıcı kanıta sahip olanın hedefinden atılması gerekiyordu.

Babam bu uygulamaları eğlenceli buluyor.

"Korkarım aç değilim. İlaçlar iştahımı kapatıyor" diye yalan söylüyorum.

"Ya" diyor. Çatalını ve bıçağını bıraktığını duyuyorum. "Elbette. Hiç kolay değil."

Bir şey demiyorum.

"Bizi yalnız bırakın."

İki kelimesiyle adamları birkaç saniye içinde dağılıyor.

Kapı arkalarından kapanıyor.

"Bana bak" diyor babam.

Başımı kaldırıp her türlü duygudan özenle arındırılmış gözlerle ona bakıyorum. Yüzünden nefret ediyorum. Ona uzun süre bakmaya tahammül edemiyorum. İnsanlıktan çıkmış olmasının tüm etkisini hissetmek istemiyorum. Ne yaptıkları ne de yaşayış biçimi ona azap veriyor. Aslında bundan keyif bile alıyor. Güçteki adrenalini seviyor; kendini yenilmez bir varlık olarak görüyor.

Bazı açılardan haksız da sayılmaz.

Dünyadaki en tehlikeli insanın pişmanlık duymayan kişi olduğuna inanmaya başladım. Asla özür dilemeyen ve dolayısıyla affedilme derdi olmayan kimse. Çünkü sonuçta bizi zayıf kılan eylemlerimiz değil, duygularımızdır.

Başımı başka tarafa çeviriyorum.

"Ne buldun?" diye soruyor babam damdan düşer gibi.

Aklıma hemen cebimde sakladığım günlük geliyor ama hiçbir hareket yapmıyorum. Gözümü kırpmaya cesaret edemiyorum. İnsanlar yalanları dudaklarıyla, doğruları gözleriyle söylediklerinin pek farkına varmazlar. Bir adamı sakladığı bir şeyle bir odaya koyun ve onu nereye sakladığını sorun; bilmiyorum diyecektir. Yanlış adamı yakaladığınızı söyleyecektir. Ama neredeyse sürekli o şeyi sakladığı yere doğru bakacaktır. Şu anda babamın beni izlediğinden, nereye bakacağımı görmek ve bundan sonra ne söyleyeceğimi duymak için beklediğinden eminim.

Omuzlarımı gevşetiyorum ve kalbimi sakinleştirmek için yavaşça, belli belirsiz bir nefes alıyorum. Cevap vermiyorum. Düşüncelere dalmış gibi davranıyorum.

"Oğlum?"

Başımı kaldırıp bakıyorum. Numaradan şaşıyorum. "Efendim?"

"Ne buldun? Bugün kızın odasını aradığında?"

Nefesimi bırakıyorum. Sandalyeme yaslanıp başımı iki yana sallıyorum. "Kırık cam. Dağınık bir yatak. Ardına kadar açık gardırobu. Birkaç banyo malzemesi, birkaç parça giysi ve iç çamaşırından başka bir şey almamış. Geri kalan her şey olduğu gibi duruyordu." Söylediklerimin hiçbirisi yalan değil.

İçini çektiğini duyuyorum. Tabağını itiyor.

Juliette'in defterinin bacağımanın üst kısmını yaktığını hissediyorum.

"Ve nereye gitmiş olabileceğini bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Sadece Kent ve Kishimoto'yla birlikte olabileceğini biliyorum" diyorum ona. "Delalieu bir araba çaldıklarını söylüyor ama izler çorak bir arazinin sonunda aniden kayboluyormuş. Devriye gezen birliklerimiz günlerdir bölgeyi arıyor ama hiçbir şey bulamadılar."

"Peki" diyor babam, "bundan sonra nerede arama yapmayı planlıyorsun? Sence başka bir sektöre geçmiş olabilirler mi?" Sesi kaba. Dalga geçiyor.

Başımı kaldırıp gülen yüzüne bakıyorum.

Bu soruları sırf beni sınamak için soruyor. Kendi cevapları var, kendi çözümünü zaten hazır. Yanlış cevap verip çuvalladığımı görmek istiyor. O olmadan hep yanlış kararlar alacağımı kanıtlamaya çalışıyor.

Benimle alay ediyor.

"Hayır" diyorum, sesim katı ve kararlı. "Başka bir sektöre geçmek gibi aptalca bir şey yapacaklarını sanmıyorum. Ne erişimleri var ne araçları ne de güçleri. Adamların ikisi de ağır yaralıydı, sürekli kan kaybediyorlardı ve herhangi bir acil yar-

dım kaynağından çok uzaktalardı. Muhtemelen şimdiye kadar ölmüşlerdir. Büyük olasılıkla hayatta kalan tek kişi kızdır ve o da bu bölgede ne tarafa gideceğini bilmediği için çok uzağa gitmiş olamaz. Buralara çok uzun süredir kördü; bu çevredeki her şey ona yabancı. Ayrıca, araba kullanmayı da bilmiyordu. Bir şekilde bir araca el koymayı başarsaydı, çalıntı mal haberini alırdık. Kızın genel sağlık durumu, fiziksel olarak aşırıya kaçma eğilimi, yiyecek, su ve tıbbi bakıma ulaşamamak gibi şeyler göz önüne alındığında, bahsi geçen bu çorak arazide bir yere yığılıp kalmıştır. Soğuktan donarak ölmenden önce onu bulmalıyız."

Babam boğazını temizliyor.

"Evet" diyor, "bunlar ilginç teoriler. Olağan koşullar altında belki doğru da olabilirler. Ama en önemli detayı atlıyorsun."

Babamla göz göze geliyorum.

"Kız normal değil" diyor sandalyesine yaslanarak. "Ve türünün tek örneği de değil."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Hızlı hızlı gözlerimi kırptırıyorum.

"Ah hadi ama, şüphelenmişsindir herhalde? Tahmin etmişsindir?" Kahkaha atıyor. "Dünyamız tarafından üretilen tek hatanın o olması istatistiksel olarak imkânsız görünüyor. Bunu biliyordun ama inanmak istemedin. Ben de buraya sana bunun doğru olduğunu söylemek için geldim." Başını bana doğru sallıyor. Yüzünde kocaman, keyifli bir gülümseme beliriyor. "Onlardan daha çok var. Ve onu işe aldılar."

"Hayır" diyorum.

"Askerlerinin arasına sızdılar. Aranızda gizlice yaşadılar. Şimdi de oyuncağını çalıp kaçtılar. Kızı kendi çıkarları için nasıl manipüle etmeyi umduklarını bir tek Tanrı bilir."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye soruyorum. "Onu yanlarında götürmeyi başardıklarını nereden biliyorsun? Yanından ayrıldığım sırada Kent ölmek üzereydi..."

"Dikkat et oğlum. Normal olmadıklarını söylüyorum. Onlar senin kurallarına uymazlar; onları bağlayan bir mantık yoktur. Ne acayip şeyler yapabildiklerine dair hiçbir fikrin yok." Kısa bir sessizlik. "Üstelik ben, onlardan bir grubun bu bölgede gizli görevde olduğunu bir süredir biliyorum. Ama bunca yıldır hep kendi içlerine kapandılar. Yöntemlerime karışmadılar ve ben de sivillerimize gereksiz panik bulaştırmadan kendi kendilerine ölmelerine izin vermenin en iyisi olduğunu düşündüm. Elbette anlıyorsun" diyor. "Ne de olsa onlardan birini bile zaptetmekte zorlandın. Çok acayıpler."

"Sen biliyor muydun?" Şimdi ayaktayım. Sakin kalmaya çalışıyorum. "Bunca zamandır onların varlığından haberdardın ve yine de hiçbir şey yapmadın, öyle mi? Hiçbir şey söylemedin?"

"Gerek görmedim."

"Peki şimdi?" diyorum.

"Şimdi uygun görünüyor."

"İnanılmaz!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Böyle bir bilgiyi benden saklaman! Onunla ilgili planlarımı bildiğin halde... Onu buraya getirmek için ne zahmetlere katlandığımı bildiğin halde..."

"Sakin ol" diyor babam. Bacaklarını uzatıyor; ayağının tekini öteki bacağının dizine kaldırıyor. "Onları bulacağız. Delalieu'nun bahsettiği şu çorak arazi... Arabanın artık takip edilemediği bölge? Hedef yerimiz orası. Yeraltına yerleşmiş olmalılar. Girişi bulmalı ve onları içeriden sessizce yok etmeliyiz. Böylece aralarındaki suçluları cezalandırmış, geri kalanların da ayaklanmasını ve halkımıza isyan aşılmasını engellemiş olacağız."

Öne doğru eğiliyor.

"Siviller her şeyi duyuyor. Ve şu anda yeni bir enerjiyle titreşiyorlar. Birilerinin kaçmayı başarmasından ve bu süreçte senin yaralanmandan ilham alıyorlar. Bu, savunmamızı zayıf ve ko-

layca etki edilebilir gösteriyor. Dengesizliğı düzelterek bu algıyı yok etmeliyiz. Korku her şeyi yerli yerine oturtur."

"Ama aradılar" diyorum. "Adamlarım. Bölgeyi her gün aradılar ve hiçbir şey bulamadılar. Bir şey bulacağımızdan nasıl emin olabiliriz?"

"Çünkü" diyor babam, "başlarında sen olacaksın. Her gece. Sokağa çıkma yasağından sonra, siviller uyurken. Gündüz aramalarını durduracaksın. Vatandaşlara konuşacak başka bir şey vermeyeceksin. Sessizce hareket et evlat. Yaptıklarını gösterme. Ben üste kalıp adamlarım aracılığıyla sorumluluklarını yöneteceğim. Gerektiğinde Delalieu'ya bildireceğim. Bu arada sen onları bulacaksın ki ben de onları mümkün olduğunca çabuk yok edeyim. Bu saçmalık yeterince uzadı" diyor, "ve artık canımı sıkmaya başladı."

On Sekizinci Bölüm

*Özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim, çok özür dilerim,
çok özür dilerim, çok özür dilerim. Çok özür dilerim, çok özür dilerim,
çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim,
çok özür dilerim, çok özür dilerim, çok özür dilerim, çok özür dilerim,
çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim, çok özür dilerim,
çok özür dilerim, çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim,
çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim, çok özür dilerim,
çok özür dilerim, çok özür dilerim. Çok özür dilerim, çok özür dilerim.
Çok özür dilerim. Çok özür dilerim, çok özür dilerim, çok özür dilerim,
çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim, çok özür dilerim.
Çok özür dilerim, çok özür dilerim, lütfen beni affet.*

Kazaydı.

Affet beni.

Lütfen beni affet.

İnsanların benim hakkımda öğrenmesine izin verdiğim çok az şey var. Kendimle ilgili paylaşmak istediğim şeylerse daha da az. Ve hiç söz etmediğim pek çok şeyden biri de bu.

Uzun uzun yıkanmayı severim.

Kendimi bildim bileli temizlik takıntım var. Ölüme ve yıkıma öylesine bulanmışım ki kendimi olabildiğince temiz tutarak bunu fazlasıyla telafi ettiğimi düşünüyorum. Sık sık duş alırım. Günde üç kez diş fırçalar, diş ipi kullanırım. Saçımı her hafta kendim keserim. Yatmadan önce ve uyandıktan hemen sonra ellerimi ve tırnaklarımı ovarım. Sadece yeni yıkanmış giysiler giymekle ilgili hastalıklı bir kaygım var. Ne zaman yoğun bir duygu yaşasam, sinirlerimi yatıştıran tek şey uzun bir banyodur.

İşte şimdi de öyle yapıyorum.

Doktorlar bana yaralı kolumu daha önce kullandıkları plastiğe nasıl bağlayacağımı öğretiler, bu yüzden adamakıllı banyo yapmakla ilgili sıkıntı yaşamıyorum. Burnumdan nefes verirken nefesimi tutarak uzun bir süre başımı suya daldırıyorum. Küçük baloncukların yüzeye çıktığını hissediyorum.

Sıcak su beni hafifletiyor. Omuzlarımdaki bu yükten kurtulmaya ihtiyacım olduğunu anlayarak yükümü alıyor. Gözlerimi kapatıp rahatlamak istediğimi biliyor.

Yüzüm yüzeyi kırıyor.

Gözlerimi açmıyorum; diğer taraftaki oksijenle sadece burnum ve dudaklarım buluşuyor. Zihnimi sakinleştirmeye yardımcı olmak için küçük, düzenli nefesler alıyorum. O kadar geç ki saatin kaç olduğundan bile haberim yok. Tek bildiğim sıcaklığın önemli ölçüde düştüğü ve soğuk havanın burnumu gıdıklandığı. Burnum ve dudaklarım soğuktan seğirirken vücudumun %98'inin makul bir sıcaklıkta yüzmesi tuhaf bir duygu.

Yüzümü tekrar suyun altına sokuyorum.

Sanırım burada yaşayabilirim. Yerçekiminin, onun adını dahi bilmediği bu yerde yaşayabilirim. Burada özgürüm, bu

hayatın zincirlerinden kurtulmuş durumdayım. Farklı bir bedenim, farklı bir kabuğum ve ağırlığımı arkadaşlarımin elleri taşıyor. Pek çok gece bu çarşafın altında uyuyabilmeyi diliyorum.

Daha derine batıyorum.

Bir haftada tüm hayatım değişti.

Önceliklerim değişti. Konsantrasyonum bozuldu. Şu anda değer verdiğim he şey bir kişinin etrafında dönüyor ve hayatımda ilk kez, o kişi ben değilim. Juliette'in sözleri beynimde yandı. Nasıl olduğunu düşünmekten, neler yaşamış olabileceğini hayal etmekten kendimi alamıyorum. Günlüğünü bulmak beni felce uğrattı. Ona olan hislerim kontrolden çıktı. Onu görmeyi, onunla konuşmayı hiç bu kadar çok istememiştim.

Artık öğrendiğimi bilmesini istiyorum. Daha önce bilmediğimi. O ve ben aslında aynıyız; tahmin edemeyeceğim kadar çok yönden.

Ama o yok artık. Onu tanımayan ve ona benim kadar değer vermeyecek yabancılarla bir yere gitti. Geçiş yapacak vakti olmadan başka bir yabancı ortama bırakıldı ve ben onun için endişeleniyorum. Onun durumunda olan, onun geçmişine sahip biri, bir gecede iyileşemez. Ve şimdi iki şeyin olması kaçınılmaz: Ya tamamen kapanacak ya da patlayacak.

Sudan kurtulup hızlıca doğrulup oturuyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Islak saçlarımı yüzümden çekiyorum. Sırtımı fayans döşeli duvara dayayıp serinliğinin beni düşüncelerimden arındırmasını bekliyorum.

Bozulmadan önce onu bulmalıyım.

Daha önce babamla işbirliği yapmayı, onun planlarına ya da yöntemlerine uymayı hiç istemedim. Ama şu durumda, Juliette'i geri getirmek için neredeyse her şeyi yapmaya razıyım.

Kent'in boynunu kırmak için de her fırsatı sabırsızlıkla bekliyorum.

Hain piç. Kendine güzel bir kız bulduğunu sanan aptal Juliette'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Juliette'in nasıl bir hal alacağından haberi yok.

Ve eğer bir çift olarak Juliette'i kendine uygun görüyorsa, sandığımdan daha da aptal biri.

On Dokuzuncu Bölüm

"Kahve nerede?" diye soruyorum, gözlerimle masayı tarayarak. Delalieu çatalını bırakıyor. Gümüş çatal, porselen tabakları çınlatıyor. Delalieu başını kaldırıp bana bakıyor, gözlerinde şaşkınlık var. "Efendim?"

Sol elimle ekmeğime tereyağı sürmeye çalışırken, "Denemek istiyorum" diyorum. Ona doğru bir bakış atıyorum. "Sürekli kahvenden bahsediyorsun, değil mi? Düşündüm de ben..."

Delalieu tek kelime etmeden masadan fırlıyor. Kapıya koşuyor.

Başımı tabağıma eğip sessizce gülüyorum.

Delalieu çay-kahve tepsisini bizzat kendi getirip sandalyemin yanına yerleştiriyor. Koyu renkli sıvıyı bir çay fincanına doldurup bir tabağına yerleştirip masanın üzerine koyarak bana doğru iterken elleri titriyor.

Delalieu geçip yerine oturduktan sonra kahvemden bir yudum alıyorum. Tuhaf, tiksindiren acı bir içecek; hiç de beklediğim gibi değil. Delalieu gibi bir adamın güne böyle sert, tadı kötü bir sıvıyla hazırlamasına şaşırarak ona bakıyorum. Bunun için ona saygı duyduğumu düşünüyorum.

“Çok kötü değilmiş” diyorum ona.

Dudakları öyle geniş, öyle tatlı bir gülümsemeyle aralanıyor ki beni yanlış mı duydu acaba diye düşünüyorum. “Ben kremalı ve şekerli içiyorum” derken yüzünde neredeyse güller açıyor. “O zaman tadı çok daha iyi o...”

“Şeker.” Fincanımı bırakıyorum. Dudaklarımı sıkıp gülümsememi bastırıyorum. “Şeker katıyorsun. Tabii ya. Çok mantıklı.”

“Siz de biraz şeker ister misiniz, efendim?”

Elimi kaldırıyorum. Başımı hayır anlamında sallıyorum. “Birlikleri geri çağır, Teğmen. Gündüz görevlerini durdurup akşamları sokağa çıkma yasağından sonraya alacağız. Sen üste kalacaksın” diyorum, “başkomutan, adamları aracılığıyla sana emirler verecek. Bütün taleplerini gerektiği gibi yerine getir. Grubu ben kendim yöneteceğim.” Susuyorum. Delalieu’nun gözlerine bakıyorum. “Olup bitenler artık konuşulmayacak. Sivillerin görebileceği ya da konuşabileceği hiçbir şey yapılmayacak. Anlıyor musun?”

“Evet, efendim” diyor, kahvesini çoktan unutmuş. “Hemen emir veriyorum.”

“Güzel.”

Ayağa kalkıyor.

Başımla onaylıyorum.

Gidiyor.

Juliette gittiğinden beri ilk kez gerçekten umutlanıyorum. Onu bulacağız. Şimdi, bu yeni bilgiyle –bir grup cahil isyancıya karşı koca bir orduyla– bunu başaramamamız imkânsız görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum. Şu kahveden bir yudum daha alıyorum.

Acılığının bu kadar hoşuma gitmesine şaşıyorum.

Yirminci Bölüm

Odama döndüğümde babam beni bekliyor.

"Emirler verildi" diyorum ona doğru bakmadan. "Bu gece seferber olacağız." Duraksıyorum. "Şimdi izin verirsen, halletmem gereken başka işlerim var."

"Böyle sakat olmak nasıl bir şey?" diye soruyor. Gülümsüyor. "Kendi astların tarafından sakatlandığını bile bile kendine bakmaya nasıl katlanabiliyorsun?"

Ofisimin bitişiğindeki kapının önünde duruyorum. "Ne istiyorsun?"

"Senin o kıza olan hayranlığın nedir?" diyor.

Sırtım kaskatı kesiliyor.

"O kız senin için bir deneyden daha fazlası, değil mi?" diyor.

Yavaşça dönüyorum. Babam odamın ortasında durmuş, elleri ceplerinde, tiksiniş gibi bana gülümsüyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kendine bir bak" diyor. "Kızın adını bile anmadım ama sen dağıldın." Yüzümü incelemeye devam ederken başını iki yana sallıyor. "Yüzünün rengi attı, iyi olan tek elini yumruk yaptın. Çok hızlı nefes alıyorsun ve tüm vücudun gergin." Bir sessizlik. "Kendine ihanet ettin oğlum. Kendini çok zeki sanıyorsun" diyor, "taktikleri kimden öğrendiğini unutuyorsun."

Aynı anda hem üşüyor hem terliyorum. Yumruğumu açmaya çalışıyorum ama açamıyorum. Ona yanıldığını söylemek istiyorum ama birden düşecek gibi hissediyorum, keşke kahvaltıda daha fazla yeseydim, sonra da keşke hiçbir şey yemeseydim diyorum.

"Yapacak işlerim var" diyebiliyorum.

"Diğerleriyle birlikte ölmesinin umurunda olmayacağını söyle bana" diyor babam.

"Ne?" Gergin, titrek kelime ağzımdan kaçiveriyor.

Babam bakışlarını indiriyor. Ellerini sıkıp açıyor. "Beni pek çok yönden hayal kırıklığına uğrattın" diyor, yalancıkta yumuşak bir sesle. "Lütfen bir daha olmasın."

Bir an sanki bedenimin dışındaymışım gibi, kendime babamın bakış açısıyla bakıyormuşum gibi hissediyorum. Yüzümü, yaralı kolumu, birdenbire ağırlığımı taşıyamayacakmış gibi olan bacaklarımı görüyorum. Yüzümde, kollarımda, gövdemde, bacaklarımda çatlaklar oluşmaya başlıyor.

Parçalanmanın böyle bir şey olduğunu düşünüyorum.

Babamın bana seslendiğini adımı iki kez daha tekrar etmesinden sonra ancak algılıyorum.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum. Ne kadar sakın konuştuğumu duyunca kendime şaşıyorum. "Odama izinsiz girdin. Burada durmuş beni anlamaya vaktim olmayan şeylerle suçluyorsun. Ben senin kurallarına, senin emirlerine uyuyorum. Bu gece gideceğiz. Sığınaklarını bulacağız. Onları uygun gördüğün şekilde yok edebilirsin."

"Peki senin kız" diyor, başını bana doğru sallayarak. "Senin Juliette'in ne olacak?"

Adını duyunca irkiliyorum. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki bana fısıldıyormuş gibime geliyor.

"Kafasına üç delik açsam, ne hissederdin?" Gözlerini üstüme dikeyyor. Dikkatle beni izliyor. "Çok sevdiğin projeni kaybedeceğine mi üzülürdün? Yoksa sevdiğin kıızı kaybedeceğin için yıkılır mıydın?"

Zaman sanki yavaşlıyor, etrafımda eriyip gidiyor.

"Onca zaman harcadığım bir şeyi kaybetmek büyük bir kayıp olurdu" diyorum, içimin derinliklerinde hissettiğim ve beni devirmekle tehdit eden titremeye aldırmadan.

Babam gülümsüyor. "Olaylara bu şekilde baktığını bilmek güzel" diyor. "Ama sonuçta projeler kolayca değiştirilebilir. Vaktini daha iyi, daha faydalı bir şekilde kullanabileceğin bir yol bulacağımızdan eminim."

Çok yavaşça gözlerimi kırptırıyorum. Göğsümün bir yanı çökmüş gibi.

"Elbette" dediğimi duyuyorum.

"Anlayacağımı biliyordum." Giderken yaralı omzuma vuruyor. Dizlerim neredeyse çözülecek. "İyi bir çabaydı, evlat. Ama kız para ve zaman açısından çok pahalıya patladı ve sonunda hiçbir işe yaramadı. Bu şekilde birçok sakıncayı aynı anda ortadan kaldırmış olacağız. Kıızı işin yan etkisi, ikincil zarar gibi göreceğiz." Yanımdan geçerken bana son bir kez daha gülümüyor ve sonra kapıdan çıkıp gidiyor.

Sırtımı duvara yaslıyorum.

Ve yere çöküyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

Gözyaşlarımı o kadar çok yutkundum ki artık boğazımdan aşağı asit damlıyormuş gibi hissetmeye başlıyorum.

~~Ağladığımı görmelerini istemediğin için~~ hiç kıpırdamadan, hiç kıpırdamadan oturduğun o korkunç an. Ağlamak istemiyorsun ama dudaklarının titremesine engel olamıyorsun. Gözlerin gönül alma isteğiyle öyle dolu ki yalvarıyorum, memnun oluyorum ve üzüliyorum ve seviniyorum ve bağışlıyorum, belki bu sefer farklı olur ama hep aynı.

Teselli bulmak için koşacak kimse yok. Yanında kimse yok.

Benim için bir mum yak, kimseye fısıldamazdım.

Biri

Herhangi biri

Oradaysan

Lütfen bana bu ateşi hissedebildiğini söyle.

Devriyelerimizin beşinci günü ve hâlâ bir şey yok.

Her gece bu soğuk, kış manzaralarının sessizliğinde dolaşan gruba liderlik ediyorum. Gizli geçitler, kamufle edilmiş rögar delikleri, yani ayaklarımızın altında başka bir dünyanın olabileceğine dair bir işaret arıyoruz.

Ve her gece üsse elimiz boş dönüyoruz.

Son birkaç günün beyhudeliği üzerime çöktü, duyularımı köreltti ve beni üstesinden gelemediğim bir tür sersemlik hâline soktu. Her gün, kendime dayattığım sorunlara bir çözüm arayarak uyanıyorum ama nasıl çözeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Eğer Juliette dışarıdaysa, babam onu bulacak. Ve onu öldürecek.

Sırf bana bir ders vermek için.

Tek umudum onu babamdan önce bulmak. Belki onu saklayabilirim. Ya da kaçmasını söylerim. Ya da çoktan ölmüş gibi yapmasını. Belki de babamı onun farklı olduğuna, diğerlerinden daha iyi olduğuna ikna ederim; hayatta kalmaya değer olduğuna.

Zavallı, çaresiz bir aptal gibi konuşuyorum.

Karanlık köşelerde saklanan ve babamın beni bulmaması için dua eden çocuğum yine. Umarım B-bugün keyfi yerindedir. Belki her şey yoluna girer. Belki bu sefer annem çığlıklar atmaz.

Onun yanında nasıl da hemen kendimin farklı bir versiyonuna dönüşüveriyorum.

Uyuştum.

Görevlerimi bir tür mekanik adanmışlıkla yerine getiriyorum; minim im çaba gerektiriyor. Hareket etmek yeterince basit. Yemek yemek alıştığım bir şey.

Juliette'in defterini okumaktan vazgeçemiyorum.

Kalbim gerçekten acıyor ama nedense sayfaları çevirmeden duramıyorum. Görünmez bir duvara çarpıyormuşum gibi, yüzüm alçıya alınmış gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum, göremiyorum, kulaklarımda atan kendi kalbimin sesinden başka ses duyamıyorum.

Bu hayatta çok az şey istedim.

Kimseden hiçbir şey istemedim.

Ve şimdi tek istediğim bir şans daha. Onu tekrar görmek için bir fırsat. Ama babamı durdurmanın bir yolunu bulamazsam, ona dair sahip olabileceğim tek şey bu sözler olacak.

Bu paragraflar ve cümleler. Bu mektuplar.

Takıntılı biri haline geldim. Defterini gittiğim her yere yanımda götürüyorum, tüm boş zamanlarımda kenar boşluklarına karaladığı kelimeleri çözmeye çalışıp, yazdığı sayılarla uyumlu hikâyeler geliştiriyorum.

Ayrıca defterin son sayfasının eksik olduğunu fark ettim. Yırtılmış.

Nedenini düşünmeden edemiyorum. Defteri yüzlerce kez gözden geçirdim, başka bölümlerde de eksik sayfalar aradım ama tek bir tane bulamadım. Benim kaybetmiş olabileceğim bir bölüm olduğunu bildiğim için de nedense kendimi aldatılmış hissediyorum. Bu günlük benim bile değil; beni hiç ilgilendirmez ama onun sözlerini o kadar çok okudum ki artık benimmiş gibi geliyor. Hepsini neredeyse ezberimden okuyabilirim.

Onu göremeden kafasının içinde olmak çok garip. Sanki burada, tam karşımdaymış gibi hissediyorum. Artık onu çok yakından, çok özel olarak tanıyormuşum gibi hissediyorum. Düşüncelerinin eşliğinde güvendeyim; nedense kendimi çok iyi hissediyorum. Anlaşılmış. Öyle ki, bazı günler kolumdaki bu kurşun yarasını açanın o olduğunu unutuyorum.

Ben ona sıırıslıklam âşık olsam da onun benden hâlâ nefret ettiğini neredeyse unutuyorum.

Ben ona âşığım.

Hem de çok.

Dibe vurdum. Yerin altına geçtim. Hayatım boyunca hiç böyle hissetmemiştim. Böyle bir şey yaşamamıştım. Utancı ve korkaklığı, zayıflığı ve gücü hissettim. Dehşeti ve kayıtsızlığı,

kendinden nefret etmeyi ve her şeyden tiksинmeyi öğrendim. Görünmeyecek şeyler gördüm.

Yine de bu kadar korkunç, dehşet verici, felç edici bir his yaşamadım. Felç olmuş gibiyim. Çaresiz ve kontrolden çıkmış. Üstelik durumum daha da kötüye gidiyor. Her gün kendimi hasta hissediyorum. Bomboş ve bir şekilde ağrılı.

Aşk kalpsiz bir arsızdır.

Kendi kendimi delirtiyorum.

Kendimi sırtüstü yatağıma bırakıyorum, tastamam giyinmişim. Palto, botlar, eldivenler. Soyunamayacak kadar yorgunum. Bu gece vardiyaları yüzünden uykuya çok az vaktim kalıyor. Sürekli bir bitkinlik halinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Başım yastıkla buluşuyor ve bir kez gözümü kırptıyorum. İki kez.

Kendimden geçiyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

"Hayır" dediğimi duyuyorum. "Senin burada olmaman gerekiyor."

Juliette yatağında oturuyor. Dirsekleri üzerinde geriye yaslanmış, bacaklarını öne doğru uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamış. Bir yanım bunun rüya olduğunu anlasa da çok daha baskın diğer bir yanım bunu kabul etmek istemiyor. Bir yanım onun gerçekten burada, bacaklarından yukarıya sıyrılan şu kısa, dar siyah elbisesiyle benden birkaç karış ötede olduğuna olduğuna inanmak istiyor. Ama Juliette her şeyiyle garip bir şekilde farklı görünüyor; renklerde bir terslik var. Dudakları pembenin daha canlı, daha koyu bir tonu; gözleri daha iri, daha koyu görünüyor. Ayağında onun asla giymeyeceğini bildiğim ayakkabılar var. En tuhafı da şu: Bana gülümsüyor.

"Merhaba" diye fısıldıyor.

Sadece tek bir kelime ama kalp atışlarımı hızlandırmaya yetiyor. Ondan yavaş yavaş uzaklaşıyorum, arkaya doğru sende-

liyorum ve tam kafamı yatak başlığına çarpacağım sırada omzumun artık yaralı olmadığını fark ediyorum. Kendime bakıyorum. İki kolum da sapasağlam. Üzerimde beyaz bir tişört ve iç çamaşırimdan başka bir şey yok.

Juliette anında pozisyon değiştiriyor, dizlerinin üzerinde doğrulup bana doğru emekliyor. Kucağıma geliyor. Şimdi de belime sarılıyor. Birden nefesim sıklaşıyor.

Dudakları kulağımda. Sözleri yumuşacık. "Öp beni" diyor. "Juliette..."

"Buraya kadar geldim." Bana hâlâ gülümseyerek bakıyor. Beni daha önce hiç onurlandırmadığı türden, müthiş bir gülümseme bu. Ama nasıl olduysa, şu anda, o benim. O benim, o çok güzel ve beni istiyor. Ben de buna karşı koymayacağım.

Karşı koymak istemiyorum.

Elleri tişörtümü çekiştiriyor, başımın üzerinden sıyrıp yere fırlatıyor. Öne eğilip boynumu sadece bir kez, çok usulca öpüyor. Gözlerim kapanıyor.

Hissettiklerimi anlatmaya kelimeler yetersiz.

Ellerinin göğsüme, göbeğıme indiğini hissediyorum; parmakları iç çamaşırimın kenarında geziniyor. Saçları öne düşüyor, tenimi sıyrıp geçiyor ve ben onu yatağıma yapıştırmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum.

Vücudumdaki bütün sinir uçları uyanıyor. Hayatımda kendimi hiç bu kadar canlı ya da bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Eminim şu anda ne düşündüğümü bilse kapıdan çıkıp gider ve bir daha asla geri dönmezdi.

Çünkü ben onu istiyorum.

Şimdi.

Burada.

Her yerde.

Aramızda hiçbir şey istemiyorum.

Giyisilerini çıkarayım, ışıklar yansın ve ben onu seyredeyim istiyorum. Elbisesinin fermuarını açıp çıkarmak ve hiç acele et-

meden onun her santimiyle zaman geçirmek istiyorum. Sadece bakma ihtiyacıma engel olamıyorum; onu ve simasını tanımak için: Burnunun eğimi, dudaklarının kıvrımı, çenesinin çizgisi. Parmak uçlarımı boynunun yumuşak teninde gezdirmek istiyorum. Onun tüm ağırlığını bedenimde hissetmek istiyorum.

Bunun doğru ya da gerçek olmaması için bir sebep hatırlayamıyorum. Kucağımda oturup göğsüme dokunması ve gözleri-me beni gerçekten seviyormuş gibi bakması dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Gerçekten öldüm mü acaba?

Ama tam öne doğru eğildiğim sırada arkasına yaslanıyor, sırtarak elini arkasına götürken benimle göz temasını hiç kesmiyor. "Merak etme" diye fısıldıyor. "Neredeyse bitti."

Sözleri öyle tuhaf, öyle tanıdık ki. "Ne demek istiyorsun?"

"Biraz daha bekleyip gideceğim."

"Hayır." Hızla gözlerimi kırıştırıyorum, ona doğru uzanıyorum. "Hayır, gitme... Nereye gidiyorsun?"

"İyi olacaksın" diyor. "Söz veriyorum."

"Hayır..."

Ama şimdi elinde bir silah var.

Silahı kalbime doğrultuyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bana kalan tek şey bu harfler.

Hikâyelerimi anlatacağım 26 arkadaş.

Tek ihtiyacım olan 26 harf. Onları bir araya getirip okyanuslar ve ekosistemler yaratabilirim. Onları bir araya getirip gezegenler ve güneş sistemleri oluşturabilirim. Harfleri kullanarak benim için bu dört duvardan daha gerçek gökdelenler, insanlar, yerler, eşyalar ve fikirlerle dolu metropol şehirler inşa edebilirim.

Yaşamak için harflerden başka bir şeye ihtiyacım yok. Onlarsız ben olmazdım.

Çünkü yazdığım bu sözler, hâlâ yaşadığıma dair sahip olduğum tek kanıt.

Bu sabah hava aşırı soğuk.

Sırf şüpheli ya da uygunsuz görünen bir sivil olup olmadığına bakmak için bugün erken saatlerde yerleşkelere daha

kısa, daha sade bir gezi yapmayı önerdim. Kent, Kishimoto ve diğerlerinin gizlice insanların arasında yaşayıp yaşamadıklarını merak etmeye başladım. Yiyecek ve su için bir kaynakları, onları topluma bağlayan bir şeyleri olması gerekiyor sonuçta. Yeraltında bir şey yetiştirebileceklerini sanmıyorum. Ama tabii bunların hepsi varsayım. Hiç yoktan yiyecek yetiştirebilen biri de pekâlâ olabilir.

Hemen adamlarıma sesleniyorum; dağılmalarını ve göze çarpmamalarını söylüyorum. Bugün görevleri herkesi izlemek ve gördüklerini doğrudan bana rapor etmek.

Onlar gittikten sonra etrafa bakınıyor ve düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Burası tehlikeli bir yer.

Tanrım, Juliette rüyamda çok gerçek görünüyordu.

Gözlerimi kapatıyorum, bir elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum; parmaklarım dudaklarımda geziniyor. Onu hissedebiliyordum. Gerçekten *hissedebiliyordum*. Şu anda bunu düşünmek bile kalp atışlarımı hızlandırıyor. Onunla ilgili böyle yoğun rüyalar görmeye devam edersem ne yapacağımı bilmiyorum. Hiç çalışmam.

Derin, sakın bir nefes alıp odaklanıyorum. Doğal bir şekilde etrafa göz gezdiriyorum ve koşturan çocukların dikkatimi dağıtmasına engel olamıyorum. Öyle neşeli ve tasasız görünüyorlar ki! Bu hayatta mutluluk bulabilmiş olmaları beni tuhaf bir şekilde hüznlendiriyor. Ne kaçırdıkları hakkında hiçbir fikirleri yok; dünyanın eskiden nasıl olduğunu bilmiyorlar.

Bacaklarımdan arkasından bir şey çıkıyor.

Tuhaf, yorucu bir nefes alma sesi duyuyorum; arkama dönüyorum.

Bir köpek.

Yorgun, açlıktan ölmek üzere olan bir köpek. O kadar zayıf ve çelimsiz ki rüzgârla yere serilecekmiş gibi görünüyor. Ama hayvan gözünü hiç kırpmadan bana bakıyor. Korkusuz. Ağzı açık. Dili dışarıda.

Sesli gülmek istiyorum.

Etrafıma şöyle bir bakıp köpeği kucağıma alıyorum. Beni hadım etmesi için babama daha fazla neden sunmama gerek yok, böyle bir şeyi ona bildirmeyeceklerine dair askerlerime de güvenmiyorum.

Bir köpekle oynadığımı.

Babamın bana söyleyeceklerini şimdiden duyar gibiyim.

İnleyen hayvanı yeni boşalan konutlardan birine –az önce üç ailenin de işe gittiğini gördüm– götürüyorum ve çitlerden birinin arkasına çömeliyorum. Köpek şimdi havlamanın sırası olmadığını anlayacak kadar akıllı görünüyor.

Eldivenimi çıkarıyorum ve bu sabah kahvaltıda aldığım çörek için cebime uzanıyorum. Bugün erkenden yola çıkmadan bir şey yemeye fırsatım olmamıştı. Köpeklerin ne yediğine dair bir fikrim de yok ama yine de çöreği teklif ediyorum.

Köpek neredeyse elimi ısırarak.

Çöreği iki lokmada götürüyor ve parmaklarımı yalamaya başlıyor. Heyecanla göğsüme doğru zıplayıp önü açık paltomun sıcaklığına sığınıyor. Dudaklarımdan kaçan içten kahkahayı kontrol edemiyorum; kontrol etmek de istemiyorum. Uzun zamandır içimden gülmek gelmiyordu. Böyle küçük, alçakgönüllü hayvanların üzerimizde sahip olduğu güce şaşırmadan da edemiyorum; savunmamızı öyle kolay yıkıyorlar ki!

Sefil haldeki tüylerinde elimi gezdirirken keskin ve rahatsız edici açılarla dışarı fırlamış kaburgalarını hissediyorum. Ama köpek açlıktan ölecek durumda olmasını umursamıyor gibi görünüyor, en azından şu anda. Kuyruğunu sertçe sallıyor ve paltomdan çıkıp çıkıp gözümün içine bakıyor. Keşke bu sabah tüm çörekleri cebime doldurmuş olsaydım diyorum.

Bir şey çıtırdıyor.

Bir nefes duyuyorum.

Hızla dönüp bakıyorum.

Ayağa fırlıyorum, kulak kabartıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Yakından geliyor gibi. Biri beni gördü. Biri...

Bir sivil. Yakındaki bir evin duvarına yaslanmış bir şekilde hızla uzaklaşıyor.

"Hey!" diye bağıyorum. "Oradaki..."

Duruyor. Bana bakıyor.

Neredeyse düşüp bayılacağım.

Juliette.

Gözünü hiç ayırmadan bana bakıyor. O gerçekten burada, gözlerini kocaman açmış ve panik içinde bana bakıyor. Bacaklarım birden kurşun kesiliyor. Olduğum yere kök salıyorum, tek kelime edemiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ona söylemek istediğim çok şey var, ona hiç anlatmadığım çok şey var ve onu gördüğüme o kadar mutlu oldum ki... Tanrım, öyle çok *sevindim* ki...

Juliette gözden kayboldu.

Hızla dönüp etrafıma bakıyorum, çıldırmış gibiyim. Acaba gerçeklik algımı kaybetmeye mi başlıyorum? Hâlâ orada oturan ve beni bekleyen küçük köpek takılıyor gözüme. Az önce ne olduğunu düşünerek şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Juliette'i gördüğümü sandığım yere dönüp dönüp bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Hiçbir şey.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, öyle perişan, öyle dehşet içindeyim ve kendime öyle öfkeliyim ki, saçımı başımı yolmak istiyorum.

Bana neler oluyor?

Beni Kır

Birinci Bölüm

"Addie? Addie, uyan. *Addie...*"

Homurdanarak dönüp geriniyorum, avucumun içiyle iki gözümü de ovuşturuyorum. Daha çok erken.

"Addie..."

Yarı uykulu bir halde, James'i yakasından tuttuğum gibi aşağı doğru çekerek başını battaniyenin altına sokuyorum. Kurtulamasın diye onu çarşaflara dolarken James bağılıyor, bense gülüyorum.

"Keeeee şunuuuuu" diye mızızlanıyor, küçük yumruklarıyla çarşafı döverken. "Addie, bırak beni..."

"Hey... Ben sana bana böyle seslenmeyeceksin diye kaç kez söylemedim mi?"

James battaniyenin altından beni yumruklamaya çalışıyor. Onu kaldırıp kollarımda çeviriyorum. James çılgınca tekmeler savurarak bağılıyor.

"Çok kötüsün" diye haykırıyor, kollarımın arasında kıvrana-
rak. "Kenji burada olsaydı, sana asla izin vermezdi..."

Bu sözlerinden sonra donup kalıyorum ve James bunu his-
sedebiliyor. Kollarımda sessizleşiyor, ben de onu bırakıyorum.
Çarşafımdan sıyrılıyor ve birbirimize bakıyoruz.

James gözlerini kırptırıyor. Altdudağı titriyor, dişlerini du-
dağına bastırıyor. "İyi olup olmadığını biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Kenji hâlâ sağlık kanadında. Ne olduğunu henüz kimse ke-
sin olarak bilmiyor ama insanlar konuşuyor. Fısıldaşıyorlar.

Duvara doğru bakıyorum. James konuşmaya devam ediyor
ama benim kafam o kadar dağınık ki dikkatimi ona veremiyor-
rum.

Juliette'in birine böyle zarar verebileceğine inanmak benim
için çok zor.

"Herkes gittiğini söylüyor" diyor şimdi James.

Bunu duyuyorum.

"Ne?" Telaşla ona dönüyorum. "Nasıl?"

James omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Odasından kaçtığını söy-
lediler."

"Sen neden bahsediyorsun? Odasından nasıl kaçabilir?"

James yine omuz silkiyor. "Burada daha fazla kalmak iste-
medi bence."

"Ama... Ne?" Yüzümü buruşturuyorum, kafam karışıyor.
"Bu, daha iyi hissettiği anlamına mı geliyor? Daha iyi hissetti-
ğini söyleyen oldu mu sana?"

James kaşlarını çatıyor. "Daha iyi hissetmesini mi istiyor-
dun? Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

İç çekiyorum. Elimi enseme götürüyorum. Elbette ondan
hoşlanıyorum. Her zaman anlaşılamadığımızın farkındayım
ama burada hep yan yanayız ve onun hep öyle çok lanet fikri
var ki...

James bana tuhaf bir bakış atıyor. "Yani... Onu öldürmek istemiyor musun? Hep onu öldürmek istediğini söylüyordun da."

"Böyle şeyler söylerken ciddi değilim." Gözlerimi devirmeye çalışıyorum. "Onunla çok uzun zamandır arkadaşız. Aslında onun için endişeleniyorum."

"Peki" diyor James çekinerek. "Sen de bir tuhafısın, Addie."

Dayanamayıp hafifçe gülüyorum. "Neden tuhafmışım? Bir de bana Addie demeyi bırak... Bundan hiç hoşlanmadığımı biliyorsun..."

"Evet ve nedenini hâlâ bilmiyorum." Sözümü kesiyor. "Annem sana hep Addie derdi..."

"Tamam ama annem öldü, değil mi?" Sesim sert çıktı. Ellerim kenetlendi. James'in yüzündeki ifadeyi görünce bu kadar sert davrandığım için anında pişman oluyorum. Yumruklarımı açıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

James güçlkle yutkunuyor. "Özür dilerim" diyor usulca.

Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum. "Tamam. Ben de." Kafamdan bir tişört geçiriyorum. "Demek Kenji gitmiş, öyle mi? Öylece çekip gittiğine inanamıyorum."

"Kenji neden gitmiş olsun ki?" diye soruyor James. "Sen dememiş miydin daha onun..."

"Ama *sen* de dedin ki..."

Susuyoruz. Birbirimize bakıyoruz.

Sessizliği James bozuyor. "Warner gitmiş dedim ben. Herkes dün gece kaçtığını söylüyor." Adını duymak bile beni sinirlendiriyor.

"Burada kal" diyorum James'e işaret ederek ve botlarımı alıyorum.

"Ama..."

"Ben dönene kadar kıpırdama!" diye bağırıp kapıdan çıkıyorum.

Adi herif. Buna inanamıyorum.

Castle'ın kapısını yumrukladığım sırada koridordan geçmekte olan Ian beni görüyor.

"Castle orada değil" diyor Ian hiç yanımda durmadan yoluna devam ederek.

Koluna yapışıyorum. "Doğru mu? Warner gerçekten kaçtı mı?"

Ian içini çekiyor. Ellerini ceplerine sokuyor. Sonunda başıyla onaylıyor.

Yumruğumu duvara geçirmek istiyorum.

"Gidip giyinmeliyim" diyor Ian, yanımdan uzaklaşarak. "Sen de giyinmelisin. Kahvaltıdan sonra yola çıkacağız."

"Ciddi misin?" diyorum. "Savaşmaya mı gideceğiz... Başımızda bunca dert varken?"

"Gideceğiz tabii" diye çıkışıyor Ian bana. "Daha fazla bekleyemeyeceğimizi biliyorsun. Başkomutan, sivillere saldırma planlarını baştan planlamayacak. Geri adım atmak için artık çok geç."

"Peki Warner ne olacak?" diye soruyorum. "Onu aramayacak mıyız?"

"Belki." Ian omuz silkiyor. "Bakarsın savaş alanında buluruz onu."

"Tanrım." Öyle öfke doluyum ki doğruyu göremiyorum. "Buna izin verdiği için Castle'ı öldürebilirim... Ona karşı çok yumuşak davrandığı için..."

"Öfkeni kontrol altına al, adamım." Ian sözümü kesiyor. "Başka sorunlarımız var. Hey..." Omzumdan tutup gözlerimin içine bakıyor... "Castle'a kızan tek kişi sen değilsin. Ama şimdi sırası değil."

Omzumdaki kolunu silkip atıyorum, ona kötü kötü bakıyorum ve dönüp koridorda uzaklaşıyorum. Geri döndüğümde James bir sürü soru sormak istiyor ama ben hâlâ o kadar öfkeliyim ki onunla uğraşacak halim yok. Ama bir şey fark eder mi?

James keçi gibi inatçıdır. Kılıfları yerine takıp silahlarımı yerine kilitliyorum ama o yine de geri adım atmıyor.

"Peki sonra ne dedi?" diye soruyor James. "Warner'ı bulmamız gerektiğini söyledikten sonra yani?"

Pantolonumu düzeltip botlarımın bağcıklarını sıkıyorum.

James koluma dokunuyor. "Adam." Tekrar koluma dokunuyor. "Castle'ın nerede olduğunu biliyor muymuş?" Bir daha dokunuyor. "Bugün kaçta gitmeniz gerektiğini söyledi mi?" Yine koluma dokunuyor. "Adam, ne zaman gid..."

Onu yerden kaldırmamla birlikte tiz bir sesle bağıyor; onu odanın uzak bir köşesine bırakıyorum.

"Addie..."

Kafasına bir battaniye fırlatıyorum.

James bağıp çağırarak battaniyeyle cebelleşiyor ve sonunda ondan kurtulmayı başarıyor. Yüzü kıpkırmızı, yumrukları sıkı ve sonunda öfkeleniyor.

Gülmeye başlıyorum. Elimde değil.

James öyle bir sinirlendi ki ağzından tükürükler saçarak konuşuyor. "Kenji, burada neler olup bittiğini bilmeye herkes kadar hakkım olduğunu söyledi. Soru sorduğumda Kenji asla kızmaz. Hiçbir zaman beni görmezden gelmez. O bana hiç kötü davranmadı, sense bana kötü davranıyorsun ve benimle alay etmen hoşuma gitmiyor..."

James'in sesi titriyor ve ben ancak o zaman başımı kaldırıp bakıyorum. Yanaklarından süzülen yaşları fark ediyorum.

"Hey" diyerek yanına gidiyorum. "Hey, hey." Omuzlarını tutup tek dizimin üzerine çöküyorum. "Neler oluyor? Bu göz yaşları neden? Ne oldu?"

"Sen gidiyorsun." James hıçkırıyor.

"Ah, hadi ama" diyerek iç çekiyorum. "Gideceğimi biliyordun, unuttun mu yoksa? Bunu konuştuğumuzu unuttun mu?"

"Öleceksin." Bir hıçkırık daha.

Tek kaşımı kaldırarak bakıyorum ona. "Geleceği görebildiğini bilmiyordum."

"Addie..."

"Hey..."

"Başkalarının yanında sana Addie demiyorum!" diyor James, benden önce itiraz ederek. "Bu seni neden bu kadar kızdırıyor bilmiyorum. Annem sana Addie diye seslenirken hoşuna gittiğini söylüyordun. Ben niye öyle seslenemiyorum?"

Yine içimi çekip saçlarını düzelterek ayağa kalkıyorum. James boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıp kendini geri çekiyor. "Sorun ne?" diye soruyorum. Pantolonumun paçasını yukarı çekip altındaki kılıfa bir yarı otomatik takıyorum. "Uzun zamandır askerlik yapıyorum. Risklerini hep biliyordun. Birdenbire ne değişti?"

James dikkatimi çekecek kadar uzun süre sessiz kalıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum.

"Seninle gelmek istiyorum" diyor, titreyen eliyle burnunu silerek. "Ben de savaşmak istiyorum."

Vücudum kaskatı kesiliyor. "O konuşmayı bir daha yapmayacağız."

"Ama Kenji dedi ki..."

"Kenji'nin ne dediği umurumda bile değil! On yaşında bir çocuksun sen" diyorum. "Hiçbir savaşta savaşmayacaksın. Savaş alanına girmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

James boş boş bakıyor bana.

"Beni anlıyor musun dedim?" Hemen yanına gidip kollarını tutuyorum.

James biraz irkiliyor. "Evet" diye fısıldıyor.

"Evet ne?"

"Evet efendim" diyor, gözlerini yere dikerek.

O kadar hızlı nefes alıyorum ki göğsüm inip kalkıyor. "Bir daha asla" diyorum şimdi sakince. "Bu konuşmayı bir daha yapmayacağız. Bir daha asla."

"Tamam, Addie."

Güçlükle yutkunuyorum.

" z r dilerim, Addie."

"Ayakkabılarını giy." Duvara bakıyorum. "Kahvaltı vakti."

İkinci Bölüm

“Merhaba.”

Juliette masamın başında dikilmiş, sanki biraz gerginmiş gibi bana bakıyor. Sanki bunu daha önce hiç yapmamışız gibi.

“Merhaba” diye karşılık veriyorum.

Onun yüzünü görmek bile hâlâ göğsümü sıkıştırıyor ama gerçek şu ki, artık aramızda olup bitenler hakkında hiçbir fikrim yok. Ona bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağım söz verdim, deniyorum da, gerçekten deniyorum ama dün geceden sonra yalan söylemeyeceğim: Biraz korktum. Ona dokunmak düşündüğümünden daha ciddi.

Kenji’yi öldürebilirdi. Öldürmediğinden hâlâ emin değilim. Ama tüm bunlardan sonra bile hâlâ onunla bir gelecek istiyorum. Günün birinde güvenli bir yere yerleşebileceğimizi ve huzur içinde birlikte olabileceğimizi bilmek istiyorum. O hayalden vazgeçmeye henüz hazır değilim. Bizden vazgeçmeye hazır değilim.

Çenemi hafifçe öne doğru uzatıp boş bir sandalye gösteriyorum. "Oturmak ister misin?"

Oturuyor.

Önümüzdeki yemekleri dürtte dürtte bir süre sessizce oturuyoruz. Genelde her sabah aynı şeyi yeriz: Bir kaşık pirinç, bir kâse sebze suyu, bir parça kaya gibi sert ekmek ve özel günlerde bir kâse puding. Mükellef bir öğün değil ama yine de yetiyor ve çoğu zaman buna şükrediyoruz. Ama bugün ikimizin de iştahı yok gibi görünüyor.

Ya da konuşma isteği.

İç çekip başımı başka tarafa çeviriyorum. Bu sabah Juliette'le konuşmakta neden bu kadar zorlandığımı bilmiyorum, Kenji'nin olmamasındandır belki, ama son zamanlarda Juliette'le aramızda bir başkalık var. Onunla olmayı çok istiyorum ama bir arada olmamız hiç bu kadar tehlikeli olmamıştı. Her geçen gün kendimizi daha da ayrı hissediyoruz. Bazen ben ona yaklaştırmaya çalıştıkça onun benden uzaklaşmaya çalıştığını düşünüyorum.

Keşke James elini biraz çabuk tutsa da bir an önce kahvaltısını alıp gelse. Onun burada olması işleri kolaylaştırabilir. Oturuşumu şöyle bir dikleştirip etrafıma bakınca onun bir grup arkadaşıyla sohbet ettiğini görüyorum. Ona el etmeye çalışıyorum ama o sırada bir şeye güldüğü için beni fark etmiyor bile. Bu çocuk hayret bir şey. Aşırı sosyal ve buralarda o kadar popüler ki bazen onu nereden alıp getirdim ki diye düşünüyorum. James birçok yönden benim tam tersim. Çevresinde çok insan olmasını seviyor; bense insanlardan uzak durmayı seviyorum.

Juliette, bu kuralın tek gerçek istisnası.

Tekrar ona bakıyorum ve yemek salonunda dolaşan gözlerinin etrafındaki kırmızı halkaları fark ediyorum. Hem cin gibi hem de çok yorgun görünüyor ve durduğu yerde duramıyor gibi; masanın altında ayağını oynatıp duruyor ve elleri de biraz titriyor.

"Hey! Sen iyi misin?" diye soruyorum.

"Evet, kesinlikle" diyor çok hızlı bir şekilde. Ama başını öne yana sallıyor.

"Dün gece, şey, uykunu aldın mı?"

"Evet" diyor, kelimeyi birkaç kez tekrarlayarak. Arada yapıyor bunu; aynı kelimeyi defalarca kez tekrar ediyor. Bunun farkında olduğundan bile emin değilim.

"Sen iyi uyudun mu?" diye soruyor. Parmaklarını önce masaya, sonra kollarına vuruyor. Salona göz gezdirip duruyor. Cevap vermemi beklemeden, "Kenji'den bir haber var mı?" diyor.

İşte o zaman anlıyorum.

Juliette tabii ki iyi değil. Elbette dün gece gözüne uyku girmedi. Dün gece en yakın arkadaşlarından birini neredeyse öldürüyordu. Tam da kendine güvenmeye, kendinden korkmama başlamıştı; şimdi başladığı yere geri döndü. Lanet olsun! Konuyu açtığıma pişman oldum.

"Hayır, henüz bir haber yok" diyorum çekinerek. "Ama" diyorum, konuyu değiştirme umuduyla. "Warner'a olanlardan dolayı herkesin Castle'a çok kızgın olduğunu duydum." Boğazımı temizliyorum. "Buradan kaçtığından haberin var mıydı?"

Juliette kaşığını düşürüyor.

Şingirtıyla yere düşen kaşığın farkında değil gibi. "Evet" diyor sessizce. Gözlerini kırıştırarak su bardağına bakıyor, elindeki peçeteyi katlayıp açıyor. "Koridorlarda insanlar bunu konuşuyordu. Nasıl kaçtığını biliyorlar mı?"

"Bildiklerini sanmıyorum." Ona çatık kaşlarla bakıyorum.

"Ah." Bunu da birkaç kez tekrarlıyor.

Tuhaf görünüyor. Hatta korkmuş gibi. Juliette her zaman herkesten biraz farklı; onu o hücrede ilk gördüğümde korkudan sinmiş, ürkek bir kedi yavrusu gibiydi ama son birkaç aydır çok daha iyiye gidiyordu. Sonunda bana güvenmeye başladığında işler değişti. Evrim geçirdi. Daha çok konuşmaya (ve yemek ye-

meye) başladı ve hatta biraz havalara girdi. Hayata geri döndüğünü görmek hoşuma gidiyordu. Onunla olmayı, kendini bulmasını izlemeyi seviyordum.

Kenji'yle yaşadıkları onu gerçekten geri itti galiba.

Neredeyse en başa döndürdüğünü söyleyebilirim çünkü gözleri odağını kaybetmiş durumda ve elleri mekanik bir şekilde hareket ediyor. Bunu çok yapıyor. Bazen öylece kaybolup zihninin bir köşesine çekiliyor ve bir süre orada kalıp hiçbir zaman dile getirmeyeceği bir şeyler düşünüyor. Şu anda eskisi gibi davranıyor ve tabağındaki soğuk pilavı, pirinçlerini içinden sayarak tek tek yiyor.

Onunla tekrar konuşmayı denemeye hazırlandığım sırada James nihayet masaya dönüyor. Hemen ayağa kalkıyorum, ortamdaki sıkıntıyı dağıtma fırsatı bulduğum için minnettarım. "Hey dostum... Gidip güzelce vedalaşmaya ne dersin?"

"Ah" diyor James, tepsisini masanın üzerine kaydırarak. "Olur tabii." Bana bir bakış attıktan sonra, şimdi ağzındaki pirinç tanesini büyük bir dikkatle çiğneyen Juliette'e bakıyor.

"Merhaba" diyor ona.

Juliette birkaç kez gözlerini kırptırıyor ve James'i fark ettiği anda yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. O gülümsemeler onu değiştiriyor. Ve onlar beni biraz öldürüyor.

"Merhaba" diye karşılık veriyor. Öyle mutlu ki gören James onun için Ay'ı gökyüzüne astı sanır. "Nasılsın? İyi uyudun mu? Oturmak ister misin? Ben de pilav yiyordum; pilav yemek ister misin?"

James'in yüzü kızarmaya başladı bile. Teklif Juliette'ten geliyorsa kendi saçını bile yer herhalde. Gözlerimi deviriyorum ve Juliette'e hemen döneceğimi söyleyip James'i sürükleyip götürüyorum.

Juliette başıyla onaylıyor. Masadan uzaklaşırken dönüp omzumun üzerinden bakıyorum ve Juliette'in bir süre yalnız kal-

maktan rahatsız olmadığını görüyorum. Çatalını tabağındaki bir şeye saplamaya çalışıyor ve ıskalıyor. Köşeyi dönmeden önce onu son görüşüm oluyor.

Üçüncü Bölüm

"Neler oluyor? Neden konuşmamız gerekiyor?" James'in sorularının ardı arkası kesilmiyor. Meraklı bir soru makinesi gibi. "Her şey yolunda mı? Juliette'e kahvaltımı yememesini söylersin?" Boynunu uzatıp hâlâ masada oturan kızı görmeye çalışıyor. "Bazen pudingimi yiyor."

"Hey" diyorum, James'i omzundan tutarak. "Bana bak."

James yüzünü bana dönüyor. "Sorun ne, Addie?" Gözlerime bakıyor. "Gerçekten ölmeyeceksin, değil mi?"

"Bilmiyorum" diyorum ona. "Belki ölürüm, belki ölmem."

"Öyle deme" diyor sessizce, yere bakarak. "Öyle söyleme. Böyle konuşman hiç hoş değil."

"James."

Tekrar başını kaldırıyor, bu sefer daha yavaş.

Dizlerimin üzerine çöküp onu kendime çekiyorum ve alnımı alnına dayıyorum. Yere bakıyorum, onun da yere baktığını biliyorum. Sessizlikte kalp atışlarımızın sesini duyabiliyorum.

"Seni seviyorum" diyorum sonunda ona. "Biliyorsun, değil mi? Sen her zaman önce geliyorsun. Ne yapıyorsam senin için yapıyorum. Seni korumak için. İhtiyaçlarını karşılamak için."

James başını sallıyor.

"Önce sen" diyorum ona. "Her zaman önce sen, diğer herkes senden sonra. Ve bu asla değişmeyecek. Tamam mı?"

James yine başıyla onaylıyor. Bir gözyaşı damlıyor aramıza.
"Tamam, Addie."

"Gel buraya" diye fısıldıyorum onu kollarıma çekerek. "İyi olacağız."

James uzun zamandır yapmadığı bir çocukluk yaparak bana sarılıyor. Böyle çocuk gibi davrandığını görmek beni mutlu ediyor. Bazen bu boktan dünyada hızla büyümesinden endişe duyuyorum ve onu her şeyden koruyamayacağımı bildiğim halde yine de çabalamaktan vazgeçmiyorum. Kendimi bildim bileli hayatımda değişmeyen tek kişi James; ona bir şey olursa, dağılırım.

Hiç kimseyi bu çocuğu sevdiğim gibi sevemem.

Dördüncü Bölüm

Kahvaltıdan sonra yemekhane neredeyse bomboş. James, geride kalan diğer çocuklarla –ve yaşlılarla– Sığınak’a gitmek zorunda kaldı. Diğer herkes yola çıkmaya hazırlanıyor. Bazı aileler hâlâ son vedalarını ediyor. Juliette ve ben birkaç dakikadır göz teması kurmaktan kaçınıyoruz. Juliette ellerine bakıyor, hâlâ yerinde durduklarından emin olmak istiyormuş gibi parmaklarını inceliyor.

“Çok iyi ya. Kim öldü?”

Kahretsin. O ses. O yüz.

İmkânsız.

“Vay canına! Pes artık!” Ayağa kalkıyorum.

“Seni görmek de güzel, Kent.” Kenji kocaman gülümsüyor ve bana bakarak başını sallıyor. Berbat görünüyor. Yorgun gözler, solgun yüz, masaya tutunurken biraz titreyen eller. Ve daha da kötüsü giyinmiş olması; savaş alanına gideceğini sanıyor

galiba. "Bugün birilerine dünyanın kaç bucak olduğunu göstermeye hazır mısın?"

Ben hâlâ ona hayretle bakarak nasıl bir cevap vereceğimi bulmaya çalışırken, Juliette ayağa fırlıyor ve neredeyse ona saldırıyor. Eyvah, neyseki sadece bir kucaklama.

Bence bunun için biraz erken.

"Dur... Hey... Teşekkür ederim, evet... Bu... Şey..." Kenji boğazını temizliyor. Kibar olmaya çalışıyor ama Juliette'ten uzak durmak istediği çok belli ve evet, Juliette bunu fark ediyor. Yüzü düşüyor, solgunlaşıyor ve gözleri büyüyor. Eldiven takıyor olmasına rağmen ellerini arkasına saklıyor. Şu anda Kenji için bariz bir tehdit yok ama tereddütünü anlıyorum.

Adam neredeyse ölüyordu. Juliette'le aynı anda bir kavgayı ayırmaya çalışıyordu ve *bam*, bir anda yere yığıldı. Çok korkunçtu. Ben Juliette'in bunu *kasten* yapmadığını bilsem de gerçekten başka bir açıklaması yok. İhale ona kaldı.

"Evet, şey, bana dokunmayı bir süre ertelesen iyi olur belki, öyle değil mi?" Kenji gülümsüyor –yine kibar çocuk– ama kimse bu numarayı yemiyor. "Ayakta bile zor duruyorum daha."

Juliette öyle utanmış görünüyor ki içim burkuluyor. İyi olmak için –tüm bu saçmalıkların düzelmesi için– çok uğraşıyor ama bazen dünya ona izin vermiyor. Vurdukça vuruyor ve Juliette incinmeye devam ediyor. Bundan nefret ediyorum.

Bir şey söylemem gerek.

"O değildi" diyorum Kenji'ye. Keskin bir bakış atıyorum ona. Sadece dudaklarımı oynatarak, *Kızı rahat bırak*, diyorum. "Biliyorsun, o sana dokunmadı bile."

Kenji, konuyu değiştirme çabamı görmezden gelerek, "Aslında bilmiyorum" diyor. "Ve onu suçlamıyorum da... Belki sadece nişan alıyordu ve farkında değildi diyorum, tamam mı? Çünkü şöyle bir düşününce, dün gece olanlarla ilgili başka bir açıklamamız olduğunu sanmıyorum. Senin yapmadığın kesin" diyor

bana, "ve kahretsin, bildiğimiz kadarıyla, Warner'ın Juliette'e dokunabilmesi sadece tesadüf olabilirdi. Onunla ilgili henüz hiçbir şey bilmiyoruz." Bir sessizlik. "Haksız mıyım? Dün gece ben ölmekle meşgulken, Warner kışından sihirli bir tavşan falan çıkarmadıysa tabii?"

Kaşlarımı çatıyorum. Başımı başka tarafa çeviriyorum.

"Doğru" diyor Kenji. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yani. Çok gerekmedikçe uzak durmam en iyisi bence." Juliette'e dönüyor. "Tamam mı? Alınmak yok, tamam mı? Yani neredeyse ölüyordum. Bence beni biraz rahat bırakabilirsin."

"Evet, tabii" diyor Juliette sessizce. Gülmeye çalışıyor ama olmuyor. Keşke ona uzanabilsem; keşke onu kollarıma alabilsem. Onu korumak istiyorum... Ona göz kulak olabilmek istiyorum ama bu artık imkânsız görünüyor.

"Her neyse" diyor Kenji. "Ne zaman gidiyoruz?"

Bu dikkatimi çekiyor.

"Kafayı yemişsin sen" diyorum ona. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Saçmalama, kafayı falan yemedim."

"Ayakta duramıyorsun!"

"Burada bir aptal gibi oturmaktansa orada ölmeyi tercih ederim."

"Kenji..." diye başlayacak oluyor Juliette.

"Heeeeey, Warner dün gece buradan defolup gitmiş diye duydum." Kenji bize bakıyor. "Var mı aslı astarı?"

"Evet" diyorum kasvetle. "Kim bilir. Onu burada rehin tutmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmedim hiç. Ona güvenmek daha da aptalca bir fikirdi."

Kenji tek kaşını kaldırıyor. "Yani önce benim fikrimi, sonra da Castle'ın fikrini küçümsüyorsun, öyle mi?"

Geri adım atmayı reddederek, "Kötü taleplerdi" diyorum ona. "Kötü fikirler. Şimdi bunun bedelini ödemek zorundayız."

Warner'ı rehin almak Kenji'nin, onu odasından çıkartmak ise Castle'in fikriydi. Şimdi hepimiz sıkıntısını çekiyoruz. Bazen bu hareketin bir grup aptal tarafından yönetildiğini düşünüyorum.

"Eh, Anderson'ın öz oğlunun cehennemde çürümesine gün yumacağını nereden bilebilirdim?"

İstemsizce yüzümü buruşturuyorum.

Bu sabah bana babamın ve öz oğluna yapmaya razı olduğu şeyin hatırlatılması benim için çok fazla. Ağzıma kadar gelen acı suyu yutkunuyorum.

Kenji durumu fark ediyor. "Oo, hey... Özür dilerim dostum... Öyle demek istemedim..."

"Unut gitsin" diyorum. Kenji'nin ölmemesine seviniyorum ama bazen tek yapmak istediğim onu bir güzel benzetmek. "Belki de sağlık kanadına geri dönmelisin. Biz birazdan gideceğiz."

"Buradan bir yere gitmeyeceğim."

"Kenji lütfen..." Juliette yine araya giriyor.

"Olmaz."

"Mantıksız davranıyorsun. Bu işin şakası yok" diyor Juliette ona. "Bugün insanlar ölecek."

Kenji ona gülüyor. "Pardon, bana savaşın gerçeklerini mi öğretmeye çalışıyorsun?" Başını iki yana sallıyor. "Warner'ın ordusunda asker olduğumu unutuyor musun? Nasıl berbat görüldüğümüzden haberin var mı?" Beni işaret ediyor. "Bugün ne beklemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Warner delinin tekiydi. Anderson oğlundan iki kat daha kötüyse, o zaman doğrudan bir kan banyosuna dalacağız demektir. Sizi böyle bırakamam."

Juliette dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanmış, gözleri kocaman açılmış ve dehşete kapılmış bir halde donup kaldı. Tepkisi biraz abartılı gibi.

Bugün onda kesin bir tuhafılık var.

Hissettiklerinin bir kısmının Kenji'yle ilgili olduğunu biliyorum ama birden acaba başka bir şey mi var diye merak ediyorum. Bana söylemediği bir şey.

Onu net okuyamıyorum.

Öte yandan, onu bir süredir net bir şekilde okuyamıyordum gibi hissediyorum.

"Gerçekten o kadar kötü müydü?" diye soruyor Juliette.

Kenji ve ben aynı anda, "Kim?" diye soruyoruz.

"Warner" diyor Juliette. "Gerçekten o kadar acımasız mıydı?"

Tanrım, Juliette ona çok takıntılı. Warner'ın sapkın hayatı onu anlam veremediğim tuhaf bir şekilde büyülüyor ve bu da beni deli ediyor. Daha şimdiden öfkeli olduğumu, sinirlendiğimi, hatta... *kıskandığımı* hissedebiliyorum ki bu çok saçma. Warner insan bile değil; kendimi onunla kıyaslamamalıyım. Ayrıca, Juliette hiç onun tipi değil. Muhtemelen kızı diri diri yer.

Bununla birlikte, Kenji'nin benimki gibi bir sorunu yok. Gülmekten neredeyse katılacak. "Acımasız mı? Juliette, adam hasta. O bir hayvan. İnsan olmanın ne demek olduğunu bildiğini bile sanmıyorum. Eğer dışarıda bir cehennem varsa, onun için özel olarak tasarlandığını düşünüyorum."

Ben, Juliette'in yüzüne bakarken koridordan hızla yaklaşan ayak sesleri duyuyoruz. Hepimiz birbirimize bakıyoruz ama ben, aklımdan geçenleri okuyabilme umuduyla Juliette'e biraz daha uzun bakıyorum. Ne düşündüğüne ya da neden bu kadar korkmuş görüldüğüne dair hiçbir fikrim yok. Onunla yalnız konuşmak, neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum ama o sırada Kenji bana bakıp baş işaretini yapınca kafamı boşaltmam gerektiğini anlıyorum.

Gitme zamanı.

Hepimiz ayağa kalkıyoruz.

"Hey... Yani, Castle senin ne yaptığını biliyor mu?" diye soruyorum Kenji'ye. "Bugün oraya gitmenden hoşnut olacağını sanmıyorum."

"Castle benim mutlu olmamı ister" diyor Kenji. "Ve burada kalmak beni mutlu etmeyecek. Yapacak işlerim var. Kur-taracağım insanlar. Etkileyeceğim hatunlar. Castle buna saygı duyardı."

"Peki ya diğer herkes ne olacak?" diye soruyor Juliette. "Her-kes senin için o kadar endişelendi ki... Onları hiç gördün mü? En azından onlara iyi olduğunu söyleyecek kadar?"

"Hayır" diyor Kenji. "Gideceğimden haberleri olsa yürek-lerine inerdi herhalde. Sessiz kalmanın daha güvenli olacağını düşündüm. Kimseyi korkutmak istemiyorum. Sonya ve Sara, zavallı çocuklar, bayıldılar. O kadar bitkin olmaları benim ha-tam ve bugün hâlâ yola çıkmaktan bahsediyorlar. Anderson'ın ordusuyla işimiz bittiğinde yapacak çok işleri olmasına rağmen savaşmak istiyorlar. Onları burada kalmaları için ikna etmeye çalışıyorum ama çok çok inatçı olabiliyorlar. Güçlerini koruma-ları gerekiyor" diyor, "ve şimdiden benim üzerimde çok fazla enerji harcadılar."

"Boşa harcanmış sayılmaz..." diyor Juliette.

"Her neyse" diyor Kenji. "Lütfen artık gidebilir miyiz? Hepi-nizin Anderson'ı yakalamak üzere olduğunu biliyorum" diyor bana bakarak, "peki ben? Ben Warner'ı yakalamayı çok isterim. O pislige bir kurşun sıkıp işini bitirmeyi."

Nihayet benimle aynı fikirde olan biri çıktı diye tam kahkaha atıp gülecekken, Juliette'in iki büklüm olduğunu görüyorum. Juliette hızlıca dengesini sağlıyor ama gözlerini tavana dikmiş, hızlı hızlı gözlerini kapatıp açıyor ve güçlkle nefes alıyor.

"Hey... İyi misin?" Onu kenara çekip yüzünü inceliyorum. Bazen beni çok korkutuyor. Onun için en az James için endişe-lendiğim kadar endişeleniyorum.

"İyiyim" diyor defalarca kez. Defalarca kez başını iki yana ve aşağı yukarı sallıyor. "Dün gece pek uyuyamadım ama idare edeceğim."

Duraksıyorum. "Emin misin?"

"Eminim" diyor. Sonra gömleğime yapışıyor, gözleri deli deli bakıyor. "Hey... Oralarda dikkatli ol, tamam mı?"

Tamam anlamında başımı sallıyorum, her saniye kafam daha da karışıyor. "Tamam. Sen de."

"Hadi gidelim, hadi gidelim, hadi gidelim!" Kenji aramıza giriyor. "Bugün bizim için ölme günü, hanımlar."

Rahatlıyorum ve Kenji'yi hafifçe dürtüyorum. Aramızda olup buradaki monotonluğu kırması güzel.

Kenji koluma yumruk atıyor. "Demek şimdi de sakat çocuğu taciz ediyorsun, ha?"

Ona orta parmağımı gösterip gülüyorum.

"Endişeni savaş alanına sakla, kardeşim." Kenji sırtlıyor. "Ona ihtiyacın olacak."

Beşinci Bölüm

Şakır şakır yağmur yağıyor.

Hava soğuk, yağmurlu, çamurlu ve berbat. Bundan nefret ediyorum. Kenji'yle Juliette'e kaşlarımı çatarak bakıyorum, süslü kıyafetlerine içim gidiyor. Takımları, onları bu azgın kış havasından korumak için yapıldı. Bir tane ben de istemeliydim.

Daha şimdiden kışım donuyor. Omega Noktası'nın girişindeki çorak arazide, açıklıktayız ve diğerlerinin çoğu dağılmış durumda. Tek savunmamız gerilla savaşı, bu yüzden gruplara ayrıldık. Ben; hasta, zar zor yürüyebilen Kenji; ve Juliette (bugün resmen kendini zihnine kilitledi). *Bu*, bizim ekip.

Evet, gerçekten endişeliyim.

Her neyse, en azından Kenji işini yapıyor: Görünmeziz. Ama artık harekete geçme ve giriş yapma zamanı. Silah sesleri net bir şekilde duyulduğu için hareket edeceğimiz yön belli. Kimse konuşmuyor ama kuralları biliyoruz zaten: Masumları korumak ve hayatta kalmak için savaşıyoruz. Bu kadar.

Ama yağmur yüzünden işler sarpa sarıyor. Şimdi daha şiddetli ve daha hızlı yağıyor, yüzüme çarpan yağmur damlaları görüşümü bulanıklaştırıyor. Doğru dürüst göremiyorum. Gözlerimi silmeye çalışıyorum ama fayda etmiyor. Yağmur damllarına yetişemiyorum.

Yerleşkelere yaklaştığımızı biliyorum, en azından bu da bir şey. Binaların ana hatları belirginleşiyor, heyecanlandığımı hissediyorum. Tepeden tırnağa silahlıyım ve savaşmaya hazırım... Yeniden Kuruluş'u devirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım... Ama yalan söylemeyeceğim: Hâlâ bir handikapımız olduğundan biraz endişeliyim.

Juliette bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Bana kalsa, James'le birlikte güvende olacağını bildiğim yerde, üste kalmalıydı. Ama ona bunu teklif etsem bile beni dinlemezdi. Kenji ve Castle onu sürekli pohpohlayıp motive etmeye çalışıyorlar ama bu yaptıkları doğru mu? Tehlikeli. Aslında ölümüne neden olabilecek bir durumda ona başarabileceğini düşündürmek hiç doğru değil. Juliette asker değil; nasıl savaşacağını bilmiyor; güçlerini nasıl kullanacağına dair hiçbir fikri yok, bu da işleri daha da kötüleştiriyor. Aslında bunun küçük bir çocuğun eline dinamit tutuşturup ateşe doğru yürümesini söylemekten bir farkı yok.

Bu yüzden evet, endişeliyim. Ona bir şey olacak diye gerçekten endişeleniyorum. Dolayısıyla bize de bir şey olacak diye.

Ama kimse beni dinlemiyor, buradayız işte.

İç çekip sinirli bir şekilde ilerlemeye devam ederken uzaktan keskin bir çığlık duyuyorum. Yüksek alarm. Kenji elimi sıkıyor, anladığımı belirtmek için ben de onun elini sıkıyorum.

Yerleşkeler tam önümüzde ve Kenji'nin arkasından sürüklenip bir konutun duvarına yaslanıyoruz. Çatıda yağmurdan korumaya yetecek kadar çıkıntı var. Bu işe yağmurlu bir günde kalkışmamız benim şanssızlığımdan başka bir şey değil. Kıyafetlerim o kadar ıslak ki altıma işemiş gibi hissediyorum.

Kenji dirseğiyle beni hafifçe dürtünce dikkatimi tekrar topluyorum. Çarpılarak açılan bir kapı sesi duyunca kaskatı kesiliyorum; otomatik olarak silahıma uzanıyorum. Bunu daha önce milyon kez yaşamış ama hiç alışamamışım gibi geliyor.

"Bu sonuncusu" diye bağıyor bir ses. "Burada saklanıyordu."

Bir asker, bir kadını evinden çıkarırken kadın çığlık atmaya devam ediyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, tabancamı daha sıkı kavriyorum. Bazı askerlerin sivillere davranış şekli mide bulandırıcı. Askerin emir altında olmasını anlıyorum –gerçekten anlıyorum– ama zavallı kadın merhamet dilenirken asker onu saçından sürüklüyor ve susması için ona bağıyor.

Kenji yanımda zar zor nefes alıyor. Hâlâ görünmez olduğumuzu unutup Juliette'e doğru bakıyorum ve başımı çevirdiğimde başka bir asker görüyorum. Sahanın diğer tarafından koşarak gelirken ilk adama bir işaret veriyor. Beklediğim türde bir işaret değil.

Lanet olsun!

"Onu da diğerlerinin yanına at" diyor şimdi öteki asker. "Sonra da bu bölgeyi temiz ilan edeceğiz." Asker köşeyi dönüp birden gözden kayboldu. Biz, bir asker ve rehin aldığı kadından başka kimse kalmadı. Diğer askerler biz buraya gelmeden kalan sivilleri toplamış olmalı.

Derken, kadın kendini kaybediyor. Artık vücudunun kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyor. Tamamen hayvani bir hal aldı, çığlıklar atıyor, tırnaklıyor, sağa sola sallanıyor ve kendi ayaklarına takılıyor. Kocasını ve kızını soruyor ve ben neredeyse gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Olacakları bile bile bunları izlemek çok zor. Olup biteni kabullenmediğinizde savaş asla kolaylaşmaz. Bazen savaşa gitmek için heyecanlanıyorum –kendimi değerli bir şey yaptığıma ikna etmeliyim– ama başka bir askerle savaşmak, kızının kafasından vurulmasını izlemek üzere olan bir kadınla uğraşmaktan çok daha kolaydır.

Juliette kusacak galiba.

Şimdi her şey o kadar yakınımızda yaşanıyor ki, yine görünmez olduğumuzu unutup içgüdüsel olarak sırtımı duvara iyice yaslıyorum. Asker kadını tutup konutun dışına çarpıyor, bir an üçümüzün de korkuya kapıldığını hissediyorum. Sonra sakinleşiyoruz ve askerin silahının namlusunu kadının boynuna dayadığını görüyoruz. "Susmazsan seni buracıkta vururum" diyor. Aşağılık herif.

Kadın bayılıyor.

Askerin umurunda olmuyor. Kadını görüş alanımızın dışına doğru çekestiriyor –asker arkadaşının gittiği yöne doğru– ve bu bize takip edeceğimiz bir işaret oluyor. Kenji'nin içinden sövüp saydığını duyabiliyorum. Yufka yürekli adam. Böyle şeylere hiç dayanamaz. Onunla ilk kez devriyelerimizden birinde tanıştım; geri döndüğümüzde Kenji kendini kaybetti. Gözü karardı. Onu kısa bir süre hücre hapsine aldılar da duygusal çöküntülerini kontrol altına aldı. Askerlerin çoğu yüksek sesle şikâyet etmemeyi bilir. Kenji'nin bizden biri olmadığını daha o zaman anlamalıydım.

Soğukta ürperiyorum.

Askeri takip etmeye devam ediyoruz ama bu havada ona çok yaklaşmamız zor. Görüş mesafesi daraldı ve rüzgâr, yağmuru o kadar sert savuruyor ki âdeta bir kasırganın ortasında sıkışıp kalmış gibiyiz. Bu iş çok hızlı bir şekilde çirkinleşecek.

Sonra incecik bir ses duyuluyor: "Sizce ne olacak?"

Juliette.

Elbette neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok... Nereden olsun ki?

Yapılacak en akıllıca şey onu bir yere saklamak olurdu. Onu güvende tutmak. Tehlikenin dışında. Zayıf bir halka her şeyi altüst edebilir ve bence riske girmenin sırası değil. Ancak Kenji, her zamanki gibi benimle aynı fikirde görünmüyor. Görünüşe

bakılırsa, Juliette'e Sektör 45'te savaşta olma konusunda ders vermek için zaman ayırmaktan çekinmiyor.

"Onları topluyorlar" diye açıklıyor Kenji. "Hepsini aynı anda öldürmek için gruplar oluşturuyorlar."

"Kadın..." diyor Juliette.

"Evet." Kenji sözünü kesiyor. "Evet" diye yineliyor. "O ve protestolarla bağlantılı olabileceğini düşündükleri diğer insanlar" diyor. "Sadece kışkırtanları öldürmüyorlar. Arkadaşlarını ve aile üyelerini de öldürüyorlar. İnsanları hizaya sokmanın en iyi yolu bu. Hayatta kalan birkaç kişinin içine korku salmada hiç sekmez."

Juliette daha fazla soru sormadan araya girmeliyim. O askerler sabırla bizim oraya varmamızı bekleyecek değiller. Artık harekete geçmeliyiz. Üstelik bir plana ihtiyacımız var. "Onları oradan çıkarmanın bir yolu olmalı" diyorum. "Belki sorumlu askerleri indirebiliriz..."

"Evet ama dinleyin beni, sizi bırakmak zorunda kalacağımı biliyorsunuz, değil mi?" diye soruyor Kenji. "Daha şimdiden gücümü kaybetmeye başladım. Enerjim normalden daha hızlı tükeniyor. O yüzden görünür olacaksınız. Açık hedef hâline geleceksiniz."

"Başka seçeneğimiz var mı peki?" diye soruyor Juliette.

James'in geri tepmiş hâli gibi. Silahımı yokluyorum, elimi açıp kapatarak parmaklarımı esnetiyorum. Gitmemiz gerekiyor.

Artık harekete geçmeliyiz.

"Onları keskin nişancı usulü alt etmeyi deneyebiliriz" diyor Kenji. "Doğrudan çatışmaya girmek zorunda değiliz. Bu da bir seçenek." Duraksıyor. "Juliette, sen daha önce böyle bir şeyin içinde bulunmadın. Ateş hattından uzak durma kararına saygı duyacağımı bilmeni isterim. O askerleri takip ettiğimizde görebileceğimiz şeyleri herkesin midesi kaldıramaz. Bunda ayıplanacak ya da suçlanacak bir şey yok."

Evet. Güzel. Zarar görmeyeceği bir yerde kalmasına izin ver.

"Bana bir şey olmaz" diyor Juliette.

İçimden saydırıyorum.

"Tamam... Ama kendini savunmak için yeteneklerini kullanmaktan korkma" diyor Kenji. O da Juliette için biraz endişeli görünüyor. "İnsanları incitmeyi istememe konusunda biraz tuhafsın ama bu adamların şakası yok. Seni öldürmeye çalışacaklar."

"Tamam" diyor Juliette. "Evet. Hadi gidelim."

Altıncı Bölüm

Juliette bunu görmemeliydi.

Altı asker, otuz sivil toplamış –erkek, kadın ve çocuk karışık– ve onları öldürecekler. Temelde bir idam mangası. Sıradan gidecekler, *bum bum bum*, sonra da cesetleri sürükleyecekler. Hepsini bir yakma fırınına tıkacaklar. Temiz iş, basit ve kolay.

İğrenç.

Ama askerler neyi bekliyor bilmiyorum. Belki bir yerlerden son bir onay almaları gerekiyor ama kendi aralarında konuştukları için küçük bir gecikme oluyor. Yağmur gerçekten çok şiddetli yağıyor, yani bununla bir ilgisi olabilir. Doğrusu, nereye ateş ettiklerini bile göremeyebilirler. Bu fırsatı iyi değerlendirmeliyiz. Bu hava bize yardımcı olabilir. Yağmurda gözlerimi kısıp, kontrolümü kaybetmemeye gayret ederek insanlara daha yakından bakıyorum. Durumları pek iyi değil ve dürüst olmak gerekirse, ben de iyi değilim. Bazıları çıldırmış gibi, böyle bir

durumda ben ne yapardımı diye düşünüyorum. Şu ortada duran, yüzü ifadesiz adam gibi olurdum herhalde. Adam olacakları neredeyse kabullenmiş gibi görünüyor ve onun bu hali bana gözyaşlarından daha çok dokunuyor.

Bir silah sesi duyuluyor.

Kahretsın.

En soldaki adam yere düşüyor ve ben öfkeden titremeye başlıyorum. Bu insanların yardımımıza ihtiyacı var. Onları kurtarmanın bir yolunu bulabilecekken geri çekilip otuz silahsız, masum insanın öldürülmesini izleyemeyiz. Bir şeyler yapmamız gerekiyor ama biz Juliette kortuğu için mi yoksa Kenji hasta diye mi tam olarak anlayamadığım saçma bir nedenden ötürü burada öylece duruyoruz. Galiba gerçek şu ki biz, ikisi güçlkle ayakta duran ve silah ateşleyemeyecek durumda olan bir grup kıytınk yeniyetmeyiz ve bu kabul edilemez. Tam bir şey söyleyeceğim –daha doğrusu bağıracağım– sırada Kenji elimi bırakıyor.

Tam zamanında.

İleri hücum ediyoruz, silahım havada ve nişan almış durumda. İlk atışı yapan askeri görüyorum ve ateş etmem gerektiğini biliyorum; tereddüde mahal yok. Şanslıyım: Asker anında yere yığılıyor. İndirmemiz gereken beş asker daha var –tanıdığım kişiler olmasını istemediğim askerler– ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama bu kolay değil. O ilk hedefi vurmam tam bir şanstı; bu havada iyi atış yapmak neredeyse imkânsız. Nereye ateş ettiğimi, nereye gittiğimi zar zor görebilsem de başımın üstünden geçen bir mermiden kurtulmak için kendimi tam vaktinde yere atıyorum. Hiç değilse yağmur onların da bizi indirmesini zorlaştırıyor.

Kenji bugün mucizeler gerçekleştiriyor.

Kenji şu anda görünmez ve hızlı hareket ediyor. Yaralı olmasına rağmen rüzgâr gibi esiyor ve bir kerede üç askeri yere seriyor. Geriye iki asker kalıyor, Kenji'nin dansıyla dikkatleri

dağılınca birini de ben indiriyorum. Kalan tek askeri de alt etmek üzereyken, Juliette'in onu arkadan vurduğunu görüyorum.

Fena değil.

Tam o esnada Kenji yeniden ortaya çıkıyor ve sivillere bizi sağnağa kadar takip etmeleri için bağırırmaya başlıyor. Juliette'le ben de ona katılıyoruz ve onları mümkün olan en kısa sürede güvenli bir yere götürmek için elimizden geleni yapıyoruz. Hâlâ ayakta kalan birkaç konut var, onlar yeterli olmalı. Siviller içeri girip hem savaştan hem de gökyüzünde kopan fırtınadan korunabilir. Minnettarlıkları yüreğimize dokunsa da, durup onlarla konuşamayız. Onları evlerine yerleştirip ilerlemeye devam etmeliyiz.

Hep yaptığım şey.

Sürekli ilerlemek.

Koşarken, nasıl dayandığını merak edip Juliette'e bakıyorum ve bir an kafam karışıyor; ağlıyor mu yoksa yanaklarından aşağı süzülen yağmur mu anlayamıyorum. Yine de iyi olacağını umut ediyorum. Bununla uğraştığını görmek beni öldürüyor. Keşke uğraşmak zorunda kalmasaydı.

Sivilleri evlerine geri götürdükten sonra yine koşarak yerleşkelerin arasına dalıyoruz. Bu, nihai hedefimize giden yolda bir duraktı sadece. Point erkekleriyle kadınlarının, Yeniden Kuruluş askerlerinin masum sivilleri katletmesini engellemeye çalıştıkları savaş alanına henüz ulaşmadık. İşler çok ama çok daha kötüye gitmek üzere.

Kenji bizi yarı mahvolmuş araziden çekiyor. Artık aksiyona yaklaştığımızı anlıyorum çünkü burada çok daha fazla yıkım var: Konutların sağlam yeri kalmamış ve yarısı yanıyor. İçlerindeki eşyalar da her yere saçılmış durumda. Yırtık kanepeler ve kırık lambalar, giysiler ve ayakkabılar, üzerinden atılan ceketler. Konutlar sonsuza dek uzayabilirmiş gibi geliyor ve ilerledikçe durum daha da çirkinleşiyor.

"Yaklaştık!" diye bağırıyorum Kenji'ye.

Kenji başını sallayınca beni duymasına bile şaşıyorum.

Tanıdık bir ses duyuyorum. "Tanklar!" diye sesleniyorum ona. "Duyuyor musun?"

Kenji bana kasvetli bir bakış atıp başını evet anlamında sallıyor. "Haydi gidelim!" diyor eliyle bir hareket yaparak. "Yaklaştık artık!"

Savaş alanına ulaşmak için âdeta savaş veriyoruz. Rüzgâr kulaklarımızda uğulduyor ve sertçe yüzümüze çarpıyor, öfkeli yağmur damlaları tenimizi dövüyor, saçlarımızı ıslatıyor. İlikle-rime kadar dondum ama bununla uğraşacak zaman yok. Adrenalin salgılıyorum ve şimdilik bu kadarı yeter.

Gökyüzünde sert, gürleyen bir sesin patlamasıyla yer ayaklarımızın altında sarsılıyor. Uzaklarda kükreyen alevlerle ufuk bir anda aydınlanıyor. Birileri bombalar atıyor ve bu, çoktan battığımız anlamına geliyor. Kalbim çok hızlı atıyor ve bunu asla dile getirmem ama gerilmeye başlıyorum.

Tekrar Juliette'e bakıyorum. Korkmuş olabileceğinin farkındayım ve onu rahatlatmak –her şeyin yoluna gireceğini söylemek– istiyorum ama o bana bakmıyor. Juliette başka bir dünyada, gözleri soğuk ve keskin, uzaktaki ateşe odaklanmış. Farklı görünüyor, hatta biraz korkutucu. Nedense bu beni daha da endişelendiriyor.

Ona o kadar dikkatli bakıyorum ki neredeyse tökezleyeceğim. Ayaklarımın altındaki toprak kaygan ve ben bileklerime kadar çamur içindeyim. Bacaklarımı serbest bırakıp silahıma iki elimle sarılarak odaklanıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Bu kadar. Burası her şeyin ciddi bir hal almak üzere olduğu yer ve savaş hakkında kendime karşı dürüst olacak kadar bilgim var: O savaş alanına atan bir kalple girip durmuş bir kalple çıkarılabilirim.

Yerleşkelerde dolaşan üç görünmez çocuk olarak yaklaşırken derin bir nefes alıyorum. Yıkılan konutların, patlamış pencerele-

rin kırık camları üzerinden geçiyoruz; etrafa saçılmış çöplerden kaçınıyoruz ve insanların çığlıklarını duymamaya çalışıyoruz. Diğerlerini bilmem ama ben, başladığımız yere geri dönme dürtüme karşı koymak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Birden aklımda James'ten başka kimse kalmıyor.

Yedinci Bölüm

Lanet olsun.

Bu beklediğimden bile daha kötü. Her yerde kanlar içinde üst üste yığılmış cesetler var. Kolları bacaklardan, düşmanları müttefiklerden ayırmak neredeyse imkânsız. Kan ve yağmur birbirine karışıp sel gibi akıyor. Birdenbire botlarım çamurla ve başka birinin –ölü ya da diri bilmiyorum– kanıyla kayganlaşıyor.

Düşman savaşçıların savaş alanında yeni olduğumuzu fark etmesi yalnızca bir saniye sürer. Fark ettikleri an hiç tereddüt etmezler. Çoktan kuşatma altındayız, arkama bakıp Juliette'le Kenji'nin ilerlemeye devam ettiklerini görüyorum ki hemen sonrasında sırtıma keskin bir şeyin çarptığını hissediyorum. Hızla dönüp arkama bakıyorum ve keskin bir çatırtının ardından askerimin çenesi kırılıyor. İki büklüm olan adam silahına uzanıyor ama ben ondan önce davranıyorum. Artık sefil bir halde yerde yatıyor, ben de sıradakine geçiyorum.

Öyle kalabalığız ki, göğüs göğüse çarpışma kaçınılmaz görünüyor. Sağ kroşeden kaçınmak için eğiliyorum ve tekrar doğrulurken karşımdaki askerin karnına yumruk atıp keme-rimden bir bıçak kapıyorum. Bıçağı saplayıp yukarı kaldırıyor-um, döndürüyorum ve işi bitiyor. Asker yere düşerken bıçağı-mı göğsünden çekiyorum. Biri arkamdan bana saldırıyor, onu karşılamak için döndüğümde aniden kan kusarak dizlerinin üzerine düşüyor.

Kenji kıcımlı kurtardı.

Kenji hareket halinde ve iyi de hareket ediyor, sakatlığının onu yavaşlatmasına izin vermiyor. İkimiz birlikte savaşıyoruz, hareketlerini yanımda hissedebiliyorum. Birbirimizi uyarıyoruz, elimizden geldiğince birbirimize yardım ediyoruz ve aslında iyiyiz de. Bu çılgınlığın üstesinden gelmek üzereyiz ki Kenji'nin korku ve telaş dolu bir sesle adımı haykırdığını duyuyorum.

Birden görünmez oluyorum, Kenji bana bağırarak Juliette hakkında bir şey söylüyor. Neler olduğunu anlamıyorum ama çıldırmış haldeyim ve şimdi soru sormanın sırası olmadığını bi-liyorum. Savaşa savaşa ön cepheye geri dönüyoruz ve yola doğ-ru uçuyoruz. Kenji telaş içinde bana Juliette'in aşağı indiğini ve sürüklenerek götürüldüğünü gördüğünü söylüyor. Daha faz-lasını duymama gerek yok. Bir yanım öfkeli, bir yanım dehşet içinde ve iki yanım zihnimin içinde kendi savaşlarını veriyor.

Bunun olacağını biliyordum.

Bizimle hiç gelmemesi gerektiğini biliyordum. Geride kal-ması gerektiğini biliyordum. Juliette buna uygun değil, savaş alanında yeterince güçlü değil. Geride kalsaydı daha güvende olabilirdi. *Neden kimse beni dinlemiyor?*

Kahretsin.

Çığlık atmak istiyorum.

Yola çıktığımızda Kenji beni geri çekiyor. Nefes nefese kal-mış ve konuşurken zorlanıyor olsak da Juliette'in bir tankın

arkasına yüklendiğini görüyoruz. Tanka bindirilirken bedeni gevşek ve ağır.

Birkaç saniye içinde biter. Uzaklaşmaya başladılar bile.

Juliette gitti.

Kalbim çatlayacak gibi.

Kenji'nin sert eli omuzumda ve bana aklımı başıma devşirecek kadar nazik davrandığında tekrar tekrar, "Aman Tanrım, aman Tanrım" dediğimi fark ediyorum.

"Topla kendini" diyor Kenji. "Peşinden gitmeliyiz!"

Bacaklarım titriyor ama haklı olduğunu da biliyorum. "Nereye gitmişlerdir sence?"

"Onu üsse geri götürüyor olabilirler..."

"Kahretsin. Tabii ya! Warner..."

"Onu geri istiyor" diyor Kenji, başıyla onaylayarak. "Adamlar, Juliette'i almaya gönderdiği ekipti muhtemelen." İçinden sövüyor. "Bunun tek iyi yanı onun ölmesini istemediğini biliyor olmamız."

Aklımı kaçırmamak için dişlerimi sıkıyorum. "Tamam o zaman; hadi gidelim."

Tanrım, o psikopatı elime geçirmek için sabırsızlanıyorum. Onu öldürmekten büyük zevk alacağım. Yavaşça. Dikkatlice. Parmaklarını tek tek keserek.

Ama Kenji tereddüt ediyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Ben devam edemeyeceğim kardeşim. Gücüm tükendi." İçini çekiyor. "Üzgünüm. Şu anda vücudum ciddi anlamda gergin durumda."

Lanet olsun. "Acil eylem planı?"

"Ana yollardan uzak durabiliriz" diyor. "Arka yoldan üsse doğru ilerleriz. Tankı takip etmek daha kolay olur ama bunu yaparsak göz önünde olursun. Seçim senin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Tamam, oyumu beni hemen öldürmeyecek olan plandan yana kullanıyorum."

Kenji sırtıyor. "Tamam o zaman. Gidip kızımızı geri alalım."

"Kızımı" diye düzeltiyorum onu. "O benim kızım."

Yerleşim yerlerine doğru ilerlerken Kenji homurdanıyor. "Doğru. Gerçekten senin kızın olmadığı kısmı hariç. Artık değil."

"Kapa çeneni."

"Hı-hı."

"Her neyse."

Sekizinci Bölüm

Üsse dönmemiz biraz zaman alıyor, çünkü görünürlüğü için hep tetikte olmak zorundayız. Daha yavaş hareket ediyoruz, daha temkinli davranıyoruz ve her köşede mıntıkanın temiz olduğundan emin olmak için her yüz metrede bir terk edilmiş konutların içinde ve çevresinde saklanmaya dikkat etmeye çalışıyoruz. Ama nihayet üsse yaklaştığımızda işler hızlanıyor.

Arka yolu tercih eden sadece biz değiliz.

Castle, Ian, Alia ve Lily bizi görünce çıldırdılar; boş olduğundan emin olduğumuz bir konutun içinde saklanıyorlardı. Bir yatağın arkasından üzerime atladılar, neredeyse altımı ısıltıyordum. Biz olanları kısaca anlattıktan sonra Castle da kendi hikâyesini paylaştı. Brendan ve Winston'ı geri almışlar –onları tam da başlangıçta planladıkları gibi Sektör 45'ten atmışlar– ama Castle onları bulduğunda ikisi de kötü durumdaymış.

Castle, “İyileşeceklerini düşünüyoruz” diyor, “ama onları bir an önce kızlara ulaştırmamız gerekiyor. Umarım yardım edebilirler.”

Kenji gözlerini kocaman açarak, "Kızlar savaş alanında" diyor. "Neredeler hiç bilmiyorum. Bugün savaşmak için ısrar ettiler."

Castle'ın yüzü düşüyor, bir şey demese de birden çok endişelendiği belli oluyor.

"Neredeler şimdi?" diye soruyorum. "Brendan ve Winston?"

"Saklanıyorlar" diyor Castle.

"Ne?" Kenji etrafına bakınıyor. "Neden? Neden onları Point'e geri götürmüyorsunuz?"

Castle'ın yüzü kül gibi oluyor.

Konuşan Lily. "Onları kaçırmak için üsse gittiğimizde fısıltılar duyduk" diyor. "Askerlerin bundan sonra ne yapacaklarına dair fısıltılar."

Ian araya giriyor. "Hava saldırısı için seferber oluyorlar. Omega Point'i bombalayacaklarını duyduk. Ne yapmamız gerektiğine karar vermeye çalışırken birinin geldiğini duyduk ve buraya atlayıp..." çenesiyle konutu işaret ediyor, "... Saklandık."

"Ne?" Kenji paniğe kapılıyor. "Peki ama... Nasıl..."

"Kesin" diyor Castle. Gözleri hüznü ve acı dolu. "Emirleri bizzat duydum. Yeterli ateş gücüyle vururlarsa yeraltındaki her şeyin kendiliğinden yıkılacağını umuyorlar."

"Ama efendim, kimse Omega Point'in tam yerini bilmiyor, bu mümkün değil..."

"Mümkün" diyor Alia. Daha önce onu konuşurken hiç duymamıştım, sesinin yumuşaklığına şaşıyorum. "Bizimkilerden bazılarına işkence ederek bilgi aldılar."

"Savaş alanında" diyor Ian. "Onları öldürmeden hemen önce."

Kenji kusacakmış gibi görünüyor. "Hemen gitmemiz lazım" diyor, sesi yüksek ve keskin. "Herkesi oradan çıkarmalıyız... Arkada bıraktığımız herkesi."

Ancak o zaman aklıma geliyor.

"James."

Kendi sesimi tanıyamıyorum. Tüm bedenimi kaplayan bu korku, panik, dehşet daha önce hiç hissetmediğim, hiç bilmediğim bir şey. Bu haliyle değil. "James'i almalıyız!" diye bağıriyorum. Kenji beni sakinleştirmeye çalışıyor ama bu sefer dinleyemiyorum. Yalnız gitmek zorunda kalsam da umurumda değil; kardeşimi oradan çıkaracağım. "Hadi gidelim!" diye haykırıyorum Kenji'ye. "Bir tank bulup bir an önce üsse dönmeliyiz..."

"Juliette ne olacak peki?" diye soruyor Kenji. "Belki ayrılabiliriz... Ben, Castle ve Alia'yla birlikte Point'e dönebilirim. Sen de Ian ve Lily'yle birlikte burada kalabilirsin..."

"Olmaz. James'i almam lazım. Orada olmam gerekiyor. Onu ben almalıyım..."

"Peki Juliette..."

"Warner'ın onu öldürmeyeceğini kendin söyledin. Juliette orada bir süre daha güvende olacak. Ama şu anda Omega Point'i havaya uçurmak üzereler, James... Diğer herkes ölecek. Hemen gitmemiz gerek..."

"Ben burada kalıp Juliette'i ararım, siz de gidersiniz..."

"Juliette'e bir şey olmayacak. Burada büyük bir tehlike altında değil... Warner ona zarar vermez..."

"Ama..."

"Kenji, lütfen!" Artık gözüm kararmış durumda ve bu umurumda değil. "Omega Point'te çok insana ihtiyacımız olacak. Tonlarca kişi geride kaldı ve onlara hemen ulaşmazsak hiç şansları yok."

Kenji bana bir süre daha baktıktan sonra başını sallıyor. Castle'a ve diğer üçüne, "Siz gidip Brendan ve Winston'ı alın" diyor. "Biz de Kent'le bir tanka el koyup sizinle burada buluşuruz. Point'e bir an önce dönmek için elimizden geleni yapacağız."

Herkes gider gitmez Kenji'nin koluna yapışıyorum. "James'e bir şey olursa..."

"Elimizden geleni yapacağız, söz veriyorum..."

"Bu benim için yeterli değil... Gidip onu almam lazım... Hemen gitmem lazım..."

"Şu anda *gidemezsin*" diye çıkışıyor Kenji. "Aptallığını sonraya sakla, Kent. Şu anda kontrollü hareket etmeye her zamankinden çok ihtiyacın var. Eğer bir delilik edip kendi güvenliğini hiçe sayarak Point'e yürüyerek dönmeye kalkarsan, oraya ulaşmadan ölürsün ve James'i kurtarma şansın da kalmaz. Küçük kardeşinin hayatta kalmasını istiyor musun? Onu kurtarmaya çalışırken kendi canından olma."

Boğazımın sıkıştığını hissediyorum. "O ölemez" derken sesim çatallanıyor. "Kardeşim benim yüzümden ölemez, Kenji... Ölemez..."

Kenji gözlerini kırptırarak duygularını bastırmaya çalışıyor. "Biliyorum dostum. Ama şu anda böyle düşünemem. Hareket etmeye devam etmeliyiz..."

Kenji hâlâ konuşuyor ama ben onu duymuyorum bile.

James.

Aman Tanrım.

Ne yaptım ben!

Dokuzuncu Bölüm

Hepimiz bir tanka nasıl sığdık hiç bilmiyorum. Sekiz kişi sıkış tepiş, kucak kucağa oturuyoruz ve kimsenin umurunda bile değil. Gerginlik o kadar yoğun ki, âdeta aramızdaki dokuzuncu kişi. Sağlıklı düşünemiyorum.

Nefes almaya, sakın kalmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Tepemizden uçaklar geçmeye başladı bile. Anlatamadığım bir şekilde midem bulanıyor. Midemden daha derinde bir bulantı var. Yürek ağrısından daha ciddi. Sadece zihnimi bunaltmaktan öte. Korkunun vücut bulmuş hali gibiyim; bedenim üstünde eski bir takım elbise gibi.

Artık elimde kalan tek şey korku.

Sanırım hepimiz korkuyoruz. Yaşananlara rağmen kendini koyuvermeyen Kenji tankı kullanıyor ama başka kimse kımldamıyor. Konuşmuyor. Sesli nefes bile almıyor.

Kendimi çok kötü hissediyorum.

Ah Tanrım, ah Tanrım.

Daha hızlı sür, demek istiyorum ama söyleyemiyorum.

Hızlanmak mı yoksa yavaşlamak mı istediğimi bilmiyorum. Hangisi daha çok canımı yakar bilmiyorum. Annem gözlerimin önünde öldü ve nedense bu kadar içim acımadı.

O anda kusuyorum.

Paspaslar kusmuğa bulanıyor.

On yaşındaki kardeşimin cansız bedeni.

Kuru kuruya öğürüp, ağzımı gömleğime siliyorum.

Ölürken canı yanar mı? Öldüğünü hisseder mi? Onu hemen öldürürler mi yoksa kazığa çakıp, bir şekilde yaralayıp yavaş yavaş mı öldürürler? Kan kaybından yapayalnız mı ölür? On yaşındaki kardeşim mi?

Kalp atışlarımı ve nefes alıp verişimi düzene sokmaya çalışarak kontrol paneline sıkı sıkı tutunuyorum. Bu imkânsız. Göz-yaşlarım artık sel gibi akıyor, omuzlarım sarsılıyor, vücudum titriyor. Uçaklar yaklaştıkça gürültüleri de artıyor. Seslerini duyabiliyorum. Hepimiz duyabiliyoruz.

Henüz orada bile değiliz. Uzaktan bombaların patladığını duyduğumuz an şöyle hissediyorum: İçimdeki kemikler kırılıyor, küçük depremler beni paramparça ediyor.

Tank duruyor.

Daha ileriye gitmek yok. Ulaşılabilecek ne bir şey var ne de kimse, hepimiz bunun farkındayız. Bombalar düşmeye devam ediyor ve sessizlikte kendi hıçkırıklarım patlamalarda yankılanıyor. Artık hiçbir şeyim kalmadı.

Hiçbir şey kalmadı.

Kendi canımdan ve kanımdan daha değerli hiçbir şey.

Bir çığlık sessizliği delerken başımı ellerimin arasına alıyorum.

“Kenji! Bak!”

Bu Alia, kapıyı açıp dışarı atlarken arka koltuktan bağılıyor. Onu gözlerimle takip ediyorum ve gördüğü şeyi ancak o zaman fark ediyorum. Saniyeler içinde kapıdan çıkıp Alia'nın yanından yıldırım gibi geçiyorum ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm birinin önünde dizlerimin üstüne çöküyorum.

Onuncu Bölüm

Neredeyse konuşamayacak hâldeyim.

James karşımda duruyor, ağlıyor ve ben rüya görüp görmediğimden emin değilim.

Kenji'nin, "James?" dediğini duyuyorum. Dönüp arkama baktığımda neredeyse herkesin tanktan indiğini görüyorum. "Sen misin dostum?"

"Addie, ö...özür dilerim" diye hıçkırıyor James. "Biliyorum, sa... savaşmamam gerektiğini...sö... söylemiştin ama geride kalamazdım ve çıkmak zorunda..."

Onu kollarımın arasına çekiyorum, sımsıkı sarılıyorum, neredeyse nefes alamıyor.

"Seninle birlikte sa... savaşmak istedim" diye kekeliyor. "Bek olmak ist... istemedim. Yardım etmek ist... istedim..."

"Şşşt" diyorum ona. "Sorun değil James. Sorun değil. Biz iyiyiz. Her şey yoluna girecek."

"Ama Addie" diyor, "Ne... Ne olduğunu bil... bilmiyorsun... Çıktıktan bir süre sonra u... uçakları gö... gördüm..."

Onu tekrar susturuyorum ve sorun olmadığını söylüyorum. Ne olduğunu bildiğimizi. Artık güvende olduğunu.

Geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. Yanaklarında kırmızı lekeler var ve gözyaşları çizgi hâlinde akıyor. "Sana yardım edemediğim için üzgünüm" diyor. "Biliyorum, yapmamam gerektiğini söylemiştin ama ben gerçekten ya... yardım etmek is... istedim..."

James'i kucaklayıp tanka doğru götürüyorum ve pantolonunun ön kısmındaki ıslaklığın yağmurdan olmadığını ancak o zaman fark ediyorum.

James çok korkmuş. Aklını kaçırarak derecede korktuğu hâlde yine de yardım etmek için Omega Point'ten kaçmış. Bizimle birlikte savaşmak istemiş.

Bunun için onu öldürebilirim.

Ama James bugüne kadar tanıdığım en cesur insanlardan biri değilse ne olayım!

On Birinci Bölüm

Tanka geri döndüğümüzde ne yapacağımızı hiç bilmiyoruz. Gidecek bir yerimiz yok.

Yaşananların ciddiyeti bizi etkilemeye daha yeni başlıyor. Enkazdan bir parça iyi haber kurtarabilmiş olmam, üzülecek pek bir şey kalmadığı anlamına gelmiyor.

Castle neredeyse komada.

Bizi hayatta tutmaya çalışan tek kişi Kenji. Kendini koruma duygusuna sahip olan tek kişi o ve bence bunun *nedeni* Castle. Çünkü artık bize liderlik eden kimse yok ve birinin bunu yapması gerekiyor.

Ancak Kenji odaklanmamızı sağlamak için elinden geleni yapsa da çok azımız yanıt veriyor. Gün beklediğimizden çok daha çabuk sona eriyor, güneş hızla batıyor ve hepimizi karanlığa sürüklüyor.

Yorgunuz, umutsuzuz ve artık kolumuz kanadımız kalkmıyor.

Görünüşe bakılırsa tek çare, uyku.

On İkinci Bölüm

James kollarımda kıpırdanıyor.

Anında uyanıyorum, gözlerimi kırpıştırıp etrafıma bakınca herkesin hâlâ uyuduğunu görüyorum. Ufuktan sızan güneşin ışığı ortalığı aydınlatıyor, sabah o kadar sessiz ve dingin ki, bir şeylerin ters gittiğine inanmak imkânsız görünüyor.

Ne var ki, gerçek kendini hissettirmekte gecikmiyor.

Göğsümde bir ağırlık, ciğerlerimde bir baskı, eklemlerimde ağrılar ve ağzımda metal tadı var; uzun geçen günümü, bitmek bilmeyen geceyi ve kollarımda kıvrılmış çocuğu hatırlatıyorlar.

Ölüm ve yıkım. Umut kırıntıları.

Kenji bizi uzak bir yere götürdü ve son gücünü kullanarak tankı, gece boyunca görünmeyecek hâle getirdi. Savaşın bitmesini bekleyip birkaç saat uyuyabilmemizin tek yolu buydu. Bu adamın hâlâ nasıl gayret edebildiğini hiç bilmiyorum. Sandığımdan çok daha güçlü olduğu kesin.

Etraf ürkütücü derecede sakin. Biraz kıpırdanmamla birlikte James hemen uyanıyor. Doğruluyor ve ağzını açar açmaz peş

peşe sorular soruyor. Sesinden rahatsız olan herkes ürkerek uyanıyor. Elimin tersiyle gözlerimi ovuşturuyorum ve James'i kendime doğru çekerek kucağıma oturtuyorum. Başına bir öpücük kondurup ona sessiz olmasını söylüyorum.

"Neden?" diye soruyor.

Elimle ağzını kapatıyorum.

James elime vurup ittiriyor.

"Günaydın günüşiği." Kenji gözlerini kırpıştırarak bize doğru bakıyor.

"Günaydın" diyorum.

Gülümsemeye çalışarak, "Sana demedim ki" diyor. "Günüşiğiyle konuşuyordum."

Böyle yapmakla nereye varacağımızı bilmiyorum ama cevabım ona sırtıtmak oluyor. Konuşacak o kadar çok şey var ki, konuşmak istemediğimiz o kadar çok şey var ki, konuşabilecek miyiz bilmiyorum. Dönüp Castle'a baktığımda uyandığını ve camdan dışarı baktığını görüyorum. Elimi kaldırıp ona selam veriyorum.

"İyi uyudun mu?" diye soruyorum.

Castle bana boş boş bakıyor.

Kenji'ye dönüyorum.

Kenji de camdan dışarı bakıyor.

Derin bir of çekiyorum.

Herkes ağır ama emin adımlarla içinde bulunduğumuz ana geri dönüyor. Hepimiz yarı iş görececek duruma geldiğimizde -Brendan ve Winston dâhil- Kenji hiç vakit kaybetmiyor.

"Nereye gideceğimize karar vermemiz gerekiyor" diyor. "Uzun süre yollarda kalma riskini göze alamayız ve ben daha ne kadar süre ya da ne kadar iyi plan yapabileceğimden emin değilim. Gücüm geri geliyor ama yavaş yavaş ve gelip gidiyor. Şu anda güvenebileceğim bir şey değil."

Ian sersemlemiş bir hâlde, "Yiyecek konusunu da düşünmemiz gerekiyor" diyor.

"Evet, ben çok acıktım" diye ekliyor James.

Omuzlarını sıkıyorum. Hepimiz açlıktan ölüyoruz.

"Doğru" diyor Kenji. "Peki bir fikri olan var mı?"

Hiçbirimizden çıt çıkmıyor.

"Haydi çocuklar" diyor Kenji. "Düşünün. Herhangi bir saklanma yeri, herhangi bir güvenli nokta... Daha önce denk geldiğiniz herhangi bir güvenli alan..."

"Eski eve ne dersiniz?" diye soruyor James etrafına bakarak.

Bunu nasıl akıl edemediğime şaşırarak doğruluyorum. "Doğru... Tabii ya" diyorum. "İyi fikir James." Saçlarını okşuyorum. "Bu işe yarar."

Kenji yumruğunu direksiyona vuruyor. "Evet!" diye bağıyor. "Güzel. Harika. Mükemmel. Tanrı'ya şükür."

"Ama ya bizi aramaya gelirlerse?" diyor Lily. "Warner'ın eski evinizden haberi yok muydu?"

"Haber var" diyorum. "Ama Omega Point'teki herkesin öldüğünü düşünüyorlarsa beni aramaya gelmezler. Ya da herhangi birimizi."

Bunun üzerine arabaya bir sessizlik çöküyor. Odadaki fil ortaya çıktı ve artık kimse ne diyeceğini bilmiyor. Nasıl hareket edeceğimiz konusunda emir almak için hepimiz Castle'a bakıyoruz ama onun ağzını bıçak açmıyor. Sanki içeriden felç olmuş gibi boş boş önüne bakıyor.

"Hadi gidelim" diyor Alia usulca. Bana yanıt veren tek kişi o ve bunu yaparken nazikçe gülümsüyor. Bu yaptığından ötürü ondan hoşlandığıma karar veriyorum. "Bir an önce barınma sağlamalıyız. Belki James'e yiyecek bir şeyler de bulabiliriz."

Ona gülümsüyorum. James adına konuşması çok etkileyici.

Ian huysuz bir tavırla araya giriyor: "Belki hepimiz için yiyecek bir şeyler bulabiliriz." Kaşlarımı çatıyorum ama onu suçlayamam. Midem kendi kendine birkaç itirazda bulunuyor.

"Evde bol bol yiyecek vardır" diyorum. "Yıl sonuna kadar ödeme yapıldı, yani ihtiyacımız olan hemen hemen her şeyimiz olacak. Su, elektrik, başımızın üstünde bir çatı... Ama sıkışık olacak, sıkışık ve geçici. Bir süre sonra daha uzun vadeli bir çözüm bulmamız gerekecek."

"Kulağa hoş geliyor" diyor Kenji bana. Dönüp herkese bakıyor. "Hepimiz hemfikir miyiz?"

Bir onay mırıltısı duyuluyor. Eski evime dönmek üzere yola çıkmak için başka bir şeye ihtiyacımız yok. Başladığımız yere geri dönüyoruz.

İçimi bir rahatlama kaplıyor.

James'i eve götürebildiğim için öyle minnettarım ki! Kendi yatağında uyumasını sağlayabildiğim için. Dile getirmek istemiyorum ama bir yanım Omega Point'teki zamanımızın resmen sona ermesinden dolayı mutlu. Tüm bu olanlarda bir umut ışığı var ki o da Warner'ın hepimizin öldüğüne inanması. Şimdi Juliette'i almış olsa da onu sonsuza dek yanında tutamayacak. Juliette, biz onu geri almanın bir yolunu bulana kadar güvende olacak. Biz bir çaresini bulana kadar da Warner peşimize düşmeyecek. Her türlü şiddetten ve yıkımdan uzak yaşamamanın bir yolunu bulabiliriz.

Üstelik savaşmaktan çok yoruldum. Kaçmaktan, sürekli hayatımı riske atmak zorunda kalmaktan ve sürekli James için endişelenmekten yoruldum. Sadece eve gitmek istiyorum. Kardeşimle ilgilenmek istiyorum. Dün gece hissettiğim şeyleri bir daha asla *ama asla* hissetmek istemiyorum.

James'i kaybetme riskini bir daha asla göze alamam.

On Üçüncü Bölüm

Yollar neredeyse tamamen terk edilmiş durumda. Güneş tepede ve rüzgâr çok sert esiyor. Yağmur dinmiş olsa da havada kar kokusu var ve ayaza çekeceğe benziyor. Vücudumun derinliklerinden gelen bir ürpertiyle titreyerek James'i kollarıma daha sıkı sarıyorum. James minik yüzünü boynumun kıvrımına gömüp yine uykuya dalmış. Onu iyice göğsüme bastırıyorum.

Muhalefetin yok edilmesiyle, sahada çok fazla birliğin –eğer geride asker kaldıysa– bulunmasına gerek yok. Muhtemelen şu anda cesetleri kaldırıp ortalığı temizlemek ve bir an önce işlerini yeniden düzene sokmak için çalışıyorlardır. Bu hep yaptığımız şeydi.

Savaş gerekliydi ama ortalığı temizlemek de bir o kadar önemliydi.

Warner o evi delik deşik ederdi: Sivillerin yas tutmasına asla zaman tanımamalıydık. Onlara sevdiklerini şehit etme fırsatı-

nı asla veremezdik. Hayır, ölümlerin mümkün olduğu kadar önemsiz görünmesi daha iyiydi.

Herkesin bir an önce işine dönmesi gerekiyordu.

Pek çok kez bu görevlerin bir parçası oldum. Warner'dan hep nefret ettim, Yeniden Kuruluş'tan ve onun temsil ettiği her şeyden her zaman nefret ettim ama şimdi bu nefreti daha güçlü bir şekilde hissediyorum. Dün gece James'i kaybettiğimi düşünmek bana bir şey yaptı ve bu hasarın telafisi mümkün değil. İnsanın bir yakınıni kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum ama aslında bilmiyormuşum. Annenizi kaybetmek dayanılmazdır ama nedense acısı, bir çocuğu kaybetmenin acısından çok farklı. Üstelik de James benim için birçok açıdan kendi çocuğum gibi. Onu ben büyüttüm. Ona baktım. Korudum onu. Onu yedirip içirdim, üstünü başını giydirdim. Ona bildiklerinin çoğunu ben öğrettim. Tüm bu yıkımda benim tek umudum o; her zaman uğruna yaşadığım, her zaman uğruna savaştığım tek varlığım. O olmasaydı kaybolurdum.

James bana yaşam amacı veriyor.

Ve ben dün geceye kadar bunun farkına varmamıştım. Yeniden Kuruluş ne yapıyorsa –ebeveynleri çocuklarından ayırmak, eşleri birbirinden ayırmak, temelde aileleri parçalamak– bile yapıyor. Bu eylemlerin acımasızlığı şu ana kadar beni pek etkilememişti.

Bir daha böyle bir şeyin parçası olabileceğimi sanmıyorum.

On Dördüncü Bölüm

Hiçbir sorun yaşamadan yeraltı otoparkına giriyoruz. İçeri girince rahat bir nefes alıyorum. Burada güvende olacağımızı biliyorum.

Dokuz kişi tanktan inip bir süre öylece duruyoruz. Brendan ve Winston birbirlerine sımsıkı tutunuyorlar, yaraları hâlâ iyileşmiş değil. Onlara ne olduğunu tam olarak bilmiyorum çünkü kimse bundan bahsetmiyor ama öğrenmek istediğimi de sanmıyorum. Alia ve Lily, Castle'ın tanktan inmesine yardım ediyorlar, Ian da hemen arkalarında. Kenji benim yanımda duruyor. James hâlâ kucağımda, ancak inmek istediği zaman indiriyorum.

"Yukarı çıkmaya hazır mısınız?" diye soruyorum. "Duş? Kahvaltılık bir şeyler?"

"Harika olur, dostum" diyor Ian.

Önden gidip yol gösteriyorum, James elime yapışıyor.

Çılgınlık bu; buraya en son gelişimizde Warner'dan kaçıyoruz. Juliette'le ikimiz. Juliette, James'le ilk kez tanıştı, ilk kez gerçekten birlikte bir hayat geçirebilecekmişiz gibiydi. Sonra Kenji geldi ve her şeyin gidişatını değiştirdi. Bunları hatırlayınca başımı iki yana sallıyorum. Nedense tüm bunlar milyon yıl önce yaşanmış gibi geliyor. O kadar çok şey değişti ki! O zaman neredeyse bambaşka biriydim. Şimdi kendimi çok daha yaşlı, daha sert ve daha öfkeli hissediyorum. Üstünden sadece birkaç ay geçtiğine inanmak zor.

Warner ve adamları kapıyı kırıp açtığından beri ön kapı hâlâ arızalı ama idare ediyoruz. Kolu çekip sertçe itiyorum ve kapı içeri doğru açılıyor.

Birden hepimiz eşiği geçiyoruz.

Etrafa göz gezdiriyorum ve her şeyin neredeyse bıraktığımız gibi olduğunu görünce hayret ediyorum. Birkaç parça eşya devrilmiş ve evin ciddi bir temizliğe ihtiyacı var ama idare eder. Bir süreliğine yaşamak için harika ve güvenli bir yer olacak. Düğmeleri çevirmeye başlayınca küçük odalar titreşerek canlanırken floresan ışıklar sessizlikte sürekli uğultu yapıyor. James odasına kaçıyor, ben de konserve yiyecekler ve dayanıklı gıda için dolapları kontrol ediyorum. Otomat için hazır tonlarca paketimiz var.

Rahat bir nefes alıyorum.

"Kim kahvaltı ister?" diye soruyorum birkaç paket göstererek.

Kenji dizlerinin üzerine çökerek, "Şükürler olsun!" diye bağıyor. Ian neredeyse üzerime çullanıyor. James, "BEN BEN BEN İSTİYORUM" diye bağıarak odasından koşarak geliyor. Lily kahkahalar atıyor. Brendan ve Winston huzurla ıhlıyarak kanepeye çökerken Alia da gülümseyerek duvara yaslanıyor. Sessizliğini koruyan tek kişi Castle.

"Tamam millet" diyor Kenji. "Adam'la ben yemeği hazırlayacağız, siz de sırayla yıkanabilirsiniz. Ayrıca, burada çok açık

konuşmak istemiyorum ama sadece bir banyo var ve hepimiz orayı paylaşmak zorundayız, o yüzden lütfen bunun farkında olalım. Adam'ın biraz erzağı var ama çok fazla değil, o yüzden tutumlu olalım, tamam mı? Artık karneyle yaşadığımızı unutmayalım. Dikkate alınması çok önemli."

Genel bir mutabakat ve çok sayıda baş sallamanın ardından herkes farklı bir hazırlıkla meşgul olmaya başlıyor. Tekli koltukta hiç kıpırdamadan oturan Castle dışında herkes. Castle, fiziken gerçekten acı çeken Brendan ve Winston'dan daha kötü durumda görünüyor.

Ben hâlâ o ikisine bakmaya devam ederken Ian gruptan uzaklaşıp Brendan ve Winston'ın yaralarını tedavi edebilecek bir şeylerim olup olmadığını soruyor. Onları iyileştirmek için elimdeki her türlü malzemeyi kullanacağıma dair onu temin ediyorum. Evde her zaman küçük bir ilkyardım çantası bulundururum ama pahalı bir şey değil ve ben de doktor değilim. Ama yine de bir şeyler biliyorum. Yardımcı olabileceğimi düşünüyorum. Bu Ian'ı bayağı neşelendiriyor.

Kenji, asıl acil meseleyi ancak yemek hazırlamak için birlikte mutfığa geçtiğimizde gündeme getiriyor. Nasıl çözeceğimi hâlâ bilmediğim meseleyi.

"Peki Juliette meselesini ne yapacağız?" diye soruyor Kenji, bir otomat paketini kâseye atarken. "Peşinden gitmek için bu kadar beklememiz bile beni endişelendiriyor."

Yüzümün renginin attığını hissediyorum. Oraya hemen geri dönmeye niyetim olmadığını ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Kesinlikle savaştık istemiyorum; James'in başına gelenlerden sonra asla. "Bilmiyorum" diyorum. "Ne yapabiliriz bilmiyorum."

Kenji bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Nasıl yani? Onu oradan çıkarmalıyız. Bu da onu oradan *kaçırmamız* gerektiği anlamına geliyor, ki bu da yeni bir kurtarma operasyonu planlamamız

demek." Bana bir bakış atıyor. "Belli bir şey olduğunu sanıyordum."

Boğazımı temizliyorum. "James ne olacak peki? Peki ya Brendan ve Winston? Ya Castle? Burada çok iyi durumda değiliz. Onları burada bırakıp da..."

"Dostum, sen neden bahsediyorsun? Bu kıza âşık değil misin sen? Aşkından yanıp tutuşuyordun hani? Onu hemen alıp getirmek için sabırsızlanıyorsun sanmıştım..."

"Öyle tabii" diyorum hemen. "Elbette sabırsızlanıyorum. Sadece endişeleniyorum... Point'i bombalamalarının hemen ardından..."

"Ne kadar beklersek durum o kadar kötüye gidecek." Kenji başını iki yana sallıyor. "Bir an önce gitmemiz lazım. Eğer gitmezsek, Juliette sonsuza kadar orada sıkışıp kalacak ve Warner onu işkence canavarı olarak kullanacak. Bu sırada onu istemeden öldürebilir bile."

Tezgâhın kenarını tutup lavaboya bakıyorum.

Kahretsin.

Kahretsin kahretsin kahretsin.

James'in sesiyle dönüyorum ve bir süre onun Alia'nın söylediği bir şeye gülmesini dinliyorum. Ondan tekrar uzaklaşmayı düşündükçe kalbim sıkışıyor. Ama Juliette'e karşı bir sorumluluğum olduğunu biliyorum. Eğer ona yardıma gitmezsem ne yapar? Juliette'in bana ihtiyacı var.

"Tamam" diyerek iç çekiyorum. "Haklısın. Ne yapmalıyız?"

On Beşinci Bölüm

Öğle yemeğine yakın olan kahvaltıdan sonra, bir süre Brendan ve Winston'la ilgileniyorum ve biraz dinlenebilmeleri için onlara yer yatağı hazırlıyorum. James'le ikimiz yıllardır yete-rince eski püskü battaniye ve yastık zulaladığımız için herkese yetecek kadar bol bol var. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü hava acayip soğuk. Hatta Castle'ın omuzlarına bile bir battaniye örttük. Castle hâlâ pek hareket etmiyor ama onu bir şeyler yemeye zorladık ve böylece hiç değilse yanaklarına biraz renk geldi.

Brendan ve Winston'ı yerlerine yerleştirdik. Ian ve Alia'nın karnı tok sırtı pek. James güvende ve keyfi yerinde. Castle dinleniyor. Kenji ve ben de sonunda yeni bir plan yapmaya hazırız.

"Ben dışarı çıkacağım" diyor Kenji. "Üsse girip neler oluyor bakacağım. Olup bitenlere dair söylentilere ve fısıldaşmalara kulak kabartacağım... Hatta belki Juliette'i bulur ve ona yakında kendisini almaya geleceğimizi haber veririm."

Başımla onaylıyorum. "Bu harika bir başlangıç."

"Neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi edindikten sonra sağlam bir plan yapar ve Juliette'i alıp eve getirebiliriz."

"Yani o geri döner dönmez" diyorum, "yine taşınmamız gerekecek."

"Evet, muhtemelen."

Birkaç kez üst üste başımı sallıyorum. "Tamam. Anlaşıldı." Güçlkle yutkunuyorum. "Sen dönene kadar burada bekleyeceğim."

"İyi fikir." Kenji sırtıyor ve sonra gidiyor. Gözden kayboluyor. Ön kapı hızla açılıp hızla kapanıyor ve ben duvara bakarak bundan sonra olacaklar için çok fazla korkmamaya çalışıyorum.

Yeni bir görev. Bu, her şeyi mahvetmek ve kendimizi öldürtmek için yeni bir fırsat demek. Hem başarılı olursak, daha fazla kaçış, daha fazla istikrarsızlık ve daha fazla kaosla ödüllendiriliriz.

Gözlerimi kapatıyorum.

Juliette'i seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ona yardım etmek, arka çıkmak ve yanında olmak istiyorum. Birlikte bir geleceğimizin olmasını istiyorum. Ama bazen bunun olabileceğinden şüphe ediyorum.

İtiraf etmesi kolay değil ama bir yanım, benden ayrılan bir kız yüzünden James'i yeniden riske atıp tekrar kaçmak istemiyor. Bizi terk eden bir kız uğruna.

Artık doğru olanın ne olduğunu bilmiyorum.

Bağlılığımın James'e mi yoksa Juliette'e mi olduğunu bilmiyorum.

On Altıncı Bölüm

Kenji birkaç saat içinde geri dönüyor. Yüzü kül gibi, elleri titriyor. Güçlkle nefes alıyor, gözleri odağını kaybetmiş. Tek kelime etmeden kendini kanepeye bırakmasıyla paniğe kapılıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Neler oluyor?" diyor Lily.

"İyi misin kardeşim?" Bunu söyleyen Ian.

Onu soru yağmuruna tutuyoruz ama cevap vermiyor. Karşındaki sandalyede oturan Castle'ın bir kopyası gibi, gözünü kırpmadan bakıyor.

Uzun bir sessizlikten sonra nihayet konuşuyor.

İki kelime.

"Juliette öldü."

Kaos.

Sorular havada uçuşuyor, çıgıllıklar bastırılıyor. Herkes şokta. Dehşet içinde, aklını kaçırmamanın eşiğinde.

Sersemlemiş bir hâldeyim.

Beynim felç olmuş gibi, bu bilgiyi ne işlemek istiyor ne de sindirmek. *Neden?* diye sormak istiyorum. *Nasıl?* Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?

Ama konuşamıyorum. Dehşet içinde donup kalmış durumdayım. Acıdan.

"Peşine düşen Warner değilmiş" diyor Kenji. Yanaklarından gözyaşları süzülüyor. "Anderson'muş. Onlar Anderson'ın adamlarıymış. Birkaç saat önce duyurmuşlar" diye devam ediyor, kelimelerin arasında tıkanarak. "Omega Point'i bombaladıklarını, Juliette'i ele geçirdiklerini ve bu sabah öldürdüklerini söylemişler. Başkomutan başkente geri dönmüş bile."

"Hayır" diyorum nefesim kesilerek.

"Juliette'in peşinden gitmeliydik" diyor Kenji. "Ben geride kalmalıydım... Onu bulmaya çalışmalıydım..." diyor, elleri saçlarında, gözyaşlarına engel olmaya çalışarak. "Ölmesi benim hatam. Onun peşinden gitmeliydim..."

Ian, "Senin hatan değil" diyerek ona doğru koşuyor ve kollarını tutuyor. "Sakın bunu kendine yükleme."

"Bir sürü insan kaybettik" diyor Lily. "Bizim için değerli olan, kurtaramadığımız insanlar. Bu senin hatan değil. İnan bana. Biz elimizden geleni yaptık."

Şimdi herkes Kenji'yi teselli ediyor, suçluluk duymasının gereksiz olduğuna ikna etmeye çalışıyor. Olanlar için suçlanacak kimse olmadığına.

Ama ben buna katılamıyorum.

Geri geri adım atıp duvara çarpıyorum ve destek almak için duvara yaslanıyorum. Kimi suçlayacağımı biliyorum. Hatanın nerede olduğunu biliyorum.

Juliette benim yüzümden öldü.

JULIETTE'İN GÜNLÜĞÜ

Sakin olmam gerektiğini, her şeyin kafamda olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini ve şimdi birinin kapıyı açıp beni buradan çıkaracağını düşünüp duruyorum. Öyle olacağını düşünmeye devam ediyorum. Bunun olması gerektiğini düşünüyorum, çünkü böyle şeyler öylece olmuyor. Bu olmaz. İnsanlar böyle unutulmaz. Böyle terk edilmez.

Bu böyle olmaz.

Beni yere fırlatmalarından dolayı yüzüm kan içinde ve bunları yazarken bile ellerim hâlâ titriyor. Bu kalem benim tek çıkış noktam, tek sesim, çünkü konuşacak başka kimsem yok, kendiminkinden başka içinde boğulacağım bir zihin yok. Üstelik tüm cankurtaran botları alınmış, tüm can simitleri patlak ve ben yüzme bilmediğim için yüzemiyorum, yüzemiyorum ve her şey giderek daha da zorlaşıyor. Çok zorlaşıyor. Sanki göğsümde milyon tane çığlık var ama hepsini içimde tutmak zorundayım çünkü sesini asla duyuramayacaksın ve burada beni kimse duymayacaksa çığlık atmanın ne anlamı var? Bir daha beni kimse duymayacak.

Bir şeylere uzun uzun bakmayı öğrendim.

Duvarlara. Ellerime. Duvarlardaki çatlaklara. Parmaklarımdaki çizgilere. Betondaki grinin tonlarına. Tırnaklarımın şekline. Bir şey seçip belki saatlerce ona bakıyorum. Geçen saniyeleri sayarak saati aklımda tutuyorum. Günleri yazarak aklımda tutuyorum. Bugün, gün iki. Bugün ikinci gün. Bugün bir gün.

Bugün.

Çok soğuk. Çok soğuk, çok soğuk.
Lütfen lütfen lütfen.

Bugün çılgılık atmaya başladım.

Huzuru hiç bilmemek ne garip şey. Nereye gidersen git, sığınak olmadığını bilmek. Acı çekme korkusunun hep bir fısıltı kadar yakınında olması. Bu 4 duvar arasında güvende değilim, evimden ayrılmakla hiçbir zaman güvende olmadım ve evimde yaşadığım 14 yıl boyunca kendimi güvende hissedemedim bile. Tımarhane, insanları her gün öldürüyor, dünyaya çoktan benden korkması öğretildi ve evim, babamın beni her gece odama kilitlediği ve annemin, büyütmek zorunda kaldığı iğrenç yaratık olduğum için bana bağırdığı yerle aynı yer.

Hep yüzümden ötürü olduğunu söylerdi.

Annem, yüzümde katlanamadığı bir şey olduğunu söylüyordu. Gözlerimde, ona bakışında, hatta var oluşumda katlanamadığı bir şey. Sürekli, ona bakmayı kesmemi söylüyordu. Hep bağıra çağıra. Sanki ona saldıracakmışım gibi. Bana bakmayı kes, diye bağıırırdı. Bakıp durma bana, diye bağıırırdı.

Bir keresinde elimi ateşe soktu.

Sırf yanacak mı diye görmek için, öyle dedi. Elimin normal bir el olup olmadığını kontrol etmek için, öyle dedi.

O sırada 6 yaşındaydım.

Hatırlıyorum, çünkü doğum günümdü.

~~Daha şimdiden delirdim mi?~~

~~Daha şimdiden mi?~~

~~Nasıl anlayacağım ki?~~

Bazen gözlerimi kapatıyorum ve bu duvarları farklı bir renge boyuyorum.

Sıcak tutan çoraplar giydiğimi ve ateşin başında oturduğumu hayal ediyorum. Birinin bana okumam için bir kitap, beni kendi zihnimin

ışkencesinden kurtaracak bir hikâye verdiğini hayal ediyorum. Başka bir yerde başka biri olmak, zihnimi başka şeylerle doldurmak istiyorum. Koşmak, rüzgârın saçlarımı çekiştirdiğini hissetmek istiyorum. Bu bir hikâyenin içinde bir hikâyeymiş gibi davranmak istiyorum. Bu hücre sadece bir sahneymiş, bu eller bana ait değilmiş ve kırabilirsem bu pencere güzel bir yere açılıyormuş gibi. Bu yastık temizmiş gibi yapıyorum, bu yatak yumuşakmış gibi yapıyorum. Mış gibi, mış gibi, mış gibi yapıyorum ta ki gözkapaklarımın ardındaki dünya içimde zapt edemeyeceğim kadar nefes kesici bir hâl alana kadar. Ama sonra gözlerim bir anda açılıyor ve boğazıma sarılan bir çift el beni durmadan boğuyor, boğuyor, boğuyor...

Düşüncelerim yakında düzelecek diye düşünüyorum.

Yakında aklım başıma gelecek diye umut ediyorum.

Ne düşündüklerini merak ediyorum. Ailemin. Nerede olduklarını merak ediyorum. Acaba şimdi iyiler mi, artık mutlular mı, ~~sonunda istediklerini elde ettiler mi?~~ Annemin bir daha çocuğu olacak mı acaba? Biri bir iyilik edip beni öldürür mü ve acaba cehennem buradan daha mı iyi? Şimdi yüzümün nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Bir daha temiz hava soluyabilecek miyim?

Pek çok şeyi merak ediyorum.

Bazen günlerce uyumayıp görebildiğim her şeyi sayacağım. Duvarları, duvarlardaki çatlakları, el ve ayak parmaklarımı sayıyorum. Yatağın yaylarını, battaniyenin ilmeklerini, odanın öteki ucuna gidip geri dönerken attığım adımları sayıyorum. Dişlerimi, başımdaki her bir saç telini ve nefesimi tutabildiğim saniye sayısını sayıyorum.

Ama bazen o kadar yoruluyorum ki artık bir şeyler istememe izin verilmediğini unutuyorum ve kendimi hep istediğim şeyi isterken buluveriyorum. Kendimi bildim bileli hayalini kurduğum tek şeyi.

Hep bir arkadaşım olsun istiyorum.

Bununla ilgili hayal kuruyorum. Nasıl olacağını hayal ediyorum. Gülümsemenin ve karşı tarafın gülümsediğini görmenin. Güveneabile-

ceğim bir insanın olmasının; bana bir şeyler fırlatmayan, ellerimi ateşe sokmayan ya da doğduğum için beni dövmeyen birinin. İstenmediğimi, benden vazgeçildiğini duyup beni bulmaya çalışacak, benden asla korkmayacak birinin.

Ona asla zarar vermeye kalkışmayacağımı bilecek birinin.

Bu odanın bir köşesinde kıvrılıp başımı dizlerime gömüyorum ve ileri geri sallanıyorum, ileri geri sallanıyorum, ileri geri sallanıyorum, ileri... İmkânsız şeylerin hayalini kurup dilekler tutuyor, dilekler tutuyor, dilekler tutuyor ve ağlaya ağlaya uyuyorum.

İnsanın bir arkadaşının olmasının nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Sonra bu tımarhanede başka kimlerin kaldığını düşünüyorum. Diğer çığlıkların nereden geldiğini merak ediyorum.

Benden mi geliyorlar acaba?

~~İçimde kaynayan bir şeyler var.~~

~~Dokunmaya asla cesaret edemediğim, kabul etmekten korktuğum bir şey. Bir yanım onu kıstırdığım kafesten kurtulmak için çırpınıyor, kalbimin kapılarını yumrukluyor, özgür kalmak için yalvarıyor.~~

~~Beni bırakmak için yalvarıyor.~~

~~Her gün aynı kâbusu yeniden yaşıyormuş gibi hissediyorum. Bağışlamak, karşı koymak, yumruklarımı sallamak için ağzımı açıyorum ama ses tellerim kesik, kollarım sanki ıslak betona daldırılmış gibi ağır. Çığlık atıyorum ama kimse beni duymuyor, kimse bana ulaşamıyor ve ben yakayı ele veriyorum. Ve bu beni öldürüyor.~~

~~Sırf herkes kendini güvende ve rahat hissetsin diye ben hep itaatkâr, boyun eğen, yalvaran, uysal biri olmak zorunda kaldım. Varlığım, zarsız olduğumu, bir tehdit olmadığımı, diğer insanların arasında onları incitmeden yaşayabileceğimi kanıtlama mücadelesine dönüştü.~~

~~Ve ben çok yorgunum çok yorgunum çok yorgunum çok yorgunum, bazen de çok sinirleniyorum.~~

Bana neler olduğunu bilmiyorum.

Çok özür dilerim. Çok özür dilerim, çok özür dilerim, çok özür dilerim,
çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim, çok özür dilerim.
Çok özür dilerim, çok özür dilerim, lütfen beni affet.

Kazaydı.

Affet beni.

Lütfen beni affet.

Gözyaşlarımı o kadar çok yutkundum ki artık boğazımdan aşağı
asit damlıyormuş gibi hissetmeye başlıyorum.

~~Ağladığımı görmelerini istemediğin için~~ hiç kıpırdamadan, hiç kı-
pırdamadan oturduğun o korkunç an. Ağlamak istemiyorsun ama du-
daklarının titremesine engel olamıyorsun. Gözlerin gönül alma iste-
ğiyle öyle dolu ki yalvarıyorum, memnun oluyorum ve üzülüyorum ve
seviniyorum ve bağışlıyorum, belki bu sefer farklı olur ama hep aynı.

Teselli bulmak için koşacak kimse yok. Yanında kimse yok.

Benim için bir mum yak, kimseye fısıldamazdım.

Biri

Herhangi b ri

Oradaysan

Lütfen bana bu ateşi hissedebildiğini söyle.

Bana kalan tek şey bu harfler.

Hikâyelerimi anlatacağım 26 arkadaş.

Tek ihtiyacım olan 26 harf. Onları bir araya getirip okyanuslar ve
ekosistemler yaratabilirim. Onları bir araya getirip gezegenler ve gü-
neş sistemleri oluşturabilirim. Harfleri kullanarak benim için bu dört
duvardan daha gerçek gökdelenler, insanlar, yerler, eşyalar ve fikirlerle
dolu metropol şehirler inşa edebilirim.

Yaşamak için harflerden başka bir şeye ihtiyacım yok. Onlarsız ben
olmazdım.

Çünkü yazdığım bu sözler, hâlâ yaşadığıma dair sahip olduğum tek
kanıt.

Bazen gölgelerin hareket ettiğini sanıyorum.

Bazen birinin gözetliyor olabileceğini düşünüyorum.

Bazen bu düşünce beni korkutuyor ve bazen bu düşünce beni öyle anlamsız bir şekilde mutlu ediyor ki ağlamayı kesemiyorum. Bazen de burada aklımı ne zaman yitirmeye başladığıma dair hiçbir fikrim olmadığını düşünüyorum. Artık hiçbir şey bana gerçekmiş gibi gelmiyor ve yüksek sesle mi yoksa sadece kafamın içinde mi çılgılık attığımı anlayamıyorum.

Burada beni duyacak kimse yok.

Bana ölmediğimi söyleyecek.

* * *

Kimse karahindiba istemez.

Her yerde bitiveriyorlar; umutsuzca güzellik arayan bir dünyada çirkin, bahtsız, ortalama bir çiçek. Yabani ot diyor insanlar onlara. İlgi çekici değiller ve kokmuyorlar. Bir de o kadar çok, o kadar çoklar ki onları istemiyoruz, çiğneyip geçiyoruz.

Karahindibalar baş belası.

Düğünçiçeklerini, nergisleri, sabah sefalarını arzuluyoruz biz.

Açelyayı, Atatürkçiçeğini, zambağı istiyoruz. Onları bahçelerimizden toplayıp evlerimize ekiyoruz ve zehirli doğalarını unutuyor gibiyiz.

Umursamıyor gibiyiz

Çok mu yaklaştık?

Bir ısırık alsak mı diye?

Güzelliğin yerini acı alıyor ve kanınızda coşan, organlarınızı yok eden, kalbinize bulaşan bir zehirle birleşiyor.

Ama bir karahindiba koparın.

Bir karahindiba koparıp salata yapın, yapraklarını, çiçeğini, sapını yiyin. Saçınıza takın, toprağa ekin ve büyümesini izleyin.

Bir karahindiba koparın ve gözlerinizi kapatın

bir dilek tutun

rüzgâra doğru üfleyin.

İzleyin
dünyayı
değiştirmesini.

Nefret.

Bu bir zehirdir, karnınıza inen amansız bir yumruktur, doğrudan kan dolaşımınıza enjekte edilen ve organlarınızı yavaş yavaş felç edip sizi nefes alamaz hâle getiren bir kıyımdır.

Nefes

alamazsınız

çünkü yalnızlık üstünüze sinmiştir ve siz dünyanın karanlık bir köşesinde ölürken çoktan unutulmuşsunuzdur.

Zaten hiç var olmamıştınız ki.

Bir bulut seçip indirin ve saçınıza takın.

Havaya zıplayıp yumuşak tellerini, kabarık tutamlarını yakalayın; püsküllü kar taneleri havada süzülüyor, pamuk şeker o kadar ince ki tatmaya çalıştığınız anda eriyip gidiyor.

Hayat bir bulut gibi.

Milyonlarca farklı şekil ve boyutta gelir, çocuğuna bugün uçurtma uçuracağını söyleyen adama hiçbir garanti, hiçbir kesinlik, hiçbir anlayış sunmaz. Bugün güneşi gördüğünden emin olan kıza aldırış etmez, yorgun dünyaya ve bugün çok fazla olan isteklere isteklere isteklere hiçbir vaatte bulunmaz.

Hayat böyledir.

Bazen dolgun, pofuduk, havada süzülür. Bazen de karanlık ve öfkeli, öfke, hırs, intikam ve misilleme hıçkırır hıçkırır hıçkırır...

Hayat ıstıraptır

Sancıdır

Bir armağandır, bir derstir, bir hatırlatmadır.

Çünkü ancak fırtına dindikten sonra, ancak gözyaşları nehirleri doldurup toprağı yuttuktan sonra, kiri, enkazı, yıkımı ve çürümeyi temizleyip götürdükten sonra, ancak o zaman...

ancak o zaman güneş görünür
gökyüzüne gülümser
ve parlamaya cesaret eder.

Her şeyi sayıyorum.

Çift sayıları, tek sayıları, on'un katlarını. Saatin tiklerini sayıyorum saatin taklarını sayıyorum bir kâğıdın satır aralarındaki çizgileri sayıyorum. Kalbimin ritmi bozuk atışlarını sayıyorum nabzımı sayıyorum göz kırpmışlarını sayıyorum ve ciğerlerime yeterli oksijen çekmek için yaptığım denemelerin sayısını sayıyorum. Böyle kalıyorum böyle duruyorum bu his geçene kadar böyle sayıyorum. Gözyaşlarım akamaz olana kadar, yumruklarımın titremesi geçene kadar, kalbimin sızısı dinene kadar.

Sayılar hiçbir zaman yetmiyor.

Yalnızlık tuhaf bir şey.

Size sessizce ve usulca yaklaşır, karanlıkta yanınıza oturur, uyurken saçlarınızı okşar. İliklerinize kadar işler, öyle derinden işler ki âdeta nefes alamazsınız, teninize doğru çıkıp dudaklarınızı ensenizdeki yumuşak tüylere değdirirken neredeyse kan akışınızı duyamazsınız. Kalbinizde yalanlar bırakır, geceleri yanınızda yatar, her köşeden ışığı emer. Siz ayağa kalkmaya çalışırken sırf sizi düşürmek için elinizi tutan, gözyaşlarınızı sırf içinize aksınlar diye tutan daimi bir arkadaştır. Sadece yanınızda durması bile sizi korkutur.

Sabah uyanırsınız ve kim olduğunuzu merak edersiniz. Geceleri uykuya dalamazsınız ve içiniz titrer. Şüphe edersiniz şüphe edersiniz şüphe edersiniz

öyle miyim

değil miyim

olmalı mıyım

neden olmayayım

Hatta vazgeçmeye hazır olduğunuzda bile. Özgür kalmaya hazır olduğunuzda. Yepyeni biri olmaya hazır olduğunuzda. Yalnızlık, aynada yanınızda duran, gözlerinizin içine bakan, hayatınızı onsuz yaşamanızı için size meydan okuyan eski bir dosttur. Kendinize karşı çıkacak kelimeleri bulamazsınız, size yeterli olmadığını, asla yeterli olmadığını hiçbir zaman yeterli olmadığını haykıran kelimelere itiraz edecek sözcükleri bulamazsınız.

Yalnızlık amansız, berbat bir arkadaş.

Bazen yakanızı bırakmaz.

Ben bir hırsızım.

Bu defteri ve kalemi doktorların birinden, o görmeden laboratuvar önlüğünden çaldım ve ikisini de donuma sakladım. Adamlarına gelip beni almalarını emretmesinden önce yaptım bunu. Adamları, tuhaf takım elbiseli, kalın eldivenliydi ve yüzlerinde gözlerini gizleyen puslu plastik pencereci gaz maskeleri vardı. Uzaylı olduklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Ellerimi arkadan kelepçeleleyen, beni koltuğuma bağlayanlar insan olamayacağına göre uzaylıdır diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sırf çılgılık attığımı duymak için bana defalarca şok verdiler ama ben çılgılık atmadım. İnledim ama tek kelime etmedim. Yanaklarımdan gözyaşları süzüldüğünü hissediyor ama ağlamıyordum.

Sanırım bu onları kızdırdı.

Geldiğimizde gözlerim açık olduğu hâlde beni tokatlayarak uyandırdılar. Bir tanesi kelepçelerimi çıkarmadan beni çözdü ve iki dizime de tekme attıktan sonra ayağa kalkmamı emretti. Ayağa kalkmayı denedim. Denedim ama başaramadım ve sonunda 6 el beni kapıdan dışarı itti ve bir süre yüziümden betona kanlar aktı. Beni içeri sürükledikleri kısmı tam hatırlamıyorum.

Sürekli üşüyorum.

İçimde şu kırık kalpten, şu kabuğun içinde kalan tek organdan başka hiçbir şey yokmuş gibi bomboş hissediyorum. İnlemelerin içimde yankılandığını, kalp atışlarıımın göğüs kafesinde gümbürdediğini his-

sediyorum. Bilim bir kalbim olduğunu söylüyor ama toplum, bir canavarsın diyor. Biliyorum, elbette biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Merhamet dilenmiyorum.

Ama bazen düşünüyorum –merak ediyorum bazen– canavar olsaydım şimdiye kadar bunu hissetmez miydim?

Öfkeli, kötü ve intikam dolu olurdum. Kör öfkeyi, kana susamışlığı ve intikam isteğini bilirdim.

Oysa içimde hissettiğim uçurum öyle derin, öyle karanlık ki içini göremiyorum; içinde ne olduğunu anlayamıyorum. Ne olduğumu ve bana ne olabileceğini bilmiyorum.

Tekrar ne yapabileceğimi bilmiyorum.

* * *

Her gün burada oturuyorum.

174 175 gündür burada oturuyorum.

Bazı günler ayağa kalkıp geriniyorum ve bedenimde sıkışıp kalmış bu sert kemikleri, bu çatırdayan eklemleri, bu çiğnenmiş ruhu hissediyorum. Omuzlarımı oynatıyorum, gözlerimi kırıştırıyorum, duvarlara tırmandığım saniyeleri, tenimde ürperen dakikaları, almam gereken nefesleri sayıyorum. Bazen ağzımı açıyorum, sadece biraz; dilimi dişlerimin arkasına ve dudaklarımın iç kısmına değdirip bu küçük alanda gezdiriyorum, parmaklarımı betondaki çatlakların üzerinde gezdiriyorum ve konuşup sesimi duyurmak nasıl olurdu acaba diye düşünüyorum. Nefesimi tutup yaşama dair bir ses duyabilmek için kulak kabartıyorum ve bu güzelliğe, yanımda başka birinin nefesini duymanın imkânsızlığına hayret ediyorum.

Duruyorum. Kıpırdamadan duruyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bu duvarların ötesindeki dünyayı hatırlamaya çalışıyorum. Rüya görmediğimden, bu izole varoluşun kendi zihnimin içinde olmadığından emin olmak nasıl olurdu acaba?

Merak ediyorum. Gerçekten çok merak ediyorum, sürekli bunu düşünüyorum.

Kendimi öldürmek nasıl bir şey olurdu?

Bunu hiçbir zaman gerçekten bilemediğim için farkı hâlâ anlayamıyorum, gerçekten yaşadığımdan hiçbir zaman tam olarak emin olamıyorum.

Burada oturuyorum işte.

Her gün burada oturuyorum.

Koş, dedim kendi kendime. Cığerlerin şişene kadar, rüzgâr yırtık giysilerini parçalayana kadar, arka plana karışan bulanık bir görüntü hâlini alana kadar koş.

Koş Juliette koş, daha hızlı koş, kemiklerin kırılma kadar, kaval kemiklerin çatlayana kadar, kasların zayıflayana kadar ve kalbin durana kadar koş. Çünkü kalbin göğüs kafesine hep çok büyük geliyor ve çok uzun süredir hızlı hızlı atıyor.

Arkadaki ayak sesleri kesilene kadar koş koş koş. Peşindekiler yumruklarını indirene kadar, bağışları havada dağılına kadar koş. Gözlerini açıp ağzını kapa ve akmayı bekleyen gözyaşı seline aldırmadan koş. Koş Juliette.

Ölene kadar koş.

Onlar sana yetişemeden dursun kalbin. Onlar sana dokunmadan.

Koş, dedim.

Yalnızca bir an.

Bunu biraz daha düşünmem için bana sadece bir saniye, sadece bir dakika daha, sadece bir saat ya da bir hafta sonu ver. Basit bir rica bu, istediğim şey o kadar da zor değil.

Ama saniyeler, dakikalar, saatler, günler ve yıllar büyük bir hataya, parmaklarımızın arasından kayıp giden olağanüstü bir fırsata dönüştü, çünkü karar veremedik, anlayamadık, daha fazla zamana ihtiyacımız vardı, ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Ne yaptığımızı bile bilmiyoruz.

Tek isteğimiz sabah uyanıp gece uyumak ve belki eve giderken dondurma molası vermekken buraya nasıl geldiğimize dair hiçbir fikrimiz yok ve o tek karar, o tek seçim, tesadüfi fırsat bugüne kadar bildiğimiz ve inandığımız ne varsa açıklığa kavuşturdu, peki biz ne yapıyoruz?

Bundan sonra
ne yapacağız?

* * *

En karanlık günlerde aydınlık bir nokta, en soğuk günlerde sıcak bir yer aramalısınız; en kasvetli günlerde gözlerinizi tavana dikmelisiniz, en üzücü günlerdeyse onları açık tutmalısınız ki ağlasınlar. Sonra kurusunlar diye. Onlara yeniden berrak görebilsinler diye acıyı akıtma şansı vermek için.

Bu hayatta hiçbir şey bana anlamlı gelmeyecek ama üstünü almaya çalışmaktan ve bunun hatalarımızın bedelini ödemeye yeteceğini ümit etmekten başka bir şey gelmiyor elimden.

~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~
~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~

[illegible]

Ne zaman başladı bilmiyorum.

Neden başladı bilmiyorum.

Çıglıklardan başka hiçbir şey bilmiyorum.

Annem artık bana dokunamayacağını anladığında çığlıklar attı. Babam, anneme ne yaptığımı anlayınca çığlık attı. Annemle babam beni odama kilitlerken bağılıyor ve minnettar olmam gerektiğini söylüyorlardı. Yiyecekleri için. Kendi çocukları olamayacak bu şeye insanca davrandıkları için. Korumam gereken mesafeyi ölçmede kullandıkları ölçü çubuğu için.

Hayatlarını mahvetmişim, bana öyle dediler.

Mutluluklarını çalmışım. Annemin yeniden çocuk sahibi olma umudunu yok etmişim.

Ne yaptığımı anlayamıyor muydum? Her şeyi mahvettiğimi göremiyor muydum?

Mahvettiğim şeyi düzeltmek için çok uğraştım. Her gün onların istediği gibi olmaya çalıştım. Daha iyi olmak için hep çaba sarf ettim ama daha iyi nasıl olunur hiç bilmiyordum.

Artık bilim insanlarının yanıldığını biliyorum.

Dünya düz.

Biliyorum çünkü uçurumun kenarından atıldım ve on yedi yıldır tutunmaya çalışıyorum. On yedi yıldır tekrar yukarıya tırmanmaya çalışıyorum ama size yardım etmeye istekli bir el olmayınca yerçekimine galip gelmek neredeyse imkânsız.

Hiç kimse size dokunma riskini almak istemeyince.

Bir söz, iki dudak, üç dört beş parmak bir yumruk oluşturur.

Bir köşe, iki ebeveyn, saklanmak için üç dört beş neden.

Bir çocuk, iki göz, üç dört on yedi yıllık korku.

Kırık bir süpürge sopası, bir çift kızgın surat, öfkeli fısıltılar, kapımdaki kilitler.

Bana bakın, demek istiyordum size. Arada konuşun benimle. Şu gözyaşlarıma bir çare bulun, hayatımda ilk kez gerçekten nefes alıp vermek istiyorum.

Kırık süpürge onlarla aramda aracıydı.

Süpürge sırtımda kırıldı.

Televizyonları, şömineleri ve porselen lavaboları hatırlıyorum. Sinema biletlerini, otoparkları ve arabaları hatırlıyorum. Kuaför salonlarını, tatilleri, panjurları, karahindibaları ve yeni asfaltlanmış garaj yollarının kokusunu hatırlıyorum. Diş macunu reklâmlarını topuklu ayakkabılı kadınları, iş elbisesi giyen yaşlı adamları hatırlıyorum. Postacıları, kütüphaneleri, erkek gruplarını, balonları ve Noel ağaçlarını hatırlıyorum.

10 yaşıma geldiğimde artık yiyecek kıtlığını görmezden gelemediğimizi ve her şeyin, kimsenin almaya güç yettirmeyeceği kadar pahalı olduğunu hatırlıyorum.

Bir keresinde okuldan biri bana, Neden intihar etmiyorsun ki? diye sormuştu.

Can yakmak için sorulan türden bir soruydu bence, ancak bu ihtimali ilk kez o zaman düşündüm. Ne diyeceğimi bilemedim. Böyle düşünmem çılgınlıktı belki ama hep yeterince iyi bir kız olsaydım, her şeyi doğru yapsaydım, doğru şeyler söyleseydim ya da hiçbir şey söylemeseydim, ailem fikrini değiştirir diye ümit etmiştim. Konuşmaya çalıştığımda nihayet beni dinleyeceklerini düşünüyordum. Bana bir şans vereceklerini düşünüyordum. Sonunda beni sevebileceklerini düşünüyordum.

O ~~aptalca~~ umudum hep vardı.

Burada ışık yok. Kâğıda mı, deriye mi, yoksa taşa mı yazdığımı bilmiyorum ama

İlk kez çığlık attığınızda

Mutlu mu

Üzgün mü

Korkmuş mu

Öfkeli miydiniz?

Hayatınız için mi, onurunuz için mi, insanlığınız için mi savaşıyordunuz

Şimdi biri size dokunduğunda çığlık atar mısınız?

Şimdi biri size gülümsediğinde siz de ona gülümser misiniz?

Size bağırmanınızı söyledi mi ağladığınızda size vurdu mu?

Bir burnu, iki gözü, iki dudağı, iki yanağı, iki kulağı, iki kaşı mı vardı?

Aynı size benzeyen bir insan mıydı?

Kişiliğini renklendir.

Şekiller ve boyutlar çeşit çeşittir.

Kalbin bir anormallik.

Eylemlerin
arkanda
bıraktığın
tek
iz.

Azimli ol
Dayan
Başını dik tut
Güçlü dur
Dayan
Sabret
Güçlü görün
Kendini bırakma
Bir gün kaçabilirim
Bir gün
kaçıp
kurtulabilirim.

Beni İzle

Birinci Bölüm

Alarmım çalmaya başladığında zaten uyanmıştım ama gözlerimi daha açmadım. Öyle yorgunum ki! Kaslarım gergin, iki gün önceki yoğun eğitimden dolayı hâlâ acı verici şekilde ağrıyor ve bedenim külçe gibi ağır. Ceset sanki.

Beynim acıyor.

Alarmın kulak tırmalayan tiz sesi susmak bilmiyor. Aldırmıyorum. Boyun kaslarımı esnetip sessizce ihliyorum. Saat cırlamaktan vazgeçmeyecek. Biri başımın yanındaki duvarı sertçe yumrukluyor, Adam'ın boğuk sesiyle alarmı kapatmam için bana bağırdığını duyuyorum.

"Her sabah" diye bağılıyor. "Bunu her sabah yapıyorsun. Yemin ederim Kenji, bir gün oraya gelip o şeyi yok edeceğim."

"Tamam" diye mırıldanıyorum, daha çok kendi kendime konuşur gibi. "Tamam. Sakin ol."

"Kapat şunu."

Derin, düzensiz bir nefes alıyorum. Gözümü açmadan saate vura vura alarmı susturuyorum. Üste nihayet kendi odalarımız oldu ama ben hâlâ huzur bulabilmiş değilim. Mahremiyet de yok. Bu duvarlar kâğıt gibi ince ve Adam zerre değişmedi. Hâlâ huysuz. Espri anlayışı yok. Genelde sinirli. Bazen onunla neden arkadaş olduğumuzu hatırlayamıyorum.

Biraz gayret ederek kendimi oturma pozisyonuna getiriyorum. Gözlerimi ovuşturup zihnimde bugün yapmam gereken şeylerin bir listesini çıkarıyorum ve sonra ani, korkunç bir telaşla...

Dün olanları hatırlıyorum.

Tanrım.

Dramatik olaylar dizisi bir gün için o kadar fazla ki, karıştırıyorum. Galiba Juliette'in uzun süredir kayıp olan bir kız kardeşi var. Anlaşılan Warner, Juliette'in kız kardeşine işkence yapmış. Warner ve Juliette ayrıldılar. Juliette çılgınlık atarak kaçtı. Warner panik atak geçirdi. Warner'ın eski kız arkadaşı çıkageldi. Eski kız arkadaşı ona *tokat attı*. Juliette kafayı buldu. Hayır, bir dakika... J sarhoş oldu *ve* kafasını kazıttı. Sonra Juliette'i iç çamaşırlarıyla gördüm –hâlâ zihnimden silmeye çalıştığım bir görüntü– sonra da, tüm bunlar yetmezmiş gibi, dün akşam yemeğinden sonra çok ama çok aptalca bir şey yaptım.

Hatırlayınca, başımı ellerimin arasına alıyorum, nefret ediyorum kendimden. Yeni bir utanç dalgası tüm şiddetiyle üzerime geliyor, derin bir nefes daha alıyorum. Kendimi başımı kaldırmaya zorluyorum. Zihnimi arındırmaya.

Her şey kötü değil.

Artık bir odam var –küçük bir oda– ama pencereli ve sanayi klima üniterine bakan kendime ait bir oda. Bir masam var. Bir yatağım. Bir dolabım. Banyoyu hâlâ diğer adamlarla paylaşmak zorundayım ama şikayet edemem. Özel oda, uzun zamandır sahip olmadığım bir lüks. Gecenin sonunda düşüncelerimle baş başa kalabileceğim bir odamın olması çok güzel. Berbat bir gün

geçirirken bile takmak zorunda olduğum mutluluk maskesini çıkarabileceğim bir yer.

Müteşşekkirim.

Çok yorgunum, çok çalışıyorum ve stresliyim ama minnettarım.

Bunu sesli söylemek için kendimi zorluyorum. *Müteşşekkirim.* Birkaç dakika durup bunu hissediyorum. Farkına varıyorum. Kendimi gülümsemeye, yüzümdeki gerginliği gidermeye zorluyorum, yoksa kolayca öfkeye dönüşecek. Meçhule, havaya, kendi kendime konuşmalarına kulak misafiri olan yalnız hayaletlere hızlıca bir teşekkür fısıldıyorum. Başımı sokacak bir çatım, sırtımda kıyafetlerim ve her sabah beni bekleyen yiyeceğim var. Arkadaşlarım var. Geçici bir ailem. Yalnızım ama yalnız değilim. Elim ayağım tutuyor, kafam çalışıyor, hayattayım. Hayat güzel. Bunu hatırlamak için bilinçli bir çaba göstermem gerekiyor. Her gün mutlu olmayı seçmem. Böyle yapmasaydım, kendi acım beni çoktan öldürürdü herhalde.

Müteşşekkirim.

Birisi kapımı çalıyor –iki sert tıklama– ben de irkilerek ayağa fırlıyorum. Tıklama alışılmadık derecede resmi; çoğumuz nezaket gösterme zahmetine girmeyiz.

Üzerime bir eşofman altı çekip, tereddütle kapıyı açıyorum.

Warner.

Onu baştan aşağı süzerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Daha önce kapıma geldiğini hatırlamıyorum ve şu anda karşımda olmasının nesi tuhaf karar veremiyorum: Kapıma gelmesi mi yoksa çok normal görünmesi mi? Yani, Warner için normal. Kesinlikle her zaman olduğu gibi görünüyor. Işıl ışıl. Havalı. Bir gün önce kız arkadaşı tarafından terk edilmiş birine göre aşırı sakin ve kendine hâkim. Kız arkadaşı onu terk edip gittikten sonra yerde panik atak geçirirken bulduğum adamla aynı kişi olduğuna asla inanmazsınız.

"Aa, merhaba." Sesimdeki uyku mahmurluğunu temizliyorum. "Naber?"

"Yeni mi uyandın?" diyor bana bir böcekmişim gibi bakarak.

"Saat sabahın altısı. Bu kanattaki herkes sabah altıda uyanır. Hayal kırıklığına uğramış görünmene gerek yok."

Warner omzumun üstünden odama göz atıyor ve bir süre konuşmuyor. Sonra sessizce, "Kishimoto, eğer ben başkalarının vasat standartlarını kendi başarılarımı ölçmek için yeterli bir ölçü olarak kabul etseydim hiçbir şey başaramazdım" diyor. Başını kaldırıp bakıyor, göz göze geliyoruz. "Kendinden daha fazlasını talep etmelisin. Sende o kapasite var."

"Sen?" Gözlerimi kırıştıyorum, şaşkınım. "Pardon, sen az önce bana iltifat mı ettin?"

Bana bakıyor, yüzü ifadesiz. "Giyin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kahvaltıya mı götüreceksin beni?"

"Beklenmedik üç misafirimiz daha var. Az önce geldiler."

"Oo." İstemsizce bir adım geri çıkıyorum. "Lanet olsun."

"Aynen."

"Başkomutanların veletlerinden mi yine?"

Warner başıyla onaylıyor.

"Tehlikeliler mi?" diye soruyorum.

Warner neredeyse gülümsemesine rağmen mutsuz görünüyor. "Tehlikeli olmasalar burada olurlar mıydı sence?"

"Doğru." İçimi çekiyorum. "İyi tespit."

"Beş dakika sonra aşağıda buluşalım, sana bilgi vereceğim."

"Beş dakika mı?" Gözlerim kocaman açılıyor. "Olmaz, hayatta olmaz. Duş almam gerekiyor. Kahvaltı bile etmedim..."

"Üçte kalkmış olsaydın, bunların hepsini ve hatta daha fazlasını yapacak vaktin olurdu."

"Sabah üçte mi?" Ağzım açık bakıyorum ona. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Her zamankinden fazla değil" derken ironi yaptığına dair bir işaret görmeyince bu adamın gerçekten iyi olmadığını anlıyorum.

Derin bir iç çekerek arkamı dönüyorum. Böyle şeyleri sürekli fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Sürekli takip etme gereği duyduğum için daha da çok nefret ediyorum. Elimde değil. Çocukken bir kere Castle söylemişti bunu bana: Aşırı merhametli olduğumu söyledi. Bunu hiç böyle -sözlerle, bir açıklamayla- düşünmemiştim, ta ki o bana söyleyene kadar. Daha sert olamadığım için kendimden hep nefret ettim. İlk kez ölü bir kuş gördüğümde çok ağladığım için nefret ettim. Ya da Castle sonunda bana buna bir son vermem gerektiğini, hepsine bakacak kaynaklarımız olmadığını söyleyene kadar bulduğum tüm sokak hayvanlarını eve getirdiğim için. On iki yaşındaydım. Castle beni onları salıvermeye zorladı ve ben bir hafta boyunca ağladım. Ağlamamdan nefret ettim. Kendimi tutamamamdan nefret ettim. Herkes umursamamam gerektiğini düşünüyor ama ben umursuyorum işte. Hep umursuyorum.

Üstelik bu pisliği bile önemsiyorum.

O yüzden derin bir nefes alıp, "Hey dostum... Sen iyi misin?" diye soruyorum.

"İyiyim." Cevabı otomatik. Soğuk.

Boş verebilirim.

Açık açık takma kafana diyor işte. Takmamalıyım. Umursamayıp çenesindeki gerginliği ya da gözlerinin etrafındaki kızarıklığı farketmemiş gibi yapmalıyım. Benim de sorunlarım, sorumluluklarım, acılarım ve hayal kırıklıklarım var, üstelik kimse bana günün nasıl geçti diye sormuyor. Hiç kimse bana dikkat etmiyor, gülümsememin altında ne gizlediğime bakma zahmetine girmiyor. Benim neden umurumda olsun ki?

Umursamamalıyım.

Boş ver gitsin, diyorum kendi kendime.

Konuyu değiştirmek için ağzımı açıyorum. Devam etmek için ağzımı açıyorum ama kendimi,

"Hadi ama kardeşim. Bunun saçmalık olduğunu ikimiz de biliyoruz" derken buluyorum.

Warner gözlerini kaçırıyor. Çenesinde bir kas seğiriyor.

"Dün zor bir gün geçirdin" diyorum. "Zor bir sabah geçirmen de çok normal."

Warner uzunca bir sessizlikten sonra, "Bir süredir uyuyamıyorum" diyor.

Bir of çekiyorum. Bu, beklemediğim bir şey değil. "Kusura bakma" diyorum. "Anlıyorum."

Yüzüme bakıyor. Gözlerimin içine. "Anlıyor musun gerçekten?"

"Evet. Gerçekten anlıyorum."

"Aslında anladığını sanmıyorum. Daha doğrusu anlamamamı umuyorum. şu anda nasıl hissettiğimi bilmeni istemem. Senin için bunu istemem."

Sözleri içime beklediğimden daha çok dokunuyor. Bir an ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yere bakmaya karar veriyorum.

"Onu gördün mü hiç?" diye soruyorum.

Ardından neredeyse duyamayacağım kadar sessiz bir cevap geliyor...

"Hayır."

Lanet olsun. Bu çocuk içimi parçalıyor.

Göz göze geldiğimizde gözleri parlayarak, "Benim için üzülme" diyor.

"Ne? Ben... Üzülüyorum..."

"Giyin" diyor sertçe. "Aşağıda görüşürüz."

İrkilerek gözlerimi kırpttırıyorum. "Tamam" diyorum. "Harika. Anlaşıldı."

Sonra Warner gidiyor.

İkinci Bölüm

Bir süre kapının eşiğinde durup ellerimi saçlarımın arasından geçirerek kendimi hareket etmeye ikna etmeye çalışıyorum. Durup dururken başıma bir ağrı saplandı. Nasıl olduysa bir acı mıknatısı haline geldim. Başkalarının acısı. Kendi acım. Sorun şu ki, kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Beni bu noktaya getiren soruları ben soruyorum. Çok fazla önemsiyorum. Dert edinmemem gereken şeyleri dert ediniyorum ve görünüşe bakılırsa kendimi berbat hissetmekten başka bir şey geçmiyor elime.

Başımı iki yana sallıyorum ve sonra... *Yüzümü buruşturuyorum.*

İkimizin de spor salonunda stres atmayı sevmesinden başka Warner'la tek bir ortak noktamız yok. Geçen gün çok fazla ağırlık çalıştım ve sonrasında esnemedim... Şimdi de bedelini ödüyorum işte. Kollarımı neredeyse kaldıramıyorum.

Derin bir nefes alıp sırtımı kamburlaştırıyorum. Boynumu esnetiyorum. Omzumdaki kulunçları çözmeye çalışıyorum.

Koridorda birinin ıslık çaldığını duyunca başımı kaldırıp bakıyorum. Lily bariz ve abartılı bir şekilde bana göz kırpmıyor, ben de gözlerimi deviriyorum. Beni gerçekten pohpohlamasını isterdim, çünkü hoş bir fiziğim olduğunu inkâr edecek kadar mütevazı değilim ama Lily beni ancak bu kadar küçümseyebilirdi. Her sabah yapıyor bunu; ortalıkta tişörtsüz dolaştığım için benimle alay ediyor. O ve Ian. Birlikteler. Birkaç aydır uyumlu bir ilişki yaşıyorlar.

"İyi görünüyorsun kardeşim." Ian gülümsüyor. "Bu ter mi yoksa bebek yağı mı? Çok parlaksın."

Ona orta parmağımı gösteriyorum.

"Ama o mor boxer sana gerçekten çok yakışıyor" diyor Lily. "İyi seçim. Ten rengine uyuyor."

Ona kuşku dolu bir bakış atıyorum. Tişört giymemiş olabilirim ama -önüme bakıyorum- eşofmanımı kesinlikle giydim. İç çamaşırım görünmüyor. "Boxer'ımın rengini nereden biliyorsun?"

"Fotoğrafik hafıza" diyor Lily, şakağına vurarak.

"Lil, bu senin rötgen görüşüne sahip olduğun anlamına gelmiyor."

"Mor renkli iç çamaşırı mı giyiyorsun?" Winston'ın sesi ve keskin bir kahve kokusu koridoru dolaşıyor. "Bu ilham verici."

"Eeeh, hepiniz defolup gidin be."

"Hey... Vay canına... Kötü sözler kullanman yasak sanıyordum." Winston, botlarını beton zemine vura vura görüş alanına giriyor. "Castle'la bir anlaşma yaptınız sanıyordum" derken gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Bu doğru değil" diyorum parmağımla onu göstererek. "Castle'la istediğim kadar lanet olsun diyebileceğim konusunda anlaştık."

Winston kaşlarını kaldırıyor.

"Her neyse" diye mırıldanıyorum. "Castle şu anda burada değil, öyle değil mi? O yüzden ilk söylediğimin arkasındayım. Hepiniz defolun gidin be."

Winston gülüyor, lan başını sallıyor, Lily de gücenmiş gibi bakıyor ve tam o sırada...

Castle ofisinden sesleniyor: "Şu anda kesinlikle buradayım ve söylediğini duydum."

Utaniyorum.

Yeniyetmeyken çok küfür ederdim -şu an ettiğimden çok daha fazla- ve bu Castle'ı gerçekten üzüyordu. Duygularımı öfkelenmeden ifade etmenin bir yolunu asla bulamayacağımdan endişe ettiğini söylüyordu. Konuşurken sakın olmamı, öfkeyle sövüp saymak yerine nasıl hissettiğimi anlatmak için belli kelimeler kullanmamı istiyordu. Bu konuda o kadar dertli görünüyordu ki, ben de dilimi yumuşatmayı kabul ettim. Ama bu sözü dört yıl önce verdim ve Castle'ı ne kadar çok sevsem de çoğu zaman verdiğim sözden pişmanlık duyuyorum.

"Kenji?" Yine Castle. Bir özür beklediğini biliyorum.

Koridorun sonuna doğru bakınca kapısının açık olduğunu görüyorum. Yeni yapılan düzenlemelere rağmen hepimiz iç içe yaşıyor gibiyiz. Aslında Warner bu katı bütünüyle yenilemek zorunda kaldı, çok fazla emek verildi, fedakârlık edildi, bu yüzden yine söylüyorum ki, şikâyetçi değilim.

Ama yine de...

Mahremiyet olmamasından rahatsız olmamak elde değil.

"Benim hatam" diye sesleniyorum.

Koridorun karşı tarafından bile Castle'ın iç çekişini duyabiliyorum.

Winston, "Dokunaklı bir pişmanlık gösterisi" diye karşılık veriyor.

"Tamam, gösteri bitti." Herkesi uzaklaştırıyorum. "Duş almam lazım."

"Evet, almalısın" diyor lan, tek kaşını kaldırarak.

Bezmiş bir tavırla başımı iki yana sallıyorum. "Sizin gibi pisliklere katlandığıma inanamıyorum."

lan gülüyor. "Sana takıldığımı biliyorsun değil mi?" Ben cevap vermeyince de, "Cidden... Çok iyi görünüyorsun" diyor. "Daha sonra spor salonuna gitmeliyiz. Beni fark edecek birine ihtiyacım var."

Az da olsa yumuşuyorum, olur anlamında başımı sallayıp görüşürüz diye mırıldanıyorum. Duş çantamı almak için odama dönüyorum ama Winston da peşimden gelip kapının pervazına yaslanıyor. Elindeki kâğıt bardağı o zaman fark ediyorum.

Gözlerim parlıyor. "Kahve mi o?"

Winston dehşet içinde kapıdan uzaklaşıyor. "Benim kahvem."

"Ver şunu."

"Ne? Hayır, olmaz."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Sen de al kendine" diyor gözlüğünü burun kemiğine doğru iterek. "İkinci kahvem daha. Gözümü açmak için bile en az üç kahve içmem gerektiğini biliyorsun."

"Evet, peki, beş dakika içinde aşağıda olmam gerekiyor, yoksa Warner beni öldürecek ve ben henüz kahvaltı yapmadım ve şimdiden bitkin durumdayım ve gerçekten..."

"İyi madem." Winston kahveyi verirken yüzü düşüyor. "Canavar seni."

Bardağı alıyorum. "Kahretsin, ne büyük mutluluk kaynağıyım ben."

Winston kısık sesle kötü bir şeyler mırıldanıyor.

"Hey" -kahveden bir yudum alıyorum- "bu arada... Sen şey, ha?"

Winston'ın boynu birden kıpkırmızı oluyor. Gözlerini kaçırıyor.

"Hayır."

Boştaki elimi kaldırıyorum. "Hey, baskı falan yok. Sadece merak ediyordum."

"Hâlâ doğru zamanı bekliyorum" diyor Winston.

"Harika. Haklısın. Ben sadece senin için heyecanlıyım, hepsi bu."

Winston yüzüme bakıyor. Hafifçe gülümsüyor.

Winston uzun zamandır Brendan'a âşık ama bunu bilen tek kişi benim. Winston, Brendan'ın onunla ilgileneceğini hiç düşünmüyordu çünkü bildiğimiz kadarıyla şimdiye kadar sadece kadınlarla çıkmıştı. Ama birkaç ay önce Brendan'ın Pointe'teki şu öteki adamla kısa süreli bir ilişkisi oldu ve işte o zaman Winston bana her şeyi anlattı. Bunu sır olarak saklamamı, doğru zaman olduğunu hissettiğinde bu konuyu kendi açmak istediğini söyledi. O zamandan beri de Brendan'a açılmak için cesaretini toplamaya çalışıyor. Sorun şu ki Winston, Brendan için biraz yaşlı olduğunu düşünüyor ve Brendan'ın onu reddetmesi halinde arkadaşlıklarının bozulabileceğinden endişeleniyor. O yüzden de bekliyor. Doğru zamanı.

Omzuna vuruyorum. "Senin adına sevindim kardeşim."

Winston kendisinden hiç beklenmeyecek boğuk, gergin bir kahkaha atıyor. "Şimdiden o kadar çok sevinme" diyor. Sonra da konuyu değiştirmek ister gibi başını sallıyor. "Neyse... Sen kahvenin tadını çıkar. Benim gidip yenisini almam lazım."

Kahve bardağını hem teşekkür hem de hoşça kal anlamında bir hareketle kaldırıyorum ve hızlıca bir duş almak için eşyalarımı almak üzere arkamı döndüğümde yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Nedense elimde olmadan hep kendi yalnızlığımı hatırlıyorum.

Birkaç hızlı, büyük yudumda kahveyi bitirip bardağı fırlatıyorum. Sessizce duşa doğru ilerliyorum, robotlaşmış hareketlerle suyu açıyorum. Soyunuyorum. Köpükleniyorum. Duruluyorum. Her neyse.

Bir an donup kalıyorum, havaya kaldırdığım avuçlarıma biriken suya bakıyorum. İçimi çekiyorum, sıcak su sırtıma akar-ken alnımı serin, kaygan fayansa bastırıyorum. Kaslarım gevşemeye başlayıp, sıcak su ve buhar tenimin altındaki gerginliği azalttıkça biraz rahatladığımı hissediyorum. Böyle düş alabilme lüksüne, bu sıcak su mucizesine duyduğum minnettarlığa odaklanmaya çalışıyorum ama şükretmek kadar zarif olmayan düşüncelerim duygusal akbabalar gibi kalbimi ve zihnimi galayarak etrafımda dolaşmaya devam ediyor.

Arkadaşlarım adına çok mutluyum. Onlara değer veriyorum. Onları seviyorum, beni sinir ettiklerinde bile. Mutlu olsunlar istiyorum. Ama yine de, baktığım her yerde herkesin bir sevdiği varmış gibi görmek biraz canımı acıtıyor.

Benden başka herkesin.

Umursamamayı ne çok isterdim anlatamam. Böyle şeyleri kafaya takmamayı çok isterdim; Warner gibi soğuk nevalenin biri olabilsem keşke. Hatta mutluluğunu ailede, kardeşiyle olan ilişkisinde bulan Adam gibi... Ama ikisi gibi de değilim. Benim kocaman, acıyan, kanayan bir kalbim var ve günlerimi daha fazlasını istediğimin farkında değilmişim gibi davranarak geçiriyorum. Daha fazlasına *ihtiyacım* olduğunu bilmiyormuşum gibi.

Belki tuhaf gelebilir ama birini delice sevebileceğimden eminim. Bunu kalbimde hissediyorum. Sevebilme kapasitemi. Romantik ve tutkulu oluşumu. Sahip olduğum bir süper güç gibi. Hatta bir yetenek.

Ve bunu paylaşabileceğim kimsem yok.

Herkes beni bir alay konusu gibi görüyor.

Dün gece Nazeera'yla etkileşimimi hatırlayınca ellerimi yüzümde gezdirip gözlerimi kapatıyorum.

O *benim* yanıma geldi, diye kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

Ben ona hiç yaklaşmadım. Bana azıcık bile olsa ilgi duymadığını açıkça ifade ettiği kumsaldaki o günden sonra onunla bir daha konuşmayı denemedim bile. Gerçi o günden sonra onunla konuşma fırsatım da olmayacaktı zaten; işler çığrından çıktı. J vuruldu, herkes bozguna uğruyordu, sonra Warner ve Juliette'le ilgili tüm o saçmalık sona erdi ve işte şimdi de buradayız.

Ama dün gece kendi hâlimde, başkomutanımızın Anderson'ın en iyi viskisinden koca bir bardağın yarısını yavaş yavaş götürdüğü gerçeği karşısında ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum ki Nazeera yanıma geldi. Pat diye. Akşam yemeğinden hemen sonraydı –kahretsin, yemekte bile yoktu– ve ben yemekhaneden ayrılırken bir hayalet gibi ortaya çıkıp beni köşeye sıkıştırdı. Abartmıyorum, beni gerçekten köşeye sıkıştırdı ve görünmezlik gücümün olduğunun doğru olup olmadığını sordu.

Çok kızgın görünüyordu. Benimse kafam çok karıştı. Nereden öğrendiğini bilmiyordum, neden umursadığını da bilmiyordum ama işte orada karşıma dikilmiş bir cevap bekliyordu ve ben de ona gerçeği söylemekte bir sakınca görmedim.

Evet, dedim. Doğru. Nazeera birden daha da öfkelendi.

“Niye ki?” dedim.

“Ne niye ki?” İri ve fal taşı gibi açılmış gözleri parlıyordu. Deri bir kapşon takıyordu ve altdudağındaki elmas piercing yakındaki bir avizenin ışıklarında ışıldıyordu. Ağzına bakmaktan kendimi alamıyordum. Dudakları hafif aralıktı. Dolgun. Yumuşak.

Gözlerimi dudaklarından çekmek için kendimi zorladım. “Ne?”

Nazeera gözlerini kısarak baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Düşündüm ki... Pardon ya, ne diyorduk?”

Nazeera başını başka tarafa çevirdi ama yüzündeki kuşkulu ifadeyi çoktan görmüştüm. Öfke de olabilirdi. Derken, yıldırım hızıyla tekrar bana doğru döndü. “Sen hep böyle aptalı mı oynarsın? Yoksa hep sarhoşmuş gibi mi konuşursun?”

Öylece donup kaldım. Acı ve şaşkınlık kafamın içinde dönüyordu. Acı, hakaretten dolayı ve şaşkınlık da...

Tamam, neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ne?" dedim yine. "Sarhoşmuşum gibi konuşmuyorum."

"Bana sarhoşmuşsun gibi bakıyorsun."

Kahretsin, çok güzeldi.

"Sarhoş değilim" dedim. Ahmakça. Sonra başımı iki yana salladım ve kızmam gerektiğini hatırladım, sonuçta bana hakaret etmişti. "Neyse, sen benim peşimden geldin, unuttun mu? Bu konuşmayı sen başlattın. Ve ben neden bu kadar öfkelenildiğini de bilmiyorum... Lanet olsun, hem sana ne ki bundan? Görünmez olmak benim suçum değil. Gelmiş işte başıma."

Sonra Nazeera kapüşonunu indirdi ve siyah, ipeksi ve gür saçları dağıldı. Bana bir şeyler de söyledi ama duyamadım çünkü saçlarını görebildiğimi ona söylemeli miyim diye düşünürken aşırı heyecanlanmıştım. Saçını görebildiğimi biliyor mu? Saçını görmemi mi istemişti? Şu anda ona saçını görebildiğimi söylesem korkuya kapılır mıydı? Ama yine de, şu anda saçını görmemem gerekiyorsa diye ona saçını görebildiğimi söylemek istemedim çünkü saçlarını tekrar kapatmasından korkuyordum ve dürüst olmam gerekirse, bu görüntü gerçekten hoşuma gidiyordu.

Nazeera parmaklarımı yüzüme şıklattı.

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne?" Sonra, bu gece bu kelimeyi gereğinden fazla kullandığımı fark ederek "Hmm?" diye ekledim.

"Beni dinlemiyorsun."

"Saçlarını görebiliyorum" dedim ve işaret ettim.

Derin, bıkkın bir nefes aldı. Sabırsız görünüyordu.

"Saçlarımı her zaman örtmüyorum, biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Hayır" dedim aptal gibi. "Bunu bilmiyordum."

"İstesem de kapatamazdım. Bu, kanuna aykırı, unuttun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Öyleyse neden saçını örtüyorsun? Ve neden beni böyle zor durumda bırakıyorsun?"

Nazeera kapüşonunu omuzlarından geriye itip kollarını kavuşturdu. Saçları uzundu. Simsiyahtı. Gözleri derindi. Esmer teninde parlayan bal rengi gözleri vardı. O kadar güzeldi ki beni korkutuyordu.

"Yeniden Kuruluş yönetimi altında böyle giyinme hakkını kaybeden pek çok kadın tanıyorum. Asya'da çok büyük bir Müslüman nüfusu vardı, bunu biliyor muydun?"

Cevap vermemi beklemiyor.

"Öz babamın kadınların soyunmasına ilişkin kararnameleri göndermesini sessizce izlemek zorunda kaldım. Askerler onları sokaklara çıkarıp üzerlerindeki kıyafetleri parçaladı. Başlarındaki eşarpları çıkarıp herkesin önünde utandırdılar. Şiddet içeren insanlık dışı bir olaydı ve ben buna tanıklık etmek zorunda kaldım. On bir yaşındaydım" diye fısıldadı. "Bundan nefret ettim. Bunu yaptığı için babamdan nefret ettim. Bana izlettiği için. Bu yüzden elimden geldiğince o kadınları onurlandırmaya çalışıyorum. Benim için bu direnişin simgesi."

"Hıı."

Nazeera içini çekti. Sinirli görünüyordu ama sonra... Güldü. Neşeli bir kahkaha değil, daha çok inanamama sesi gibiydi ama yine de bunun bir ilerleme olduğunu düşündüm. "Az önce sana benim için gerçekten önemli bir şey anlattım" dedi, "ve senin tek söyleyebildiğin *hıı* mı?"

Bunu biraz düşündüm. Sonra da usulcacık:

"Değil mi?"

Neden bilmiyorum, Nazeera gülümsedi. Gülümserken gözlerini devirse de yüzü aydınlandı ve birdenbire daha genç, daha tatlı göründü. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Yüzündeki o ifadeyi görmeyi hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum. Muhtemelen hiçbir şey yapmamıştım. Belki de benimle alay ediyordu.

Umurumda değildi.

Bir şeyler söylemem gerektiğini düşünerek, "Ben, şey, bence bu gerçekten harika" dedim. Benimle paylaştıklarının önemini onayladığımı belirtmek için.

"Harika olduğunu düşündüğün ne?" Tek kaşını kaldırdı.

"Bilirsin." Başımı ona doğru salladım. "Senin her... Şeyin. O hikâye. Bilirsin."

İşte o zaman gerçekten güldü. Hem de sesli güldü. Sesini kısmak için dudağını ısırды ve başını sallayarak usulca, "Benimle dalga geçmiyorsun değil mi" dedi. "Bunu gerçekten hiç becermiyorsun."

Ona göz kırptım. Soruyu anladığımı sanmıyordum.

"Benimle konuşmakta berbatsın" dedi. "Seni geriyorum."

Betim benzim attı. "Ben... Yani... Ben olsam böyle..."

"Sanırım sana biraz sert davranıyorum" dedi ve içini çekti. Başını başka tarafa çevirdi. Yine dudağını ısırды. "Ben... Ben seninle tanıştığım o ilk gece... Bir pislik gibi davranmaya çalıştığımı düşündüm. Biliyor musun?" Gözlerimin içine baktı. "Nasıl desem, benimle akıl oyunları oynadığını sandım. Bilerek sıcak ve soğuk olduğunu. Beni önce aşağılayıp sonra da çıkma teklif etmen."

"Ne?" Gözlerim kocaman açıldı. "Bunu asla yapmam."

"Evet" dedi usulca. "Sanırım bunun farkına varıyorum. Tanıdığım erkeklerin çoğu çıkarıcı, küçümseyici ahmaklardı, kardeşim de dâhil. Bu yüzden sanırım senin böyle... Dürüst olmanı beklemiyordum."

"Ah." Kaşlarımı çattım. Bunu bir iltifat olarak söyleyip söylemediğinden emin değildim. "Teşekkür etmeli miyim?"

Yine güldü. "Bence baştan alalım" dedi ve sanki benimkini sıkmak istermiş gibi elini uzattı. "Ben Nazeera. Tanıştığımıza memnun oldum."

Çekingen bir tavırla elini tuttum. Nefesimi tuttum. Nasırlı elime değen teni yumuşacıktı. "Merhaba" dedim. "Ben Kenji."

Gülümsemi. Gülümsemesi içten ve samimiydi. O gülümsemenin beni öldüreceğini hissettim. Aslında tüm bu olanların beni öldüreceğinden çok emindim.

"Adın ne güzelmiş" dedi elimi bırakırken. "Japonsun, öyle mi?"

Başımınla onayladım.

"Japonca konuşabiliyor musun?"

Bu defa hayır anlamında başımı salladım.

"Evet. Zor bir dil. Güzel ama zor. Birkaç yıl Japonca çalıştım" dedi, "ama tam öğrenmesi zor bir dil. Temelini bile daha doğru dürüst kavrayabilmiş değilim. Hatta bir ay Japonya'da yaşadım, yani eskiden Japonya olan yerde. Aslında, haritası yeniden çizilen Asya kıtasını bayağı kapsamlı gezdim diyebilirim."

Sonra galiba bana başka bir şey daha sordu ama ben birdenbire sağırlaşmıştım. Aklım başımdan gitmişti. Nazeera bana anne ve babamın doğduğu ülkeyle –benim için gerçekten anlamı olan bir yer– ilgili bir şeyler anlatıyordu ve ben odaklanamıyordum bile. Eli hep ağzına gidiyordu. Parmağını altdudağının kenarında gezdirip duruyordu. Oradaki elmas piercing'e sık sık hafifçe vuruyordu, bunu yaptığının farkında mıydı hiç bilmiyorum. Ama sanki bana dudaklarına bakmamı söylüyor, beni yönlendiriyor gibiydi. Elimde değildi. Onu öpmeyi düşünüyordum. Bir sürü şey düşünüyordum. Onu duvara yapıştırmayı. Usul usul soymayı. Ellerimi çıplak bedeninde gezdirmeyi.

Ve sonra birden...

Soğuk duştayım.

Nazeera'nın gülümsemesi birden kayboldu. Yumuşak ve biraz da endişeli bir sesle, "Hey, sen iyi misin?" dedi.

İyi değildim.

Bana çok yakın duruyordu. Dibimdeydi ve bedenim ona gerçekten aşırı tepki veriyordu, nasıl sakinleşeceğimi de bilmiyordum. Kendimi nasıl durduracağımı.

"Kenji?"

Sonra koluma dokundu. Koluma dokundu ve sonra bunu yaptığına şaşırmış gibi pazumdaki eline bakakaldı. Hareket etmemek için, tek bir kasımı bile oynatmamak için kendimi tuttum. Nazeera'nın parmak uçları tenimi yalayıp geçerken bedenimi kaplayan zevk dalgasıyla sarhoş gibiydim.

Nazeera elini çekip başını çevirdi. Sonra tekrar bana baktı. Kafası karışmış görünüyordu.

"Lanet olsun" dedim yavaşça. "Sanırım sana âşık olabilirim."

Ardından, sismik bir dehşet sarsıntısıyla aklım başıma geldi. Kendi içimde kendime geldim. Ölebileceğimi düşündüm. Utançtan gerçekten ölebileceğimi düşündüm. Ölmek istedim. Dünya'nın içinde erimek istedim. Buharlaşmak. Yok olmak.

Tanrım, neredeyse ölüyordum.

Bunları sesli söylediğime inanamıyordum. Kendi lanet dilimin bana böyle ihanet ettiğine inanamıyordum.

Nazeera hiç gözünü ayırmadan bana bakıyordu, şaşkıncı ama hayretteki dona kalmamıştı. Ve nasıl olduysa, bir mucize eseri kendimi toparlamayı başardım.

Güldüm.

Güldüm. Sonra da çok kayıtsız bir tavırla, "Şaka yapıyorum tabii ki. Sanırım artık yorulдум. Neyse, iyi geceler" dedim.

Odama koşmak yerine yürüyerek gitmeyi ve haysiyetimden geri kalanları korumayı başardım. Umarım.

Hem, kim bilir.

Muhtemelen çok yakında onu yine görmek zorunda kalacağım ve eminim bana doğrudan güneşe uçma planı yapıp yapmamam gerektiğini bildirecek.

Kahretsin.

Suyu kapatıp öylece duruyorum, hâlâ sırılsıklamım. Sonra da kendimden nefret ettiğim için derin bir nefes alıp acı veren on saniye boyunca soğuk suyu açıyorum.

Soğuk suyun altında olmak işe yarıyor. Kafamı boşaltıyor. Yüreğimi serinletiyor.

Duştan çıkarken tökezliyorum.

Bacaklarımı bükülmeye zorlayarak kendimi koridora sürük-lüyorum ama hâlâ yaralı gibi hareket ediyorum. Duvardaki saa-te bakınca içimden bir küfür savuruyorum. Geç kaldım. Warner beni gebertecek. Aslında bir saatimi vücudumu esnetmeye ayır-mam gerekiyor; kaslarım sıcak bir düşün ardından bile hâlâ çok gergin ama zamanım yok. Yüzümü buruşturarak, Warner'ın sözlerine hak veriyorum. Bu sabah kendime ayıracağım fazla-dan birkaç saatin bana çok faydası olurdu.

Derin bir iç çekip odama doğru ilerliyorum.

Eşofmanımı giyiyorum ama boynumda sadece bir havlu var çünkü tişörtü başımın üzerinden geçiremeyecek kadar acı çe-kiyorum. Winston'ın düğmelilerinden birini (kendi kazakları-ma göre daha kolay giyip çıkarabileceğim bir şey) mi aşırısam diye düşünürken birinin sesini duyuyorum. Dikkatim dağılmış halde arkama bakıyorum ve o iki saniye içinde nereye gittiğimi unutup birine çarpıyorum.

Birine.

Kelimeler kafamda uçuşuyor. Aynen böyle.

Defol.

Ben aptalın tekiyim.

"İslaksın sen" diyor Nazeera, geri doğru sıçrarken burnunu kırıştırarak. "Neden..."

Onu izliyorum, bakışlarını aşağılara indirmesini izliyorum. Başını kaldırıyor. Yavaşça vücudumu inceliyor. Başını başka ta-rafa çevirip boğazını temizlemesini izliyorum. Birdenbire göz-lerime bakamaz oluyor.

Kalbimde umutlar yeşeriyor. Dilimin kilidi çözülüyor.

"Merhaba" diyorum.

"Merhaba." Başını eğiyor. Kollarını kavuşturuyor. "Günaydın."

"Bir şey mi istemiştin?"

"Ben mi? Yo."

Gülümsememek için kendimi tutuyorum. Telaşlandığını görmek tuhaf. "Öyleyse burada ne işin var?"

Gözlerini kısarak arkamdaki bir şeye bakıyor. "Sen... Şey, üstün hep çıplak mı dolaşırsın?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Burada mı? Evet. Neredeyse hep."

Yine başını sallıyor. "Bunu aklımda tutacağım." Ben bir şey söylemeyince nihayet gözlerime bakıyor. "Castle'ı arıyordum" diyor sessizce.

"Ofisi şu tarafta..." Başımınla işaret ediyorum. "...Ama çoktan aşağıya inmiş olabilir."

"Ya" diyor Nazeera. "Teşekkür ederim."

Bana bakmaya devam ediyor. Hâlâ bana bakıyor ve o bana baktıkça göğsüm daralıyor. Neredeyse bilinçsizce öne doğru bir adım atıyorum. Merak ediyorum, sadece merak ediyorum. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Dün gece her şeyi berbat edip etmediğimi bilmiyorum. Ama nedense şu anda...

Nazeera benim ağzıma bakıyor.

Gözlerini kaldırıp benimle göz göze geliyor, sonra tekrar ağzıma bakıyor. Böyle yaptığının farkında mı acaba? Bana ne yaptığının dair bir fikri var mı acaba? Ciğerlerim küçülmüş gibi, nefes almakta zorlanıyorum. Kalbim hem çok hızlı atıyor hem de göğüs kafesime ağır geliyor.

Nazeera benimle yeniden göz göze gelince derin bir nefes alıyor. O kadar yakınız ki nefesini çıplak göğsümde hissedebiliyorum ve ölçsüz bir onu öpme arzusu beni etkisi altına alıyor. Onu kollarıma çekip öpmek istiyorum ve bir an bana izin verebileceğini düşünüyorum. Düşüncesi bile beni aşırı heyecandırıyor; öyle baş döndürücü bir duygu ki aklımı başımdan uçuruyor. Bunu müthiş derecede net hayal edebiliyorum; gözle-

ti arzıyla doluyken onu kollarıma aldığımı. Onu altımda hayal edebiliyorum, çığlıklar atarken parmaklarını kürek kemiklerime geçirdiğini...

Yüce Tanrım,

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Neredeyse yüzüme bir tokat atacağım.

Ben bu adam değilim. On beş yaşındaki sabırsız çocuk değilim. Değilim.

"Ben, şey, giyinmem gerekiyor" diyorum ve sesimdeki boca-lamayı ben bile duyabiliyorum. "Aşağıda görüşürüz."

Ama o sırada Nazeera elini yine koluma koyuyor ve ben sanki benden öte bir şeyi saklamaya çalışıyormuşum gibi vücudum kaskatı kesiliyor. Azgınlık bu. Daha önce hiç bilmediğim bir arzulama hâli. Kendime her şeyin bundan ibaret olduğunu, J'nin dediği gibi olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum; bu kızı tanımıyorum bile. Sadece bir şeyler yaşıyorum. Ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyorum ama bariz bir şekilde delicesine âşık olmuş gibiyim. Onu tanımıyorum bile.

Bu gerçek değil.

"Hey" diyor Nazeera.

Kıpırdamadan duruyorum.

"Efendim?" Zorlukla nefes alıyorum. Azıcık geri dönüp onunla göz göze gelmek için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Sana bir şey söylemek istiyordum. Dün gece. Ama fırsatım olmadı."

"Ah." Kaşlarımı çatıyorum. "Tamam." Sesinde neredeyse korkuya benzeyen bir şey var ve bu bir anda zihnimi arındırıyor. "Söyle."

"Burada olmaz" diyor Nazeera. "Şimdi değil."

Birden endişeleniyorum. "Bir sorun mu var? İyi misin?"

"Yo... Hayır... Yani, evet... İyiyim. Sadece..." Duraksıyor. Hafifçe gülümseyerek omuz silkiyor. "Sadece sana bir şey söylemek

istedim. Önemli bir şey değil." Başka tarafa bakıyor, dudağını ısıtıyor. Altdudağını çok ısırdığını fark ediyorum. "Yani, benim için önemli galiba."

"Nazeera" diyorum, adını söylemekten büyük bir zevk duyarak.

Başını kaldırıp bakıyor.

"Beni biraz korkutuyorsun. Bana şu anda söyleyemeyeceğinden emin misin?"

Evet anlamında başını sallıyor. Bana gergin bir gülümseme gönderiyor. "Korkmana gerek yok, inan bana. Aslında o kadar da büyütülecek bir şey değil. Belki bu gece konuşabiliriz?"

Kalbim yine daralıyor. "Olur tabii."

Nazeera bir kez daha başıyla onaylıyor. Birbirimize görüşürüz diyoruz.

Ama ben yürümeye başladıktan bir saniye sonra arkama baktığımda çoktan gitmiş olduğunu görüyorum.

Ortadan kaybolmuş.

Üçüncü Bölüm

Warner kesinlikle burnundan soluyor.

Çok geç kaldım ve Warner beni bekliyor. Alt kattaki toplantı odasında sert bir sandalyeye oturmuş, duvara bakıyor.

Aşağıya inerken bir çörek kapmayı başardım ve ağzımın etrafında kanıt bırakmadığımı umarak çabucak yüzümü siliyorum. Warner'ın çörekler hakkında ne düşündüğünü bilmemekle beraber çok da sevmediğini tahmin ediyorum.

"Merhaba" diyorum nefes nefese. "Neyi kaçırdım?"

"Bu benim hatam" diyor Warner, elini odaya doğru sallayarak. Bana bakmıyor bile.

"Yani, bunun senin hatan olduğunu zaten *biliyorum*" diyorum hemen. "Ama daha açık olmak gerekirse, biz şu anda neden bahsediyoruz?"

"Bunu" diyor. Sonunda bana bakıyor. "Bu durumu."

Bekliyorum.

"Benim hatam" diyor duyguları kamçıl原因 bir duraksamayla, "sana güvenebileceğimi düşünmek benim hatam."

Gözlerini devirmemeye çalışıyorum. "Tamam, tamam, sakın ol. Geldim işte."

"Otuz dakika geciktin."

"Dostum."

Warner birden yorgun görünüyor. "Afrika ve Güney Amerika'nın başkomutanlarının çocukları burada. Yan odada bekliyorlar."

"Öyle mi?" Tek kaşımı kaldırıyorum. "Peki sorun ne? Benden ne istiyorsun?"

"Burada olmanı istiyorum" diyor Warner sert bir tavırla. "Neden geldiklerini tam olarak bilmiyorum, ancak akla yatkın tüm düşünceler yaklaşan bir savaşa işaret ediyor. Buraya bizi gizlice dinleyip gözetlemek ve ailelerine haber uçurmak için geldiklerinden şüpheleniyorum. Bir dostluk havası yaratmak için çocuklarını gönderdiler. Bir nostalji hissi. Yeni, genç komutanımıza başka genç yüzlerle hitap edebileceklerini düşünüyorlardır belki de. Her halükârda güçlü, birleşmiş bir cephe göstermemizin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Yani J yok, öyle mi?"

Warner başını kaldırıp bakıyor. Sersemlemiş görünüyor ve bir an gözlerinde acıya benzer bir şey görüyorum. Göz kırıyorum ama hâlâ bir heykel gibi duruyor. "Yok" diyor. "Onu hâlâ görmedim. Ve onların bunu bilmemesi her zamankinden daha önemli." Bir nefes alıyor. "Castle nerede? Onun da burada olması gerekiyor."

Omuz silkiyorum. "Aşağıya indi sanıyordum."

"Az önce gördüm onu. Alıp geleyim."

Bir sandalyeye çöküyorum. "Harika."

Warner kapıya doğru yürüyor ve sonra duraksıyor. Yavaşça yüzünü bana dönüyor. "Yine başın dertte."

Başımı kaldırıyorum, şaşkınım. "Ne?"

"Aşkınsın. Aşk hayatında başın deritte. O yüzden mi geç kaldın?"

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Böyle bir şeyi nereden biliyorsun?"

"Kokusu yayılıyor senden." Başıyla beni, bedenimi işaret ediyor. "Neredeyse aşk acısı çekiyorsun."

Ona hayretle bakakalıyorum. İnkâr etmeye değer mi onu bile bilmiyorum.

"Nazeera, değil mi?" diyor Warner. Bakışları masum, yargılamaktan uzak.

Mecburen başımı sallayıp onaylıyorum.

"Aşkına karşılık veriyor mu?"

Warner'a saldırgan bir bakış atıyorum. "Nereden bilebilirim ki?"

Warner gülümsüyor. Bu sabah gösterdiği ilk gerçek duygu bu. "İçini boşaltabileceğini tahmin etmiştim" diyor. "Ama itiraf edeyim ki bıçak kullanacağını düşünmüştüm."

Mizahtan uzak bir ses çıkıyor ağzımdan: "Ya."

"Dikkatki ol Kishimoto. Nazeera'nın ölümcül olmak üzere yetiştirildiğini hatırlatmadan edemeyeceğim. Yerinde olsam onu kızdırmazdım."

"Harika" diye mırıldanıyorum, başımı ellerimin arasına alarak. "Bu konuda kendimi çok iyi hissediyorum. Moral verici konuşman için teşekkürler."

"Ayrıca sakladığı bir şey olduğunu da bilmelisin."

Kafam iyice karışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak bilmiyorum. Sadece bir şeyler sakladığını biliyorum. Ne olduğunu henüz bilmiyorum. Ama sana tavsiyem, temkinli davran."

Birden kendimi kötü hissediyorum, panikten başıma ağrılar saplanıyor. Nazeera'nın daha önceki şifreli mesajını düşünüyo-

rum. Dün gece bana söylemek istediği şey neydi? Bana söyleyeceği şeyler... Bu gece.

Sonra aklımı başıma topluyorum...

"Bir dakika ya." Kaşlarımı çatıyorum. "Sen az önce bana flört tavsiyesi mi verdin?"

Warner başını yana eğiyor. Yine hafifçe gülümsüyor. "Ben sadece iyiliğe iyilikle karşılık veriyorum."

Gülüyorum, şaşkınım. "Teşekkürler dostum. Bunu sevdim."

Warner başını sallıyor.

Sonra zarif bir dönüşle kapıyı açıyor ve arkasından kapatıyor. Adam bir prens gibi hareket ediyor. Hep prens gibi giyiniyor zaten. Cilalı botlar ve üstüne tam oturan takım elbiseler ve gömlekler.

Durup dururken sinirlenip iç çekiyorum.

Kıskanıyor muyum? Lanet olsun, belki de kıskanıyorum.

Warner her zaman çok çekici görünüyor. Her zaman mesafeli ve havalı. Hep bir çizgisi, zekice ve yerinde bir cevabı var. Duru bir zihin. Eminim benim kızlar konusunda yaşadığım sıkıntıları o hiç yaşamamıştır. Hiç bu kadar çok uğraşmak zorunda kalmamıştı bir kıl...

Vay.

Aptalım ben.

Kız arkadaşının Warner'ı terk ettiğini nasıl unuttum bilmiyorum. *Oradaydım*. Yan etkilerini gördüm. Adam panik atak geçirdi. *Ağlıyordu*.

Derin bir iç çekip iki elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Kendimi daha iyi hissetmem gerektiğini biliyorum ama Warner'ın da ilişki konusunda benim kadar başarısızlığa eğimli olduğunu anlamak kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. Bana, Nazeera'yla hiç şansım olmadığını düşündürüyor.

Of, her şeyden nefret ediyorum.

Warner ve Castle'ın dönmesini birkaç dakika bekliyorum ve beklerken cebimden bir çörek daha çıkarıyorum. Stresten yiyorum, büyük büyük parçalar koparıp ağzıma tikiyorum.

Castle kapıdan içeri girdiğinde çörek kırıntıları az daha boğazıma kaçacak gibi oluyor ama yine de boğulur gibi hırıltılı bir sesle selam veriyorum.

Castle kaşlarını çatıyor, genel durumumu onaylamadığı çok belli. Bense bunu fark etmemiş gibi davranıyorum. El sallıyorum ve çöreğin son lokmasını yutmaya çalışıyorum. Biraz gözlerim yaşıyor.

Warner da içeri girip kapıyı kapatıyor. "Neden hayvan gibi yemekte ısrar ediyorsun?" diye çıkışıyor bana.

Kaşlarımı çatıyorum, tam konuşacakken beni tek eliyle susturuyor.

"Ağzın doluyken benimle konuşma *sakın*."

Hızlıca yutkunuyorum, neredeyse boğulacağım ama çöreğin geri kalanını yutmaya mecburum. Boğazımı temizleyip, "Biliyor musun?" diyorum. "Bu saçmalıktan bıktım. Sürekli yeme şeklimle dalga geçiyorsun ve bu hiç adil değil."

Warner konuşacak oluyor ama sözünü kesiyorum.

"Hayır" diyorum. "Hayvan gibi yemiyorum. Sadece açım. Belki de benim yeme şeklimle dalga geçmeden önce açlıktan ölümün kıyısına geldiğin birkaç yıl geçirmelisin, tamam mı pislik herif?"

Bu kadar çabuk olması çok şaşırtıcı ama Warner'ın yüz ifadesi değişiyor. Çenesindeki gerginlik ya da alnındaki kırıksıklık değil. Ama bir an gözlerindeki ışık sönüyor.

Benden neredeyse tam kırk beş derece yüz çeviriyor. "Yan odada bizi bekliyorlar" derken sesi çok ciddi.

"Özrünü kabul ediyorum" diyorum.

Warner dönüp bana bakıyor. Yüzünü çeviriyor.

Castle ve ben onun arkasından odadan çıkıyoruz.

Tamam, belki gözden kaçırdığım bir şeyler olabilir ama bu yeni çocuklar o kadar da korkutucu görünmüyor. Birbirleriyle

çok hızlı bir şekilde İspanyolca konuşan biri kız biri erkek ikiz kardeşler, bir de İngiliz aksanıyla konuşan uzun boylu, siyahi bir adam var. Haider, Nazeera ve Lena nedense ortalıkta yok ama herkes kibarlık ederek eksikliklerinin farkında değilmiş gibi davranıyor. Aslında hepsi çok nazik. Özellikle de Afrika başkomutanının oğlu Stephan. Karizmatik görünüyor; diğer çocuklarda gördüğüm seri katil havası onda pek yok. Ama sol elinin bileğinde bir bilekliği var. Yakuta benzeyen taşlarla süslü gümüş bir bileklik bu ve ben daha önce buna benzer bir şey gördüğüm fikrine kapılıyorum. Bilekliğin bana neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışarak bakmaya devam ediyorum ki birden...

Juliette görünüyor.

En azından ben, Juliette olduğunu düşünüyorum.

Farklı birine benziyor.

Üstünde daha önce hiç görmediğim, tepeden tırnağa siyah bir kıyafetle odaya giriyor. Çok güzel görünüyor. Her zaman-ki gibi çok güzel ama farklı. Daha sert görünüyor. Daha öfkeli. Kısa saçın ona yakışmadığını düşünmüştüm –dün gece dağınık ve berbattı– ama bu sabah yıkayıp taramış olmalı. Gayet sıradan bir kesim aslında. Sıfıra yakın kısa, asker kesim işte.

Güzel taşıyor.

"Günaydın" derken sesi o kadar boğuk ki, bir an afallıyorum. Bu tek kelimeye *kabalık* katmayı başarıyor. Hiç de ona göre bir tutum olmadığını bildiğim için bir an korkuya kapılıyorum.

"Lanet prenses" diyorum yavaşça. "Bu gerçekten sen misin?"

Sadece bir saniye bakıyor bana ama sanki daha çok *içime* bakıyormuş gibi oluyor ve gözlerindeki soğuk, zehirli ifadede kalbimi başka hiçbir şeyin kıramayacağı gibi kıran bir şey var.

Arkadaşıma ne olduğunu bilmiyorum.

Derken, sanki bu berbat durum daha fazla dramatikleştirilemezmiş gibi, Lena sosyeteye takdim edilen bir genç kız misali

kapıdan içeri dalıyor. Muhtemelen kapının önünde girmek için doğru zamanı bekliyordu. Juliette'i oyun dışı bırakmak için.

İşe yaramıyor.

Juliette'in Lena'yla ilk kez karşılaşmasını sanki suyun içinden izliyormuşum gibi izliyorum. Juliette soğuk ve kibirli ve ben güçlü olduğu için onunla gurur duysam da şu anda onu tanıyamıyorum.

J böyle biri değil.

Bu kadar soğuk değil.

Juliette'i sinirli gördüğüm oldu –hatta öfkeden delirdiğine de şahit oldum– ama o asla zalim biri olmadı. O, *acımasız* biri değil. Hem ben hak etmiyorum diye Lena'nın da daha iyisini hak etmediğini düşünmüyorum. Lena umurumda değil. Ancak bu –bu gösteri– Juliette'in karakterine o kadar aykırı ki, sandığımdan daha fazla acı çektiği anlamına geldiğini düşünüyorum. Hayal edebileceğimden daha fazla. Sanki acı onu bozmuş gibi.

Anlayabilirdim. Onu *tanıyorum*.

Warner böyle hissettiğimi bilseydi beni öldürebilirdi ama gerçek şu ki ben, Juliette'i herkesten daha iyi tanıyorum. Warner'dan daha iyi tanıyorum.

Matematiği basit: J ve ben daha uzun süredir daha yakındık.

Birlikte çok daha fazla badire atlattık. Gerçek şeyler hakkında konuşmak için daha fazla zamanımız oldu. O benim en yakın arkadaşım.

Castle da var tabii ama o benim için bir baba gibi ve ben onunla ya da başka biriyle Juliette'le konuştuğum gibi konuşmıyorum. Juliette farklı. Beni anlıyor. Hep fazla duygusal olduğu için ona söyleniyorum ama böyle empatik olması da hoşuma gidiyor. Her şeyi, bazen sevincin bile onu yaralayabileceği kadar derinden hissetmesini seviyorum. Juliette bu işte. Gönül insanı o.

Peki bu... Şu anda gördüğüm hâli?

Saçmalık bu.

Gerçek olmadığını bildiğim için kabul edemiyorum. Bunun bir sorun olduğu anlamına geldiğini biliyorum çünkü.

Düşüncelerimin arasında birden öfkeli sesler yükseliyor.

Başımı kaldırıp bakınca Lena'nın kötü bir şey söylediğini anlıyorum. İkizlerden biri olan Valentina öfkeyle ona doğru dönünce ne söylediğini duymak için dikkat kesiliyorum:

"Fırsatım varken kulaklarını kesmeliydin senin."

Gözlerimi hayretle açınca kaşlarım neredeyse alnıma kadar kalkıyor.

Kafam karışmış hâlde öne doğru bir adım atıp bir işaret bekler gibi etrafıma bakıyorum ama tuhaf, rahatsız edici bir gerilim herkesi sus pus ediyor.

"Ah, özür dilerim" diyorum boğazımı temizleyerek. "Bir şey mi kaçırıyorum acaba?"

Yine sessizlik.

Sonunda Lena bir açıklama yapmaya gönüllü oluyor, ancak "Valentina rol yapmayı seviyor" dediğinde ona güvenmemem gerektiğini zaten biliyorum.

Öteki ikiz Nicolás bir anda Lena'ya saldırarak öfkeyle İspanyolca karşılık veriyor. Valentina kardeşinin omzuna hafifçe vuruyor. "Hayır" diyor. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Sorun değil. Bırak konuşsun. Lena rol yapmayı sevdiğimi düşünüyor." İspanyolca bir şeyler söylüyor. "Rol yapmayacağım." Yine İspanyolca bir şeyler söylüyor.

Stephan'ın ağzı hayretle açılıyor ama Lena sadece gözlerini deviriyor, bu yüzden az önce ne olduğunu hiç anlamıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. Takip etmesi sinir bozucu bir konuşma.

Ama Juliette'e bakınca böyle hisseden tek kişi ben olmadığımı anlayıp rahatlıyorum; J de ne konuştuklarını anlamıyor gibi görünüyor. Castle da öyle. Tam Warner'ın da kafası karış-

miş olmalı diye düşünürken Warner, akıcı bir İspanyolca'yla Valentina'yla konuşmaya başlıyor.

Birden başım dönüyor.

"Canına yandığım" diyorum. "Dostum, sen İspanyolca da biliyorsun, ha? Buna alışmam gerekecek."

"Hepimiz birçok dil biliyoruz" diyor Nicolás bana. Hâlâ biraz sinirli görünüyor ama açıklama için minnettarım. "İletişim kurabilmek için..."

Juliette öfkeyle onun sözünü kesiyor. "Dinleyin çocuklar, kişisel dramlarınız umurumda değil. Başım çok ağrıyor, bugün yapmam gereken milyon tane iş var ve hemen başlamak istiyorum."

Ya.

Tabii ya. Juliette akşamdan kalma.

Eminim daha önce içki içmekten kaynaklanan bir baş ağrısı çekmemiştir. Ve eğer bu bir ölüm kalım meselesi olmasaydı, çok komik bulurdum.

Nicolás, Juliette'e yanıt olarak kısık sesle bir şeyler söylüyor ve ardından başını eğip selam veriyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. Nicolás'a güvenmiyorum.

"Ne?" Juliette ona şaşkın şaşkın bakıyor. "Bu ne demek anlamıyorum."

Nicolás ona gülümsüyor. İspanyolca başka bir şeyler daha söylüyor -onunla dalga geçtiği artık çok açık- ve ben o küçük pisliğin suratına bir tekme savurmamak için kendimi zor tutuyorum.

Warner benden önce davranıyor. Nicolás'a bir şeyler söylüyor, anlamadığım başka bir şeyler, ama nedense bu Juliette'i daha da öfkeliendiriyor.

Ne tuhaf bir sabah.

Nicolás'ın İngilizce, "Sizinle tanıştığımıza memnun olduk" dediğini duyuyorum ve kafam o kadar fena karışıyor ki biraz kendimle ilgilenmem gerektiğini düşünüyorum.

"Sanırım bugün hepiniz sempozyuma katılacaksınız?" diyor Juliette.

Nicolás yine aptal aptal başını sallıyor. İspanyolca bir şeyler söylüyor.

Warner, "Bu evet demek" diye tercüme ediyor.

Bu, Juliette'i kızdırmışa benziyor. Dönüp Warner'ın yüzüne bakıyor. "Başka hangi dilleri biliyorsun?" diyor gözleri çakmak çakmak parlayarak. Warner birden süt dökmüş kedi gibi sessizleşince onun bu hâline içim sızlıyor.

Bu an fazlasıyla gerçek.

Warner ve Juliette bugün berbat durumdalar. Çok sert, çok soğukkanlı ve kendilerine hâkimmiş gibi davranıyorlar ve derken... *Bu*. Juliette ona tek bir şey söylüyor ve Warner bir aptala dönüşüyor. Warner konuşamayacak kadar aptallaşmış bir hâlde Juliette'e bakakalıyor. Juliette'in yüzü kızarıyor, sırf Warner ona bakıyor diye öfkeli ve canı sıkkın görünüyor.

Tanrım.

Merak ediyorum, Warner'ın şu an Juliette'e dilini yutmuş gibi bakarken nasıl görüldüğü hakkında bir fikri var mı acaba? Sonra birden irkiliyorum, acaba Nazeera'yla konuşurken ben de böyle mi görünüyorum?

İstemsizce ürperiyorum.

Sonunda Stephan, Warner'ı perişanlığından kurtarıyor. Boğazını temizliyor ve şöyle diyor: "Bize çok küçük yaşlardan itibaren birçok dil öğretildi. Komutanların ve ailelerinin birbirleriyle nasıl iletişim kuracaklarını bilmeleri kritik önem taşıyordu."

Juliette başını öne eğiyor, kendini toparlıyor. Stephan'a döndüğünde yüzündeki kızarıklığın çoğu yok olmuşsa da yanakları hâlâ al al.

"Yeniden Kuruluş'un tüm dillerden kurtulmak istediğini sanıyordum" diyor. "Tek, evrensel bir dil için çalıştığınızı sanıyordum..."

"Sı, Bayan Yüce" diyor Valentina. (Sı kelimesini biliyorum. Evet anlamına geliyor. O kadar da cahil değilim.) "Bu doğru" diyor. "Ama önce birbirimizle konuşabilmemiz gerekiyor, değil mi?"

Ve sonra...

Neden bilmiyorum ama Valentina'nın cevabı Juliette'te bir şeyleri açığa çıkarıyor. Âdeta yeniden kendi oluveriyor. Yüzündeki gerginlik yok oluyor. Gözleri iri... Neredeyse hüzünlü.

"Nerelisiniz siz?" diye soruyor sakince. Sesi öyle savunmasız ki bu bana umut veriyor; gerçek J'nin hâlâ orada bir yerlerde olduğuna dair umut. "Dünyanın haritası yeniden çizilmeden önce" diyor, "ülkelerinizin adları neydi?"

İkizler, "Biz Arjantin'de doğduk" diyorlar.

"Benim ailem Kenyalı" diyor Stephan.

"Ve birbirinizi ziyaret ediyorsunuz?" Juliette onlara dönüp yüzlerini inceliyor. "Birbirinizin kıtalarına seyahat ediyorsunuz?"

Başlarıyla onaylıyorlar.

"Vay canına" diyor Juliette. "Bu inanılmaz olmalı."

Stephan gülümseyerek, "Siz de misafirimiz olmalısınız, Bayan Yüce" diyor. "Sizi ağırlamayı çok isteriz. Ne de olsa" diye ekliyor, "artık bizden birisiniz."

Ve böylece Juliette'in yüzündeki gülümseme siliniyor.

Yüzü ifadesizleşiyor. Duyguları yüzüne yansımıyor. İçeriye ilk girdiğindeki o soğuk kabuğuna geri dönüyor. Sert bir sesle sesleniyor: "Warner, Castle, Kenji?"

Boğazımı temizliyorum. "Efendim?"

Castle'ın, "Evet Bayan Ferrars" dediğini duyuyorum.

Warner'a bakıyorum ama o tek kelime etmiyor. Juliette'e sadece bakıyor.

"Burada işimiz bittiyse üçünüzle yalnız konuşabilir miyim lütfen?"

Bir Warner'a bir Castle'a bakıyorum, ikisinden birinin bir şey söylemesini bekliyorum ama ikisi de ağzını açmıyor.

"Ah, evet" diyorum çabucak. "Hayır, sorun değil." Castle'a, "Neler oluyor?" der gibi bir bakış atıyorum. O da, "Elbette" cevabıyla yerinden fırlıyor.

Warner hâlâ Juliette'e bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Neredeyse onu şamarlayacağım.

Galiba Juliette de benim gibi düşünüyor, çünkü uzaklaşırken son derece sinirli görünüyor. Onun arkasından ben de kapıya yöneliyorum ki o sırada omzumda bir el hissediyorum. Ağır bir el.

Dönüp bakınca Warner'la göz göze geliyorum ve yalan söylemeyeceğim; bu kafa karıştırıcı bir deneyim. Bu adamın çok güzel gözleri var. Mat, buz yeşili. Bu biraz sinir bozucu.

"Bize bir dakika verir misin?" diyor.

Başımınla onaylıyorum. Bir adım geri çıkıyorum. "Tamam, nasıl istersen."

Warner kapıdan çıkıp gidiyor. Juliette'in arkasından seslendiğini duyuyorum ve orada öylece durup odadaki diğer çocuklara aldırmadan açık kapıyı izliyorum. Kollarımı kavuşturuyorum. Boğazımı temizliyorum.

"Demek doğru" diyor Stephan.

Şaşkın bir hâlde ona dönüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Birbirlerini gerçekten seviyorlar." Açık kapıya doğru başını sallıyor. "Şu ikisini diyorum."

"Evet" diyorum kafam karışmış bir hâlde. "Doğru."

"Kulağımıza çalındı tabii" diyor Nicolás. "Fakat bizzat şahit olmak ilginç."

"İlginç mi?" Tek kaşımı kaldırıyorum. "Nesi ilginç?"

"Çok etkileyici" diyor Valentina gayet ciddi bir tavırla.

O sırada Castle yanıma geliyor. "Bir dakika olmuştur artık" diyor sessizce.

"Haklısın." Başım la onaylıyorum. "Pekâlâ, sonra görüşürüz çocuklar" diyorum odadakilere. "Henüz kahvaltı etmediyseniz mutfaktan birkaç çörek almaktan çekinmeyin. Çok lezzetliler. Ben iki tane yedim."

Dördüncü Bölüm

Koridora çıktığımızda olduğum yerde durmaya çalışırken neredeyse tökezliyorum. Warner ve Juliette fazla uzağa gitmemişler, dip dibe duruyorlar ve belli ki hararetli, önemli bir konuşma yapıyorlar.

“Buradan gitmeliyiz” diyorum Castle’a. “Konuşmak için alana ihtiyaçları var.”

Ancak Castle hemen cevap vermiyor. Yüzünde gergin bir ifadeyle onlara bakmaya devam ediyor ve ben hayatımda ilk kez onu farklı görüyorum.

Sanki onu tanımıyorum.

Warner’ın dün bana anlattığı onca şeyden sonra... Castle’ın Juliette’in karmaşık bir geçmişi olduğunu hep bildiğini, onun çok önemli bir ajan mevcudatı olduğunu, evlat edinildiğini, biyolojik ebeveynlerinin onu Yeniden Kuruluş’a bağışladığını ve onu almak için *beni* gizli bir göreve gönderdiğini bildiğini söy-

ledikten sonra... Kendimi biraz tuhaf hissediyorum. Kesinlikle kötü değil. Sadece tuhaf. Tüm bunlar Castle'a olan inancımı büsbütün kaybetmem için yeterli bir açıklama değil; onunla bizim sevgisinden şüphe edemeyeceğim kadar çok şey yaşadık.

Yine de kendimi keyifsiz hissediyorum.

Huzursuz.

Ona tüm bunları benden neden sakladığını sormak istiyorum. Bir açıklama yapmasını istiyorum. Ama nedense kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum. En azından şimdilik. Belki de kendi sorularımın cevaplarını duymaktan korkuyorum. Sorularımın benimle ilgili açığa çıkarabileceklerinden endişe ediyorum.

"Evet" diyor Castle sonunda ve sesiyle düşüncelerime yeniden odaklanıyorum. "Belki de onlara ihtiyaç duydukları alanı vermeliyiz."

Ona kararsız bir bakış atıyorum. "Birlikte iyi olmadıklarını düşünüyorsun, değil mi?"

Castle şaşkınlıkla bana doğru dönüyor. "Aksine" diyor. "Bu cehennem gibi dünyada birbirlerini buldukları için şanslılar bence. Ama eğer mutlu olma şansı istiyorlarsa iyileşmeye devam etmeleri gerekecek. Bireysel olarak." Tekrar başını çeviriyor, uzaktan siluetlerini inceliyor. "Bazen aralarındaki sırlar beni endişelendiriyor. Zor olanı yapıp geçmişlerindeki zehri çekip çıkarmalarını istiyorum."

"Toptan."

Castle gülümsüyor. "Kesinlikle." Kolunu omzuma doluyor. Sıkıyor omzumu. "Senin için en büyük dileğim" diyor, "kendini benim gördüğüm gibi görmek: Sevdiği insanlar için her şeyi yapabilecek zeki, yakışıklı, şefkatli bir genç adam."

Şaşıracak kendimi geri çekiyorum. "Neden böyle dedin ki şimdi?"

"Kendime sesli dile getirmeyi hatırlattığım bir şey sadece." İç çekiyor. "Senin sevgini kazandığı için Nazeera'nın çok ama çok

şanslı bir kız olduğunu anlamamı istiyorum. Keşke bunu fark edebilsen. Evet, Nazeera başarılı ve güzel ama sen..."

"Dur, dur. Ne?" Birden midemin bulandığını hissediyorum. "Sen nereden bi?"

"Ah" diyor Castle gözlerini kocaman açmış bir hâlde. "Ah, sır mıydı yoksa? Bunun bir sır olduğunu anlamamıştım. Özür dilerim."

Kötü sözler mırıldanıyorum.

Castle kahkaha atıyor. "Sana şu kadarını söyleyeyim ki, eğer bunu kendine saklamak istiyorsan taktiklerini değiştirmen gerekebilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Castle omuz silkiyor. "Kızın yanındayken kendini bir görsen! Duyguların herkes tarafından açıkça görülüyor. Hem de her yerden."

İnlemeye benzer bir ses çıkarıp başımı ellerimin arasına alıyorum.

Nihayet cevap vermeye hazır bir şekilde başımı kaldırdığımdaysa karşımdaki manzaranın dikkatimi dağıtmasıyla ne konuşacağımı unutuyorum.

Warner ve Juliette için *müthiş bir an*.

Bayağı tutkulu bir an, hem de burada, koridorda. Onlara bakarken, daha önce onları öpüşürken hiç görmediğimi düşünüyorum. Donup kalıyorum. Ve biliyorum, başımı başka tarafa çevirmem gerek... Yani zihnimden geçiyor, başımı çevirsem mi? Yapılacak doğru şey bu mu? Ama büyülenmiş gibiyim.

Açıkçası çılgın bir kimyaları var.

İlişkileri bana hiçbir zaman pek mantıklı gelmedi. Warner gibi bir adamın, hele hele Juliette gibi duyguyla beslenen, duyguyla uyuyan, duygu soluyan bir kızın duygusal partneri olmasını anlayamıyordum. Warner'ın *herhangi bir şeye* karşı duygularını açığa vurduğunu neredeyse hiç görmedim. Juliette'in ona

çok fazla güvendiğinden, onun saçmalıklarına çok fazla katlan-
dığından endişeleniyordum. Geniş yelpazede palto koleksiyonu
olan bir sosyopat için fazla değil miydi?

Çoğunlukla da hak ettiği sevgiyi göremediğinden endişe
ediyordum.

Ama şimdi, birdenbire...

İlişkileri aklıma yatıyor. Juliette'in bana Warner'la ilgi-
li söylediği her şey birdenbire anlamlı gelmeye başlıyor. Hâlâ
Warner'ı anladığımı sanmıyorum ama Juliette'le ilgili bir şeyin
Warner'ın içinde bir ateş yaktığı çok belli. Juliette'in kolların-
dayken canlı görünüyor. Daha önce hiç görmediğim biri gibi.

Âşıkmuş gibi.

Hem sadece âşık değil, iflah olmaz bir âşık. Birbirlerinden
ayrıldıklarında ikisi de biraz tutkun görünüyor ama Warner
hepten çılgın gibi. Vücudu titriyor. Juliette birden koridorda
koşmaya başlayınca bunun sonunun iyi olmayacağını anlıyo-
rum.

Kalbim acıyor. İkisi için de.

Warner'ın duvara yaslanmasını, uzuvları dayanamayak hale
gelene kadar taşa tutunmasını izliyorum. Yere yığılıyor.

"Ben konuşurum onunla" diyor Castle. Yüzündeki perişan
ifade beni şaşırtıyor. "Sen gidip Bayan Ferrars'ı bul. Şu anda yal-
nız kalmaması lazım."

Gergin bir nefes alıyorum. "Anladım." Sonra: "İyi şanslar."

Castle başını sallamakla yetiniyor.

Juliette'in kapısını birkaç kez yumrukladıktan sonra nihayet
kapıyı açıyor. Kapı aralığından, "Boşver" diyor ve çabucak ka-
patmaya çalışıyor.

Botumla kapıyı tutuyorum.

"Neyi boşvereyim?" Omzumu kapıya dayayıp hafifçe iterek
içeri girmeyi başarıyorum. "Neler oluyor?"

Juliette odanın öteki ucuna doğru yürüyüp benden olabildiğince uzaklaşıyor.

Bunu anlamıyorum. Bana neden böyle davrandığını anlamıyorum. Bunu ona da söylemek için ağzımı açıyorum ki...

"Boş ver, hiçbirinizle konuşmak istemiyorum. Lütfen git. Hatta hepiniz cehenneme gidebilirsiniz. Gerçekten umurumda değil."

Geri çekiliyorum. Sözleri fiziksel darbe gibi iniyor. Benimle sanki düşmanmışım gibi konuşmasına inanamıyorum. "Sen... Bir dakika ya, sen şu anda ciddi misin?"

"Nazeera'yla ikimiz bir saat sonra sempozyuma gidiyoruz" diye tersliyor beni. Hâlâ yüzüme bakmıyor. "Hazırlanmam gerekiyor."

"Ne?" Her şeyden önce, Nazeera'yla ne ara yakın arkadaş oldu bu kız? Ve ikincisi: "Neler oluyor J? Senin derdin ne?"

Juliette hızla dönüyor, yüzü çok sevimli bir karikatür gibi. İsyankâr görünüyor. "*Benim derdim mi ne? Ah, sanki bilmiyorsun.*"

Öfkesinin gücü beni bir adım geriletıyor. Bu kızın isterse beni elinin tersiyle öldürebileceğini hatırlatıyorum kendime. "Yani, Warner'la olanları duydum, evet, ama az önce sizi koridorda öpüşürken gördüğüme eminim, bu yüzden kafam gerçekten karıştı..."

"Bana *yalan söylemiş* Kenji. Bunca zaman bana *yalan söylemiş*. Pek çok şey hakkında. Castle da öyle. *Sen de...*"

"Bir dakika, ne?" Bu sefer tekrar uzaklaşmasına fırsat vermeden kolunu tutuyorum. "Dur... Ben sana *yalan söylemedim*. Beni bu belaya karıştıрма. Bunların hiçbirisiyle hiçbir ilgim yok. Lanet olsun, Castle'a ne diyeceğimi hâlâ bilemiyorum. Bütün bunları benden saklamasına inanamıyorum."

Juliette birden sessizleşiyor. Gözleri, göz pınarlarında biriken gözyaşlarıyla parlayarak büyüyor. Sonunda anlıyorum. Benim de ona ihanet ettiğimi düşünüyordu.

"Sen bu işin içinde değil miydin?" diye fısıldıyor. "Castle'la birlikte?"

"Hayır. Asla." Öne doğru bir adım atıyorum. "Warner dün bana anlatana kadar bu delilikle ilgili hiçbir fikrim yoktu."

Hâlâ kuşku dolu bir ifadeyle bakıyor bana.

Ve ben kendime engel olamıyorum; gözlerimi deviriyorum.

"Peki sana nasıl güveneceğim?" derken sesi titriyor. "Herkes bana yalan söylüyormuş..."

"J" diyorum. "Hadi ama." Sertçe başımı sallıyorum. Bunu söylemek zorunda kaldığıma bile inanamıyorum. Benden şüphe ettiğine, bu konuyu benimle daha önce konuşmadığına inanamıyorum. "Beni tanıyorsun" diyorum ona. "Saçmalamadığımı bilirsin. Bun benim tarzım değil."

Yüzünün kenarından tek bir gözyaşı süzülüyor ve görüntüsü aynı anda hem yürek parçalıyor hem de güven veriyor. İşte tanıdığım kız. Sevdığım arkadaşım. İçten ve samimi.

"Söz veriyor musun?" diye fısıldıyor.

"Hey." Elimini uzatıyorum. "Gel buraya çocuk."

Juliette hâlâ biraz şüpheli görünüyor ama gerekli adımları atarak bana yaklaşıyor. Ben de onu kendime doğru çekerek başını göğsüme bastırıyorum ve sımsıkı sarılıyorum. Öyle ufak tefek ki! Kemiklerinin içi boş minik bir kuş gibi. Teknik olarak yenilmez biri olduğunu asla bilemezsiniz. İstese muhtemelen yüzümün derisini eritebileceğini. Biraz daha sıkı sarılıyorum, tanıdık bir hareketle elimi sırtında teselli eder gibi aşağı yukarı gezdiriyorum ve sonunda rahatladığını hissediyorum. Kendini göğsüme büsbütün bıraktığı an gerginliğin vücudunu terk ettiğini hissediyorum. Sıcak ve amansız gözyaşları gömleğimi sırlıslamak ediyor.

"İyileşeceksin" diye fısıldıyorum. "Söz veriyorum."

"Yalancı."

Gülümsüyorum. "Eh, yüzde elli haklı olma ihtimalim var."

"Kenji?"

"Hıı?"

"Bunlardan herhangi biri hakkında bana yalan söylediğini öğrenirsem, yemin ederim ki tüm kemiklerini kırarım."

Beklenmedik, sürpriz bir kahkaha yüzünden az daha boğuluyordum. "Şey, evet, tamam."

"Ciddiyim."

"Hı-hı." Başını okşuyorum. Saçları çok kabarık.

"Yaparım."

"Biliyorum prenses. Biliyorum."

Huzur dolu bir sessizliğe bürünüyoruz, ikimiz hâlâ sarmaş dolaşız ve ben bu arkadaşlığın benim için ne kadar önemli olduğunu, Juliette'in benim için ne kadar önemli olduğunu düşünürken, Juliette birdenbire sesleniyor:

"Kenji?"

"Hıı?"

"Sektör 45'i yok edecekler."

"Kim onlar?"

"Herkes."

Bu sarsıcı haberle doğruluyorum. Şaşkın bir hâlde kendimi geri çekiyorum. "Herkes dediğin kim?"

"Diğer tüm başkomutanlar" diyor Juliette. "Nazeera bana her şeyi anlattı."

İşte o zaman anlıyorum.

Juliette'in Nazeera'yla yeni dostluğunu.

Warner'ın, sakladığını söylediği sır bu olsa gerek; Nazeera, Yeniden Kuruluş'un içindeki hain olmalı. Ya öyle ya da hepimize yalan söylüyor.

Ama ikincisi pek olası görünmüyor.

Belki de ben aptallık derecesinde iyimserim ama şu da var ki Nazeera geçen gece direniş sembolü taktığı, babasından nefret ettiği ve babasının utandırdığı kadınları onurlandırdığı hakkında anlattıklarıyla bana da aynı şeyi söyledi.

Belki Nazeera'nın büyük sırrı aslında bize yardım etmek için burada olmasıdır. Belki de korkulacak bir şey yoktur. Belki kadın kusursuzdur.

Birden aptal gibi sırtmaya başlıyorum. "Demek Nazeera iyi insanlardan biri, öyle mi? Bizim ekipte mi? Sana yardım etmeye mi çalışıyor?"

"Aman Tanrım, Kenji, lütfen odaklanman gereken..."

"Sadece söylüyorum ya." Ellerimi kaldırıp bir adım geriliyorum. "Kız çok iyi dedim, başka bir şey demedim ki."

Juliette bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ama gülüyor. Yavaşça burnunu çekiyor ve unutulmuş birkaç damla gözyaşını siliyor.

"Öyle işte." Başımı sallıyorum ve onu konuşturmaya çalışıyorum. "Ne olup bitiyor? Ayrıntılar? Kimler geliyor? Ne zaman? Nasıl? Ve benzeri?"

Juliette başını sallayarak, "Bilmiyorum" diyor. "Nazeera öğrenmeye çalışıyor hâlâ. Önümüzdeki hafta falan olur diye tahmin ediyor. Çocuklar beni yakından gözlemlemek ve bilgi sızdırmak için buradalar ama sempozyuma özellikle geliyorlar çünkü komutanlar, diğer sektör liderlerinin beni görünce nasıl tepki vereceklerini bilmek istiyor. Nazeera, bu bilginin sonraki hamlelerine yön vermede işlerine yaracağını düşündüğünü söylüyor. Sanırım birkaç günümüz var."

Gözlerim yuvalarından fırlayıverecekmiş gibi açılıyor. Birkaç gün vaktimiz olduğunu duymayı beklemiyordum. Aylar olmasını umut ediyordum. En azından haftalar.

Bu çok kötü.

"Of ya" diyorum. "Lanet olsun."

"Evet." Juliette bana tedirgin bir bakış atıyor. "Ama Sektör 45'i yok etmeye karar verdiklerinde, planları beni de esir almak. Görünüşe bakılırsa Yeniden Kuruluş beni geri almak istiyor. Her ne demekse."

"Seni geri almak mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne için? Daha fazla test yapmak için mi? İşkence etmek için mi? Seninle ne yapmak istiyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok" diyor Juliette başını sallayarak. "Bu insanların kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Anlaşılan kız kardeşim hâlâ bir yerlerde test ediliyor ve işkence görüyor. Yani beni büyük bir aile kavuşması için geri almayacaklarından adım gibi eminim."

"Vay be." Başka tarafa bakıyorum. Derin bir nefes veriyorum. "Bu kademe atlamış bir dram."

"Aynen."

"Ee... Ne yapacağız peki?" diyorum.

Juliette bir süre beni süzüyor. "Yani, bilmiyorum Kenji. Sektör 45'teki herkesi öldürmeye gelecekler. Gerçekten başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, önce onları öldürmem gerekeceğinden çok eminim."

Beşinci Bölüm

Juliette'in odasından sersemlemiş bir hâlde çıkıyorum. Bu kadar çok korkunç şeyin bu kadar kısa sürede yok olmasına *izin verilmesi* doğru gelmiyor. Evrenin bir yerinde, arızaya karşı emniyetli bir sistem olmalı; insanoğlunun aşırı aptallık etmesi durumunda otomatik olarak kapanan bir şey. Belki bir acil durum kolu. Hatta bir düğme.

Bu çok *saçma*.

İç çekiyorum, birden midemin bulandığını hissediyorum.

Sanırım tüm bunları tartışmak için sempozyumun bitmesini beklememiz gerekecek, ki sempozyum da başlı başına boktan bir gösteri olacak. Şu anda sempozyuma katılmanın bir anlamı yok gibi görünüyor ama Juliette oyunun sonuna gelmişken su koyvermek istemediğini söyledi, o yüzden hepimizin nezaket gösterip her şey normalmiş gibi davranması gerekiyor. Altı yüz sektör lideri aynı odada toplandı ve bizden nazik olup her şey

normalmiş gibi davranmamız bekleniyor. Anlamıyorum. Sektör olarak tüm yapıya ihanet ettiğimizi herkes biliyorken neden miş gibi davranma zahmetine girdiğimizi anlamıyorum. Ancak Castle, bu iddiaları sürdürmenin sistem için bir anlam taşıdığını, o yüzden de sonuna kadar gitmemiz gerektiğini söylüyor. Şimdi gemiden atlamak aslında kıtanın geri kalanını atlamak gibi bir şey. Bu bir savaş ilanı olurdu.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hepimizin öleceğini düşünmesem, tüm bu olup biten saçmalık bana komik gelebilirdi.

Ne gün ama!

Odama dönerken Sonya'yla Sara'yı görüyorum ve başımla selam verip yanlarından geçiyorum ama Sara kolumu tutuyor.

"Castle'ı gördün mü?" diyor.

"Bir saattir ona ulaşmaya çalışıyoruz" diyor Sonya.

Seslerindeki telaş, vücuduma ani bir korku dalgası gönderiyor ve Sara'nın kolumu hâlâ mengene gibi sıkması da hiçbir işe yaramıyor. Bu ikisinin böyle endişelenmesi hiç normal değil; onları tanıdığım kadarıyla ikisi de her zaman ve her konuda mülayimdir ve genel olarak sakin davranırlar.

"Sorun nedir?" diyorum. "Neler oluyor? Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

İkisi de aynı anda başlarını hayır anlamında sallıyor. "Castle'la konuşmamız lazım."

"Onu en son aşağıda Warner'la konuşurken gördüm. Neden ona çağrı göndermiyorsunuz? Kulaklığı hep kulağında."

"Denedik" diyor Sonya. "Hem de kaç kez."

"En azından konunun ne olduğunu söyler misiniz? Tabii bana kalp krizi geçirtmeyecek bir şeyse?"

Sara'nın gözleri kocaman açılıyor. "Göğsünde ağrı var mı?"

Sonya araya giriyor. "Kendini aşırı uyuşuk hissediyor musun?"

Yine Sara. "Nefes darlığı falan?"

"Ne? Hayır ya. Kızlar, kesin şunu... Mecaz anlamda öyle söyledim. Gerçekten kalp krizi geçirmeyeceğim. Ben sadece... Endişelendim."

Sonya beni duymazdan geliyor. Acil durumlar için yanında taşıdığı postacı çantasını karıştırıp küçük bir ilaç şişesi çıkarıyor. Sonya'yla Sara ikiz ve onlar bizim yerleşik doktorlarımız. Hassas ama son derece ciddi tipler. Hastaya karşı tutumu mükemmel doktorlar ve ağrı, hastalık ya da yaralanmadan söz edildiğinde bunu hiçbir zaman kulak ardı etmezler. Bir keresinde Pointe'yken öylesine, sürekli yeraltında olmaktan fenalık geçirdiğimi söyledim de bu ikisi beni zorla yatağa yatırıp semptomlarımı saymamı istediler. Nihayet şaka yaptığımı, 'fenalık geçirmek' deyiminin insanların arada kullandığı bir abartı ifadesi olduğunu açıkladığımda bunu hiç komik bulmadılar. Sonrasında bir hafta boyunca bana kızdılar.

Sonya, "Tedbir amaçlı bunu yanına al" diyerek silindir şeklindeki mavi şişeyi elime tutuşturuyor. "Bildiğin gibi Sara ve ben bir süredir bunun üzerinde çalışıyoruz ve ilk kez kullanılmaya hazır olduğunu düşünüyoruz."

"Bu, diyor elimdeki şişeyi işaret ederek, "test gruplarından biri ama onunla ilgili herhangi bir sorun yaşamadık. Hatta üretime hazır olabileceğini düşünüyoruz."

Bu dikkatimi çekiyor.

Elimdeki şişeye hayranlıkla bakıyorum. Çok ağır. Cam. "Hadi canım" diyorum yavaşça. "Başardınız mı?" Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum.

Aynı anda gülümsüyorlar.

Bu ikisi, ben kendimi bildim bileli şifa hapları üzerinde çalışıyorlar. Bize yola çıkarken yanımıza alabileceğimiz –savaşın ortasında– ve/ya da kendileri ortalıkta yokken bizi ayakta tutacak bir şey vermek istiyorlardı.

"James'in bu işte emeği var mı?"

Sonya'nın gülümsemesi yüzüne yayılıyor. "Yardım etti."

"Öyle mi?" Ben de gülümsüyorum. "Eğitimleri nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?"

Başlarıyla onaylıyorlar. "Aslında biz de onu almaya gideceğiz" diyor Sara. "Öğleden sonraki oturumu için. Sıkı çalışıyor. Yeteneklerini güzelce geliştiriyor."

Neredeyse farkına bile varmadan omuzlarımı biraz dikleştirip, göğsümü tavus kuşu gibi kabartıyorum. O çocuğu sahip lenmeye ne hakkım var bilmiyorum ama onunla çok gurur duyuyorum.

Önünde büyük bir gelecek olduğunu biliyorum.

"Tamam, pekâlâ" Şişeyi havaya kaldırıyorum, "bunun için teşekkür ederim. Onu yanımda götüreceğim, çünkü..." Şişeyi sallıyorum. "... Bu harika. Ama merak etmeyin. Kalp krizi geçirmeyeceğim."

"Güzel" diyor ikisi de.

Sırıtiyorum. "Castle'a onu aradığınızı söylememi ister misiniz?"

Başlarını sallıyorlar.

"Peki bana bu aciliyetin neyle ilgili olduğunu anlatmayacak mısınız?"

Sara ve Sonya birbirlerine bakıyorlar.

Tek kaşımı kaldırıyorum.

Sonunda Sara şöyle diyor:

"Juliette'in vurulduğu zamanı hatırlıyor musun?"

"Üç gün önce vurulmuştu, Sara." Ona kuşkulu bir bakış atıyorum. "Unutmam mümkün değil."

Sonya araya giriyor. "Evet ama bilmediğin bir şey var, Warner ve Castle dışında kimsenin bilmediği bir şey. Juliette vurulduktan sonra ona bir şey oldu. İyileştiremediğimiz bir şey."

"Ne?" diyorum birden. "Ne diyorsun sen?"

Sara, "Kurşunlarda bir çeşit zehir vardı" diye açıklıyor. "Juliette'in halüsinasyonlar görmesine neden olan bir şey."

Dehşete kapılmış bir hâlde bakakalıyorum.

"Günlerdir zehrin özelliklerini inceliyor, bir panzehir bulmaya çalışıyoruz" diyor Sara. "Panzehir bulamadık ama başka bir şey keşfettik... Beklenmedik bir şey. Çok daha önemli bir şey."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra artık dayanamıyorum.

Elimle devam etmelerini işaret ederek, "Ve?" diyorum.

"Sana her şeyi anlatmayı gerçekten isteriz" diyor Sonya, "ama önce Castle'la konuşmalıyız. Önce o öğrenmeli." Duraksıyor. "Sana sadece bulduğumuz şeyin Juliette'e saldıran kişinin cesedindeki dövmelerle doğrudan örtüştüğünü düşündüğümü zü söyleyebilirim."

"Nazeera'nın öldürdüğü adam" diyorum saldırganı hatırlayarak. "Nazeera, Juliette'in hayatını kurtardı."

Başlarıyla onaylıyorlar.

Yeni bir korku dalgasıyla içim titriyor.

Sesimin çatallı çıkmamasına dikkat ederek, "Tamam" diyorum. Kendi endişelerimle onları korkutmak istemiyorum. "Tamam. Castle'a hemen gelip sizi bulmasını söyleyeceğim. Tıbbi kanatta mı olacaksınız?"

Yine evet anlamında başlarını sallıyorlar.

Sonra ben uzaklaşmaya başlayınca Sara arkamdan sesleniyor. Dönüp bakıyorum.

"Söyle ona..." Yine tereddüt ediyor ve sonra bir karar vermiş gibi görünüyor. "Sektör 241 ile ilgili olduğunu söyle. Ona bunun bir mesaj olduğunu düşündüğümüzü söyle. Nouria'dan."

"Ne?" Duyduklarıma inanmakta zorlanıyorum, olduğum yerde donakalıyorum. "Bu imkânsız."

"Evet" diyor Sara. "Biliyoruz."

Merdivenleri kullanıyorum.

Asansörü bekleyecek kadar vaktim yok. Ayrıca şu anda vücudum hareketsiz duramayacak kadar gergin enerjiyle dolu. Dengemi sağlamak için bir elim tırabzandayken bile merdivenleri ikişer üçer atlayıp uçarak çıkıyorum.

Bugünün daha da karmaşık olabileceği aklıma gelmemiştir.
Nouria.

Lanet olsun.

Castle onun adını duyunca nasıl tepki verir bilmiyorum. Yıllardır Nouria'dan hiç haber almadı. Ta... Oğlanlar öldürüldüğünden beri. Castle bana Nouria'nın zamana ihtiyacı olduğunu düşündüğü için ona zaman tanıdığını söyledi. Nouria iyileşip toparlandıktan sonra yeniden bir araya gelmenin yolunu bulacaklarına inanıyordu. Ancak sektörler kurulduktan sonra sevdiklerinizle iletişim kurmak neredeyse imkânsız hâle geldi. Yeniden Kuruluş'un elimizden aldığı ilk şeylerden biri İnternet oldu ve internet olmadan dünya bir anda daha büyük, daha korkutucu bir yer hâline geldi. Her şey daha zordu. Herkes kendini çaresiz hissediyordu. Hiç abartısız, her alanda internete ne kadar bağlı olduğumuzu ancak ışıklar sönünce anladık. Bilgisayarlar ve telefonlar kaldırıldı. İmha edildi. Bilgisayar korsanları tespit edildi ve herkesin önünde idam edildi.

Sınırlar izinsiz kapatıldı.

Ve sonra Yeniden Kuruluş aileleri parçaladı. Bilerek. Başlangıçta bunu insanlığın iyiliği için yaptıklarını iddia ettiler. Bunun yeni bir entegrasyon biçimi olduğunu söylediler. Hepimiz birbirimizden çok soyutlandığımız için ırk ilişkilerinin çok kötü durumda olduğunu ve bu sorunun da kısmen insanların bu geniş aile birimlerini kurmasından –Yeniden Kuruluş, büyük ailelere hanedanlar diyordu– ve bu hanedanların homojen toplumlar içindeki homojenliği pekiştirmesinden kaynaklandığını söylediler. Bu durumu düzeltmenin tek yolu hanedanları parçalamaktır

dediler. Toplumlari belli oranlarda yeniden inşa ederek çeşitlilik üretmelerine yardımcı olan algoritmalar yürüttüler.

Ancak farklı toplumlari umursuyormuş gibi davranmaktan vazgeçmeleri uzun sürmedi. Çok geçmeden, sadece küçük bir kural ihlali bile sizi ailenizden ayırmak için yeterli olacaktı. Bir gün işe geç kalınca bazen sizi –ya da daha kötüsü ailenizden birini– gezegenin öteki ucuna göndereceklerdi. Hem de bir daha asla geri dönemeyeceğiniz kadar uzaklara.

Brendan'a da öyle olmuştu. On beş yaşında ailesinden koparılıp buraya, Sektör 45'e gönderilmiş. Castle onu bulmuş ve yanına almış. Lily de öyle. Kendisi bir zamanlar Haiti olan bölgeden gelmiş. Henüz on iki yaşındayken onu ailesinden almışlar. Onu, yurdundan edilmiş bir sürü çocukla birlikte bir grup evine yerleştirmişler. O evler gösterişli yetimhanelerdi.

Ben sekiz yaşındayken o yetimhanelerin birinden kaçtım.

Bazen James'i o yüzden bu kadar çok önemseydiğimi düşünüyorum. Onunla aramızda bir bağ olduğunu hissediyorum. Üste birlikteyken Adam bana küçük kardeşinin gerçekte o yetimhanelerden birinde yaşadığını hiç söylememişti. Kaçtığımız o gün –Adam ve Juliette bir araba bulmaya çalışırken James'le ben saklanmak zorunda kaldığımızda– nerede olduğumuzu fark ettim. O arazilere şöyle bir göz attım ve o yerin gerçekte ne olduğunu anladım.

Tüm o çocuklar.

James diğer çocuklardan daha şanslıydı; hayatta olan bir yakını vardı, yakını hem yakınlarda oturuyordu hem de ona özel bir dairede bakabilecek durumdaydı. Ama James'e 'okulunu', 'arkadaşlarını' ve ona hükümet tarafından verilen yemekleri düzenli olarak getirmekten sorumlu kadın Benny hakkında sorular sorduğumda, ihtiyacım olan tüm cevapları aldım.

James geceleri kendi yatağında uyuyordu ama gündüzlerini diğer yetim çocuklarla birlikte bir yetimhanede geçiriyordu.

Adam, James'e göz kulak olması için Benny'ye fazladan biraz para öüyordu ama sonuçta kadının sadakati maaş çekineydi. Günün sonunda James yapayalnız yaşayan on yaşında bir çocuktur.

Belki de tüm bunlardan dolayı Adam'ı anladığımı düşünüyorum. Pisliğin teki olduğu halde onun için savaşıyorum. Adam öfkeli, insanı çileden çıkaran bir adam –ve bazen gerçekten de tam bir pislik– oluyor ama küçük kardeşinin işkence görmüş, terk edilmiş çocukların olduğu bir yerleşkede tek başına yaşamasını izlemek zor olsa gerek. Günden güne daha da kötüye giden kâbusları için ne yaparsanız yapın düzeltemediğiniz on yaşındaki bir çocuğun gece yarısı ağlayarak çılgılık atmasını izlemek ruhunuzu yavaş yavaş öldürür.

Aylarca Adam ve James'le birlikte yaşadım. Bu döngüyü her gece gördüm. Her gece Adam'ın James'i sakinleştirmeye çalışmasını izledim. Küçük kardeşini güneş doğana kadar kollarında sallamasını. James'in sonunda daha iyiye gittiğini düşünüyorum ama Adam'ın aldığı darbelerden sonra iyileşebileceğinden bazen emin olamıyorum. Travma sonrası stres bozukluğu yaşadığı çok açık. Artık uyuduğunu bile sanmıyorum. Sanırım yavaş yavaş aklını yitiriyor.

Bazen düşünüyorum da...

Her gün bununla yaşamak zorunda kalsaydım, ben de delirir miydim acaba? Çünkü dayanılmaz olan acı değil. Çaresizlik. İnsanı gözü kara yapan şey bu çaresizlik.

Öğrenecektim.

Yetimhanede sadece iki saat kaldıktan sonra artık yetişkinlere güvenemeyeceğimi anladım. Castle beni kaçarken bulunduğu –yol kenarındaki alışveriş arabasında ısınmaya çalışan dokuz yaşında bir çocuk– dünyaya dair o kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım ki asla iyileşemeyeceğimi düşünüyordum. Castle'ın güvenimi tam olarak kazanması uzun zaman

aldı; başlarda tüm boş vaktimi kilitli kapıları açmak ve onun görmediğini düşündüğüm zamanlarda gizlice eşyalarını karıştırmakla geçirdim. Castle'ın beni odasında oturmuş eski bir fotoğraf albümünü incelerken bulduğu gün beni bir güzel patklayacağından o kadar emindim ki neredeyse altıma yapacaktım. Dehşete kapılmıştım, bilinçsizce görünmezliğe girip çıkıyordum. Fakat Castle bana bağırarak yerine yanıma oturdu ve bana ailemi sordu; ona sadece öldüklerini söylemiştim. Şimdiyse ona neler olduğunu anlatmamı istiyordu. Defalarca başımı salladım. Konuşmaya hazır değildim. Anlatmaya hiçbir zaman hazır olacağımı sanmıyordum.

Castle kızmadı.

Özel eşyalarını karıştırmamı bile umursamamış gibiydi. Kucağımdaki fotoğraf albümünü aldı ve bana kendi ailesinden bahsetti.

Onu ilk kez ağlarken görüyordum.

Altıncı Bölüm

Sonunda Castle'ı buluyorum ama yalnız değil. Üstelik iyi de görünmüyor.

Nazeera, Haider, Warner ve Castle toplantı odasından aynı anda çıkıyorlar ve kardeşler dışında hepsi kusmak üzereymiş gibiler.

Altı kat merdiveni koşarak indiğim için hâlâ zor nefes alıyorum ve "Neler oluyor?" derken nefes nefeseyim. Warner ve Castle'a doğru başımı sallıyorum. "Siz ikiniz neden böyle çıldırmış gibisiniz?"

"Bunu daha sonra konuşalım" diyor Castle sessizce. Yüzüme bakmıyor.

Warner, "Benim gitmem lazım" diyor ve sıvışıyor. Koridorun sonuna doğru uzaklaştıkça uzaklaşıyor.

Gidişini izliyorum.

Castle da tüymek üzere ama ben kolunu tutuyorum.

"Hey" diyorum onu gözlerime bakması için zorlayarak. "Kızlar seninle konuşmak istiyor. Durum kritik."

"Evet" derken sesi gergin geliyor. "Tüm mesajlarını az önce gördüm. Sempozyum sonrasına kadar bekleyebilir. Bir dakikaya ihtiyacım var..."

"Bekleyemez." Castle'ın bakışlarını yakalıyorum. "Durum kritik."

Nihayet Castle, anlatmaya çalıştığım şeyin ciddiyetini kavramış gibi görünüyor. Omuzları kasılıyor. Gözleri kısılıyor.

"Nouria" diyorum.

Castle o kadar afallamış görünüyor ki düşüp bayılmasından endişe ediyorum.

"Saçma bir haber olsaydı buraya kadar gelmezdim efendim. Git. Hemen. Sağlık bölümünde bekliyorlar."

Böylece Castle da gidiyor.

"Nouria kim?"

Başımı kaldırdığımda Haider'in meraklı bakışlarla beni izlediğini görüyorum.

"Kedisi" diyorum.

Nazeera gülümsemesini bastırıyor. "Castle kedisinden acil bir mesaj mı aldı?"

Haider kaşlarını çatarak, "Bir kedisi olduğunu bilmiyordum" diyor. Nazeera'nın aksine hafif bir aksanı var ama İngilizcesi kusursuz. "Üste hiç hayvan görmedim. Sektör 45'te evcil hayvan beslemeye izin veriliyor mu?"

"Hayır. Ama merak etme, o görünmez bir kedi."

Nazeera gülmemek için kendini tutmaya çalışıyor ama beceremiyor. Sert bir şekilde öksürüyor. Haider ona şaşkın şaşkın bakıyor ve ben de onunla dalga geçtiğimi anlayacağı anı bekliyorum. Derken...

Haider bana dik dik bakıyor. "Hemar."

"Ne diyorsun?"

"Sana g*t dedi" diye açıklıyor Nazeera.

"Vay. Güzel."

"*Hatha shlon damaghsiz*" diyor Haider kız kardeşine. "Hadi gidelim."

"Tamam... Dur dur... *Bu* bir iltifattı galiba."

"Hayır." Nazeera'nın gülümsemesi tüm yüzüne yayılıyor. "Aptal dedi sana."

"Güzel. Tüm bu önemli kelimelerin Arapça'da nasıl söylendiğini öğrendiğim iyi oldu."

Haider öfkeyle başını sallıyor. "Amaç sana ders vermek değildi."

Bir an ona bakakalıyorum, gerçekten çok şaşkınım. "Kardeşin espriden anlamıyor galiba, ha?" diyorum Nazeera'ya.

Nazeera bana yine gülümseyerek, "İnce esprileri anlamada pek iyi sayılmaz" diyor. "Şaka yaptığını kafasına vura vura anlatman lazım, yoksa anlamaz."

Elimi kalbimin üstüne koyuyorum. "Ah, özür dilerim. Bu senin için çok zor olmalı."

Nazeera kahkaha atıyor ama sesini basırmak için hemen dudaklarını ısırtıyor. Sonra gayet ciddi bir ses tonuyla, "Bilemezsin" diyor.

Haider kaşlarını çatıyor. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diyor Nazeera.

Gözlerinin içine biraz uzunca bakarak gülüyorum. Haider bana öldürücü bir bakış atıyor.

Bakışını, gitmem gerektiğine dair bir işaret olarak alıyorum.

"Tamam, pekâlâ" diyorum bir oh çekerek. "Gitsem iyi olur. Sempozyum başlayacak." Saatime bakıyorum. Gözlerim açılıyor. "Otuz dakika var. Lanet olsun." Başımı kaldırıyorum. "Hoşça kalın."

Bu, büyük bir olay.

Dinleyiciler arasında yaklaşık altı yüz komutan ve vekil (Warner'la aynı düzeydeki subaylar) var ve ortam uğultulu. İnsanlar hâlâ yerleşiyor, yerlerine oturuyorlar ve Juliette kürsüye çıkıyor. Biz de grup olarak sahnedeyiz ve onun arkasında duruyoruz. Yalan söyleyecek değilim; bu biraz riskli gibi. Silahla gelebilecek bir psikopat için kusursuz hedefiz. Elbette önlem aldık; buraya silahlı hiç kimsenin alınmaması gerekiyor ama yine de bu böyle bir şeyin olmayacağı anlamına gelmiyor. Her şeye rağmen hep bir arada durmamızın en güçlü mesajı vereceği konusunda hepimiz hemfikirdik. Kızlar üste kaldılar –eğer yaralanırsak bizi kurtaracak kadar bir süre güvende kalmalarının en iyisi olacağına karar verdik– James ve Adam da ortalıkta yok. Castle, Adam'ın artık uzaktan bile olsa düşmanca hiçbir şeye katılmak istemediğini söyledi. Mecbur kalmadığı sürece.

Anlıyorum.

Çok şefkatli olmadığım anlarda ona korkar diyebilirim, ama anlıyorum. İmkânım olsa ben de katılmamayı seçerdim. Yapabileceğimi sanmıyorum.

Uğrunda ölmeye razı olacağım hâlâ pek çok şey var.

Her neyse. Juliette neredeyse yenilmez, bu nedenle Enerjisini açık tuttuğu sürece sorun olmayacaktır. Geri kalanımız savunmasız durumda; ama ilk tehlike işaretinde dağılmamız gerekiyor. Savaşamayacak kadar az sayıdayız. Hayatta kalmak için en iyi şansımız yayılmak, çok uzaklara yayılmak.

Plan bu.

Kahrolası tüm plan bu.

Son anda her şey fena karıştığı için plan hakkında konuşacak vaktimiz bile olmadı. J sahneye çıkmadan önce Castle hepimize kısa bir moral konuşması yaptı, o kadar. Duyacağımız tek şey suydı: İyi şanslar ve umarım ölmezsiniz.

Gerçekten çok gerginim.

Kalabalık sessizleşirken birden huzursuzlanarak ağırlığımı diğer tarafıma veriyorum. Her birinin üniformasının üzerinde Yeniden Kuruluş'un sembolik kırmızı/yeşil/mavi çizgileri işli askerlerden oluşan bir deniz var âdeta. Etten kemikten normal insanlar olduklarını biliyorum ama makinelere benziyorlar. Juliette konuşmaya başlayınca, aynı anda başlarını kaldırıyor ve hep birlikte gözlerini kırıştırıyorlar.

Bu çok ürkütücü.

Sektör 45 dışında kimsenin Juliette'i yeni baş komutanları olarak isteyerek kabul etmeyeceğini zaten biliyorduk ama buna bizzat tanık olmak tüyler ürpertici. Juliette'e kesinlikle saygıları yok ve o, insanlara, hayatları paramparça olan çalışkan erkek ve kadınlara duyduğu sevgiden bahsettikçe, öfkelerini zaptetmekte zorlandıklarını görebiliyorum. Yeniden Kuruluş'a hâlâ sadık çok kişinin olmasının bir nedeni var ve bunun kanıtı tam da burada, bu odada. Bu insanlara daha dolgun ücret ödeniyor. İkramiyeler veriliyor, ayrıcalıklar tanınıyor. Kendi gözlerimle görmeseydim buna asla inanmazdım ama insanların fazladan bir kâse pirinç için neler yapabildiğine şahit olduktan sonra görmezden gelemiyorsunuz. Yeniden Kuruluş, üst kademedekileri mutlu ediyor. Kitlelere karışmaları gerekmiyor. Onlar lükslerini devam ettirebiliyor ve denetimsiz bölgelerde gerçek evlerde yaşıyabiliyorlar.

Juliette konuşurken onunla alay eden bu erkek ve kadınlar, onun bahsettiği dünya versiyonunu istemiyorlar. Rütbelerini ve rütbelerinin onlara sağladığı ayrıcalıkları kaybetmek istemiyorlar. Juliette'in Yeniden Kuruluş'un başarısızlıklarına, yeni bir başlangıç yapmak ve halka evlerini, ailelerini, *seslerini* geri vermek gerektiğine dair söyledikleri...

Juliette'in sözleri onların geçim yolu için bir tehdit.

Bu yüzden kalabalığın duyacağını duyduğuna karar vermesi benim için hiç de sürpriz değil. Juliette konuştuğunda huzursuz-

luklarının daha da arttığını hissediyorum ve biri aniden ayağa kalkıp ona bağırdığında –*onunla dalga geçtiğinde*– bunun sonunun iyi olmayacağından endişeleniyorum. Juliette soğukkanlılığını koruyor, çoğu ayağa kalkıp bağırırken bile konuşmaya devam ediyor. Salonda bulunanlar yumruklarını sallayarak Juliette'in kürsüden alınmasını talep ediyor, vatana ihanetten idam edilmesini, Yeniden Kuruluş aleyhinde konuştuğu için en azından hapsedilmesini istiyorlar ama kalabalığın gürültüsü arasında onun sesi neredeyse hiç duyulmuyor.

Derken Juliette bağırmaya başlıyor.

Bu kötü. Bu gerçekten çok kötü ve içgüdülerim bana paniğe kapılmamı, bu işin sonunda kan döküleceğini söylüyor. Etrafıma bakınırken sakinliğimi korumaya çalışıyorum ama Warner'la göz göze geldiğimizde onun anladığını hemen anlıyorum. İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz:

Görev iptal.

Bir an önce buradan defolup gitmek.

Tam o sırada...

"Bu bir pusuydu. Ekibine söyle kaçsınlar. Hemen."

Abartılı bir hareketle dönüyorum, o kadar korkuyorum ki neredeyse dengemi kaybedeceğim. Nazeera'yı duyuyorum. Nazeera'yı duyuyorum. Onun sesini duyduğuma eminim. Sorun şu ki, onu hiçbir yerde göremiyorum.

Ölüyor muyum? Ölüyorum herhalde.

"Kenji. Beni dinle."

Olduğum yerde donuyorum.

Bedeninin sıcaklığının bedenime doğru yaklaştığını hissedebiliyorum. Ağzını kulağıma dayadığını, nefesinin tenimdeki hafif fısıltısını hissedebiliyorum. Tanrım. Bunun nasıl çalıştığını biliyorum. Bu lanet şeyi ben *icat ettim*.

Çok sessizce ve dudaklarımı neredeyse hiç kıpırdatmadan, "Görünmezsin" diyorum.

Bana doğru eğilmesiyle saçları boynumu gıdıklıyor ve ben ürperme dürtümü bastırmak zorunda kalıyorum. Bu çok tuhaf. Bu kadar çok duyguyu aynı anda hissetmek çok tuhaf. Dehşet, korku, endişe, arzu. Kafa karıştırıcı. Nazeera elini koluma koyarak, "Daha sonra açıklarım diyordum. Ama artık öğrendin. Ve şimdi kaçman gerekiyor" diyor.

Lanet olsun.

Solumda duran Ian'a dönüp, "Paçayı kurtarma zamanı dostum. Hadi gidelim" diyorum.

Ian bana bakıyor, bir an gözleri kocaman açılıyor ve sonra Lily'nin elini kavrayıp bağılıyor: "Koş... KOŞ..."

Bir silah sesiyle anlık bir sessizlik oluyor.

Sanki her şey yavaş çekimdeymiş gibi. Sanki dünya yavaşlıyor, kendi etrafında dönüyor ve geriye doğru dönüyor gibi. Nasıl olduysa, galiba kurşunun hızla Juliette'in kafasına doğru gittiğini görüyorum.

Donuk bir sesle hedefine ulaşıyor.

Güçlkle nefes alıyorum. Korkmamış gibi davranmanın ötesindeyim. Lanet o kadar hızlı gerçek oluyor ki, arkasından ne geleceği hakkında hiçbir fikrim yok. Hareket etmem gerektiğini, işler iyice sarpa sarmadan buradan tüymem gerektiğini biliyorum ama... Neden bilmiyorum, bacaklarımı bir türlü hareket ettiremiyorum. Başımı başka tarafa çeviremiyorum.

Hiç kimse çeviremiyor.

Kalabalık ölüm sessizliğine büründü. İnsanlar Juliette'e sanki söylentilere inanmamış gibi bakıyorlar. On yedi yaşındaki bu kızın bu milletin gördüğü en azılı zorbasını öldürebileceği, bir suikast girişiminin ardından kalabalığın karşısında durup, herkese sanki yaptığı şey bir sineği ezmekten daha sinir bozucu değilmiş gibi görünen bir hareketle alnındaki kurşunu sıyrabileceği iddiasının gerçekten doğru olup olmadığını öğrenmek istiyor gibiler.

Bence artık biliyorlar söylentilerin doğru olduğunu.

Ancak Juliette aniden fazlasıyla sinirlenmiş görünüyor. Avucundaki eciş bücüş mermiye bakarken hem şaşkın hem öfkeli gibi. Buradan bakınca parçalanmış bir madeni paraya benziyor. Sonra Juliette tiksinererek onu yere fırlatıyor. Metal taşa çarpınca hafif bir ses çıkarıyor. İncecik bir ses.

Sonra...

İşte bu. Herkes kontrolden çıkıyor. İnsanlar aklını kaçırıyor. Kalabalık ayağa fırlıyor, tehditler ve küfürler savurarak silahlarını çekerlerken ben düşünüyorum: *Bunları nereden bulmuşlar? Bu kadar çok silahlı adam içeriye nasıl girmiş? Köstebeğimiz kim?*

Havayı daha fazla silah sesi yarıyor.

Yüksek sesle bir küfür savurup Castle'ı yere indirmeye davrandığım sırada... Onu duyuyorum. Onu görmeden önce *duyuyorum*. Beklenmedik bir iç çekiş. Şiddetli bir gümbürtü. Ayaklarımın altındaki sahnenin yankıları.

Brendan yerde.

Winston hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Gözüm dönmüş bir hâlde takım arkadaşlarımı kenara itiyorum ve yaraya bakmak için dizlerimin üzerine çöküyorum. Brendan omzundan vurulmuş. Rahatlama bedenimi sarsıyor. İyileşecek.

Cam hap şişesini Winston'a fırlatıp ona Brendan'a birkaç hap yutturmasını, yaraya baskı uygulamasını söylüyorum ve ona Brendan'ın iyi olacağını, onu Sonya'yla Sara'ya götürmemiz gerektiğini hatırlatıyorum... İşte o sırada hatırlıyorum.

Hatırlıyorum.

Bu kızı tanıyorum.

Başımı kaldırıp panikle bağıriyorum. "Juliette, YAPMA..."

Ama Juliette çoktan kontrolünü kaybetmiş.

Yedinci Bölüm

Juliette ığlık atıyor.

Bağırarak konuşuyor, diye düşünüyorum. Haykırarak söylediği sözcükler sadece. Oysa Juliette neredeyse abartılı gibi gelen bir acıyla ciğerleri patlayacakmışçasına çığlık atıyor ve bu, olabileceğini hiç düşünmediğim bir yıkıma neden oluyor. Sanki... Patlamış gibi.

Gerçek gibi görünmüyor.

Demek istediğim, Juliette'in güçlü olduğunu biliyordum ve onun güçlerinin derinliğini keşfedemediğimizi de biliyordum ama bunu yapabileceğini asla hayal etmemiştim.

Bunu:

Tavan yarılarak açılıyor. Sismik dalgalar duvarları, yerleri aşındırıyor, dişlerimi takırdatıyor. Yer ayaklarımın altından kayıyor. İnsanlar sallanırken bile oldukları yerde donuyorlar, oda onların etrafında sallanıyor. Avizeler salıncak gibi sallanıyor

ve ışıklar uğursuzca titreşiyor. Sonra, son bir sarsıntıyla devasa avizelerden üçü tavandan kopup yere çarparak paramparça oluyor.

Kristal parçacıkları her yere saçılıyor. Odadaki ışık yarı yarıya azalınca birden tam olarak neler olduğunu görmek zorlaşıyor. Juliette'e bakınca bu yıkım görüntüsü karşısında ağzı açık, donmuş bir hâlde bakakaldığını görüyor ve çığlık atmaya bıraktığını fark ediyorum. Bırakamaz. Dünyaya çoktan enerji aktardı ve şimdi...

Bu enerjinin bir yere gitmesi gerekiyor.

Sarsıntılar döşeme tahtalarında yenilenmiş bir coşkuyla dalgalanıyor; duvarlarda, koltuklarda ve *insanlarda* yeni çatlaklar açıyor.

Doğrusu kanı görene kadar buna inanamıyorum. Koltuklarda göğüsleri kelebek kanatları gibi açılmış tüm güçsüz bedenler bir an numara gibi geliyor. Planlı bir şekilde düzenlenmiş gibi; kötü bir şaka gibi, berbat bir tiyatro prodüksiyonu gibi. Ancak giysilerden ve koltukların döşemelerinden sızıp donmuş ellerden yere damlayan koyu ve kıvamlı kanı görünce bunu asla atlatamayacağımızı anlıyorum.

Juliette az önce altı yüz kişiyi aynı anda öldürdü.

Bundan kurtuluş yok.

Sekizinci Bölüm

Arkadaşlarımın sessiz, sersemlemiş, hareketsiz bedenleri arasında güçlkle ilerliyorum. Winston'ın hafif, ısrarcı inlemelerini ve Brendan'ın, yaranın görüldüğü kadar kötü olmadığı, iyileşeceğini, bundan daha kötülerini de atlattığını ve hayatta kaldığını söyleyen kendinden emin, güven verici cevabını duyuyorum.

Şu anda önceliğimin Juliette olması gerektiğini biliyorum.

Ona ulaşp kucağıma alıyorum. Soğuk, tepkisiz bedeni bana, onu Anderson'ın başında, göğsüne silah doğrultmuş hâlde bulduğum anı hatırlatıyor. Yaptığı şeyden o kadar korkmuştu, *o kadar şaşkıındı* ki neredeyse konuşamıyordu. Kendi içinde bir yerlerde kaybolmuş görünüyordu; zihninde küçük bir oda bulmuş ve kendini oraya kilitlemiş gibi. Onu oradan çıkmaya ikna etmek biraz zaman aldı.

Üstelik o zaman kimseyi öldürmemişti bile.

Şimdi de onu biraz olsun kendine getirmeye çalışarak, bir an önce aklını başına toplayıp ana dönmesi için yalvarıyorum.

"Şu anda her şeyin çığırından çıktığını biliyorum ama seni bundan kurtarmam gerek J. Uyan. Çık kafandan. Buradan çıkmamız lazım."

Juliette gözünü bile kırpmıyor.

"Prenses, lütfen" diyorum, onu biraz sarsarak. "Gitmeliyiz... Hemen..."

Juliette yine hareket etmeyince onu taşımaktan başka çarem olmadığını anlıyorum. Onu geriye doğru sürüklemeye başlıyorum. Baygın bedeni düşündüğümünden daha ağır ve neredeyse hıçkırığa benzeyen hafif, hırıltılı bir ses çıkarıyor. Sinirlerimde korku kıvılcımları yanıyor. Castle'a ve diğerlerine yola ben-siz devam etmelerini işaret ediyorum ama etrafıma bakıp Warner'ı arayınca onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Bundan sonra olanlar nefesimi kesiyor.

Oda yan yatıyor. Görüşüm kararıyor, netleşiyor ve bir saniye bile sürmeyen baş döndürücü bir anda sadece yanları kararıyor. Kendimi merkezden uzakta hissediyorum. Tökezliyorum.

Ve sonra birdenbire...

Juliette yok oldu.

Mecazi anlamda değil. Gerçekten yok oldu. Ortadan kayboldu. Az önce kollarımdayken bir anda havayı kucaklıyorum. Ak-lımı kaçırdığımı düşünerek hızla gözlerimi kırıştırıyorum ama odanın içinde göz gezdirirken seyircilerin kıpırdanmaya başladığını görüyorum. Gömlekleri yırtılmış, yüzleri çizik içinde ama kimse ölmüşe benzemiyor. Aksine, sersemlemiş bir hâlde ayağa kalkıyorlar ve ayaklarını sürümeye başlar başlamaz birisi beni sertçe itiyor. Başımı kaldırıp bakınca Ian'ı görüyorum. Bana sövüp sayarak, hâlâ şansımız varken harekete geçmemi söylüyor. Ben de onu geri itmeye, Juliette'i kaybettiğimizi, Warner'ı göremediğimi anlatmaya çalışıyorum. Ian beni duymuyor bile.

Beni ileri, sahne arkasına doğru itiyor. Kalabalığın mırıltısının kükremeye dönüştüğünü duyduğum anda başka seçeneğim olmadığını anlıyorum.

Gitmek zorundayım.

BENİ YIK 1.5

Juliette, Warner'ı baştan çıkardıktan sonra omzuna bir kurşun sıkarak Yeniden Kuruluş'tan kaçtı. Ama *Beni Yık*'ta öğreneceği üzere Warner'dan kurtulmak o kadar da kolay değil...
Olayları, Sektör 45'in acımasız lideri Warner'ın bakış açısından görmeye hazır mısınız?

BENİ KIR 2.5

Omega Point, Sektör 45'te konuşlanmış Yeniden Kuruluş askerlerine bir saldırı başlatmaya hazırlanırken, Adam'ın savaştan başka hiçbir şey düşünmeye vakti yoktu...
***Beni Bırakma*'nın son anları ve *Beni Yakma*'nın hemen öncesinde yaşanan olayları Adam'ın gözünden görmeye ne dersin?**

BENİ İZLE 4.5

Juliette uğradığı ihanetin şaşkınlığını yaşarken; Kenji dostluklarını ve Yeniden Kuruluş'a karşı direnişin lideri olarak sorumluluklarını dengelemeye çalışıyor. Omega Point'in geçmişinden gelen bir kişi, işleri daha da karıştırıyor...
***Beni Kışkırtma*'daki şok edici olaylara hazırlanmak için öncesinde *Beni İzle*'yi mutlaka okumalısın.**

"Tahereh Mafi'nin cesur, özgün ve duygu dolu bir anlatımı var. *Bana Dokunma* serisi kendini keşfetmenin heyecanı dolu bir yasak aşkın destanı."

Ransom Riggs, *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocuklar Evi*

"Tehlikeli, seksi, romantik ve etkileyici.
İddia ediyorum elinizden bırakamayacaksınız."

Kami Garcia, *Muhteşem Yaratıklar*

Çeviren: Türcan Çolak

